

2020

ЛДШ РИЛА

БЕСЕДИ ЗА ЛДШ 2020

РАБОТНА ГРУПА

- 24.07.2020 - Разговори на Ел Шадай - Екскурзия на 30 януари 1928 година
- 25.07.2020 - Разговори на Ел Шадай - Екскурзия на 19 януари 1932 година
- 26.07.2020 - Разговори на Ел Шадай - Тихият глас
- 27.07.2020 - Разговори на Ел Шадай - Божията воля
- 28.07.2020 - Разговори на Ел Шадай - Свещената връзка
- 29.07.2020 - Разговори на Ел Шадай - Даровете на Любовта
- 30.07.2020 - Разговори на Ел Шадай - Закон за постижения
- 31.07.2020 - Разговори на Ел Шадай - ПРИРОДОСЪОБРАЗЕН ЖИВОТ - Планината

ЛДШ

- 01.08.2020 - Разговори на Ел Шадай - Екскурзия на Витоша на 9 юни 1941 г.
- 02.08.2020 - Лъчи на живота - Лъчи на живота, 18.07.
- 03.08.2020 - Лъчи на живота - Опитано е, 19.07.1937
- 04.08.2020 - Лъчи на живота - Ценности и възможности, 21.07.1937
- 05.08.2020 - Лъчи на живота - Стани!, 23.07.1937
- 06.08.2020 - Лъчи на живота - Основни тонове, 25.07.1937
- 07.08.2020 - Лъчи на живота - Правилна обхода, 25.07.1937
- 08.08.2020 - Лъчи на живота - Реално и идеално, 28.07.1937
- 09.08.2020 - Лъчи на живота - Планини и долини, 30.07.1937
- 10.08.2020 - Лъчи на живота - Червен и светъл, 1.08.1937
- 11.08.2020 - Лъчи на живота - Разбиране и съзнание, 1.08.1937
- 12.08.2020 - Лъчи на живота - Предназначението на човека, 4.08.1937
- 13.08.2020 - Лъчи на живота - Светилник на ръцете и на нозете, 6.08.
- 14.08.2020 - Лъчи на живота - Качества на ума, на сърцето и на тялото, 8.08.1937
- 15.08.2020 - Лъчи на живота - Двете състезания, 8.08.1937
- 16.08.2020 - Лъчи на живота - Път и възможности, 11.08.1937
- 17.08.2020 - Лъчи на живота - Хармонични и дисхармонични съпоставяния, 11.08.1937
- 18.08.2020 - Лъчи на живота - Четирите правила, 13.08.1937
- 19.08.2020 - Лъчи на живота - Да познават, 15.08.1937
- 20.08.2020 - Лъчи на живота - Свободно даване, 22.08.1937, 5 ч.
- 21.08.2020 - Лъчи на живота - Съществени връзки, 22.08.1937, 10 ч.
- 22.08.2020 - Лъчи на живота - Трите ухания, 23.08.1937
- 23.08.2020 - Лъчи на живота - Път за освобождаване, 24.08.1937

РАБОТНА ГРУПА

- 24.08.2020 - Разговори на Ел Шадай - Екскурзия на Витоша на 3 ноември 1942 г.
- 25.08.2020 - Разговори на Ел Шадай - Екскурзия на Витоша на 23 юли 1943 г.
- 26.08.2020 - Разговори на Ел Шадай - Екскурзия до хижа „Алеко” през ноември 1943 г.

СЪДЪРЖАНИЕ

Екскурзия на 30 януари 1928 година	5
Екскурзия на 19 януари 1932 година	8
Тихият глас	10
Божията воля	12
Свещената връзка	14
Даровете на Любовта	17
Закон за постижения	20
ПРИРОДОСЪОБРАЗЕН ЖИВОТ - П л а н и н а т а	22
Екскурзия на Витоша на 9 юни 1941 г.	26
ЛЪЧИ НА ЖИВОТА	28
ОПИТАНО Е	30
ЦЕННОСТИ И ВЪЗМОЖНОСТИ	34
СТАНИ!	40
ОСНОВНИ ТОНОВЕ	45
ПРАВИЛНА ОБХОДА	50
РЕАЛНО И ИДЕАЛНО	58
ПЛАНИНИ И ДОЛИНИ	66
ЧЕРВЕН И СВЕТЪЛ	70
РАЗБИРАНЕ И СЪЗНАНИЕ	76
РАЗБИРАНЕ И СЪЗНАНИЕ	82
ПРЕДНАЗНАЧЕНИЕТО НА ЧОВЕКА	88
СВЕТИЛНИК НА РЪЦЕТЕ И НА НОЗЕТЕ	94
КАЧЕСТВА НА УМА, НА СЪРЦЕТО И НА ТЯЛОТО	99
ДВЕТЕ СЪСТЕЗАНИЯ	104
ПЪТ И ВЪЗМОЖНОСТИ	107
ХАРМОНИЧНИ И ДИСХАРМОНИЧНИ СЪПОСТАВЯНИЯ	113
ЧЕТИРИТЕ ПРАВИЛА	116
ДА ПОЗНАВАТ	120

СВОБОДНО ДАВАНЕ	124
СЪЩЕСТВЕНИ ВРЪЗКИ	133
ТРИТЕ УХАНИЯ	142
ПЪТ ЗА ОСВОБОЖДАВАНЕ	148
Екскурзия на Витоша на 3 ноември 1942 г.	156
Екскурзия на Витоша на 23 юли 1943 г.	158
Екскурзия до хижа „Алеко” през ноември 1943 г.	160

Екскурзия на 30 януари 1928 година

Разговори на Ел Шадаи

- Докато човек не мине през тази Школа, не може да разбере Живота. Една душа може да живее при най-хубавите условия, и пак да се мъчи. Щом човек е един лист на дървото, когато някой му се поусмихне насреща и той напусне дървото, тогава той оставя най-хубавото положение.

Сега човек трябва да дойде до „Възкресението“. После да бъде като ангел, а после да стане от Синовеите Божи.

Само на Божественото можем да се подчиним. На човешкото не можем да се подчиним.

В човека има нещо животинско. Когато те хване тигърът, носи те навсякъде, ти вече си в негова власт; или, ти си във властта на един кон, който е без юзда. Затова всички, които говорят, че човек трябва да бъде господар на себе си, подразбират, че той трябва да подчини животинското си естество. Две естества има в човека.

Щастието в този живот не може да се постигне. Когато казвам „този живот“, имам предвид сегашните разбирания. То ще се постигне при новите разбирания. Някои казват „онзи свят“. - Че „онзи свят“ хората и сега могат да го живеят.

Божие учение трябва да се приложи. Трябва да се молите така: „Научи ме, Господи, как да приложим Божественото Учение“.

Човек трябва да си изработи план за приложение. Всеки трябва да си избере един начин за приложение. Трябва цялото поколение да се възпита в този дух. Човек трябва да има съзнание, че служи на Бога. Това е хубавото. Сега ще прилагате каквото можете, а другото идва само.

Тъмните сили са турили насреща по пътя, по който сте тръгнали, автомати с опулени очи, изкуствени мечки, тигри, змии и ги въртят на пътя ви, за да ви уплашат. А вас да не ви е страх!

Когато отидете в една къща, спретнете се да работите: измийте дъските, изгупайте чергите, донесете вода. Така ще направите цял преврат в дома. После направете така и на друго място, на трето място. Това го правят съществата от невидимия свят. Често някое от тези същества, след като поседи на Небето, посети някой дом, излее в душите на обитателите му светлина, благослови ги и всички станат весели и радостни в тази къща. Цял ден то е между тях и после те разказват колко хубаво са прекарвали този ден. Но то през целия ден е работило върху тях... А ние сега искаме да се оттеглим някъде, да се уединим. По този начин не може. Това е механичен начин.

Един брат попита:

- Някои наши приятели искат да правят комуна. Кое е главното условие, което трябва да спазват, за да процъфти комуната?

Ще разрешите основния Въпрос - Любов към Бога. И тогава всичко друго може да се приложи. То е първото нещо! Щом разрешите този, другите въпроси са вече лесни.

Толстой е дошъл до една хубава мисъл. Питали го в какво се състои учението Христово. Той отговорил така: „Когато в една бурна нощ потропаме на една врата и не ни приемат, потропаме на втора врата и пак не ни приемат, и още, и още и т. н. - ние все пак да благодарим! Това е Христовото Учение.“ Ако Бог царува, и не ме приемат хората, трябва да има нещо. Аз не трябва да се ожесточавам. В дадения случай аз треперя от студ, но хиляди същества има още, които са се сгушили в студа - птиченца, мушички, хора...

Когато станете сутрин, хубаво ще дишате, после хубаво ще мислите и хубаво ще чувствате. И след това Духът ще ви дойде на гости.

Има мисли атавистични, които са влезли у вас. Понякога с дни и седмици те обсебва някоя отрицателна мисъл. Трябва да се справиш с нея.

Сега трябва да се започне една нова страница. Ще отворим нов курс, нов клас за учениците. В него ще дойдете до приложението. За да влезете в класа, най-първо трябва да се научите да мислите. Преди всичко, като влизате в този клас, няма да мислите, че сте стари! Тази мисъл ще изскочи от главите ви! В това училище косата ви ще стане каквато вие поискате - черна или кестенява. Имате бръчки - ще махнете и бръчките! Ще се правят опити. Това е едно учение на опит. Който влезе в този клас, няма да говори в света за него, като риба ще мълчи за това.

Има посветени, които владеят силите на Природата. Те могат да вземат каквато форма искат. Например един такъв посветен ще се представи като старец, ще влезе в едно село, ще говори с хората. После ще излезе от селото и скоро ще се върне като много красив момък. А той е същият. Селяните му казват: „Тук беше дошъл един дядо, който ни говори много хубави работи!“ Момъкът ще им каже: „Той ще се върне. Изпрати мене за известно време. Тук е оставена и торбата му“. Ще го попитат: „Я ни кажете нещо за тоя дядо!“ Той им разправя: „Тоя дядо е...такъв и такъв...“ И те слушат да им проповядва за дядото. Накрая им казва: „Аз ще отида да намеря стареца“. И после се връща...с бяла брада. Всички форми може да взема. Това е изкуството - и дядо да бъдеш, и момък да бъдеш, когато трябва.

Когато дойде до тези работи, като риба ще мълчиш!

Трябва да се освободим от атавистичните форми. Лицето трябва да бъде така красиво, че да изразява всички добродетели.

Никога няма да се оплакваш.

На един брат, който страдаше от една болест, Учителя каза:

- Трябва да пееш! С пеене ще се лекуваш.

- Когато пея, студентите, които живеят в същата къща, казват: „Тези хора от Братството все пеят.“

- Ще им кажеш: „Чакайте, ние се упражняваме в пеенето, още не пеем“. Идеята в тези думи е, че занапред ще дойде още по-хубаво пеене, за което сега се подготвяме.

Ще бъде, ще бъде! Когато се казва какво ще бъде бъдещето, човек едва може да си представи това.

Стана въпрос за храненето. Учителя каза:

- Когато не си имал резултат от храненето по отношение на твоя физически и духовен растеж, тогава не си ял, тогава си внасял отрова в организма си. Като ядеш, ще благодариш! Тогава ще растеш. Ще ядеш малко, и то най-чиста храна. Хлябът да е чист, не от брашно, мляно преди 4-5 месеца, но от прясно брашно. Колко болести са от храната! Ще платиш повече за хляба, но да е от прясно брашно.

- Учителю, в една от последните лекции вие казахте, че Любовта носи всички постижения, че отваря път за всички възможности.

- Човек трябва да стане проводник на Божията Любов. Тя да мине през неговата душа. Щом се говори за Божията Любов, не мислете, че човек трябва да стане калугер. Калугерство, женитба - всичко това трябва да си го минал, че тогава да дойдеш до Божията Любов. Божията Любов не е в тези работи.

Като станеш проводник на Божията Любов, хората ще ти станат мили. Като ги видиш, ще ги познаваш, а сега ги подозираш. Мечката ще тръгне след теб, ще ти лиже краката. Който те види, ще се чуди, че подир теб са тръгнали четири-пет мечки: значи, има нещо, на което те

се подчиняват. - Бог е, на Когото всички се подчиняват. Понеже ние не се подчиняваме на Божия Закон, затова и животните не се подчиняват на нас.

Като обичаше един човек, ние събуждаше неговия Господ. Казва се: „Не угасяй Духа!“ Този човек е угасил Духа - ти ще запалиш неговата свещ. Трудна наука е това. Вие сте готови за нея.

Една сестра беше нарисувала витовски пейзаж. Тя показа картината на Учителя. Всички я разгледахме. Помолихме го да каже нещо за изкуството.

- Най-първо, в нисшия стадий на изкуството взема участие само наблюдателният ум. Наблюдават се формите. Върху главата центърът на формите е поставен между веждите. Това е материалната страна на изкуството. След туй идват цветовете, това е втората степен (вторият стадий). Най-после иде въображението; Тогава картината ще получи дълбочина.

Гледаш една картина и търсиш какви са причините, които са подбудили човека да я нарисува. Докато не е плакал, човек не може да нарисува една велика картина. С четири реда сълзи трябва да е плакал!...

В хода на еволюцията няма по-велико нещо от човешкото лице. По-голям синтез няма. По-красива форма няма. Това е едно сложно съчетание. Целият космос се отразява в човешкото лице! Всичко, което става в Природата, се изразява на лицето. Някой го схваща като нещо обикновено. - Не, не! То е един велик свят! Като погледнеш лицето, ще видиш къде си - дали си в Млечния път, или си на Земята. Всеки трябва да се стреми да има най-хубавото лице, за да може душата постепенно да се изявява. То е най-красивото нещо! Най-напред ще знаеш защо Господ ти е турил носа, устата, ушите, очите, Всички тези мускули, веждите. Ще знаеш колко косми имаш на главата си. После, ще знаеш защо Господ е турил клепачите ти...

Една сестра прочете едно свое стихотворение, написано днес тук, на Витоша. Учителя каза:

- Центърът на речта е под очите, към скулите. Има друг център - на красноречието, той е горе на челото, отстрани.

Поетът трябва да си служи със сравнения.

На сегашните поети им липсват думи. Не че им липсват, но думите, които употребяват, в своето съчетание не произвеждат, от окултна гледна точка, никакви цветове. Един от младите поети има стихосбирка. Някой път ще изнеса от неговите стихотворения да видите къде са несъвместими думите.

Поетите са слънчеви типове. Те трябва да бъдат слънчеви типове. Трябва да имат влияние и от Луната, но ако им Влияе само Луната, не могат да бъдат поети. Или могат да бъдат, но ще излязат извън реалното, В областта на фантазията.

Хората на изкуството - поети, музиканти, художници - се раждат такива.

Шекспир е употребявал 15 000 думи, Милтън - 10 000, а Омир - 40 000. Този факт за Омир трябва да се провери дали е верен. То е голямо богатство! Мъчно се чете „Илиада“-та, и един грък даже мъчно може да я чете. В нея има дълбоки символи. Трябва да прочетете Ведите - епичните произведения на Индия. Те са хубави. Това са 30 тома! Преведени са на английски от Макс Мюлер, който си има свои теории...

Гърците в областта на изкуството са заемали от Египет, от Индия и пр. Единственото, което е тяхно, то е ваятелството.

Като влезете в тоя клас, за който ви говоря, вечерно време ще оставяте тялото си, ще намерите Ведите в Англия, ще ги прочетете, ще си вземете бележки и сутринта ще си дойдете. И във Ватикана ще идете... Апостол Павел нали е ходил в онзи свят! Колко повече - в Лондон...

Като риби ще мълчите за този клас, за който ви говорих! Вие ще си говорите един на друг, но ще си говорите за лук, за чесън... Представете си, че сте царски син и Ви е дадена една задача - да ходите инкогнито, ще се пазите, ще мълчите - да не разберат, че сте княз...

Ще слушаш другите, ще се учиш, ще запитваш, ще казваш: „Много благодаря, нова светлина внесохте в ума ми!“ Значи - да не знаят, че ти знаеш други, дълбоки истини!

Екскурзия на 19 януари 1932 година

Разговори на Ел Шадай

- Това, което Бог върши сега, хората не го знаят. Ще дойде време да го разберат. Това е една от великите тайни.

Животът има една хубава страна. Вие сте герои, още непроявени герои. Хубавото е за в бъдеще. Бог е задържал хубавите работи за в бъдеще.

Мнозина говорят днес на другите за страданията, да ги носят, но когато дойдат страданията при тях, казват, че е много мъчно и питат: „Няма ли по-лесен път?“

Да ви дам един метод: Образувайте си едно дружество от десет братя и десет сестри. Като видите един брат замислен, една сестра да мине и да му каже: „Героите да не се боят!“ Да мине друга сестра и да му каже същото. Така да се изредят десетте сестри - и на брата ще му мине. Ако една сестра е угрижена, десет братя да й кажат същото.

Когато човек се развива, трябва да благодари. То е един дълъг път. Ще дойде в него просветлението. Някой път се обезсърчавате. - Хубаво нещо е светът! Всичко, което върши човек, е само един повод, за да може да намери Истината и да се доближи до нея. Трябва да познаем Бога навсякъде, във всичко, и в Слънцето, и в звездите, и в Луната....

Всеки човек трябва да бъде поставен при много неблагоприятни условия и да победи, и след това ще дойде благословието. Йосиф е един от хубавите примери.

Като работиш, ще станеш светия. Не си разположен - направи едно най-малко добро. Например напиши едно писмо на някой познат и го насърчи. Не чакай да станеш светия изведнъж, без да Вършиш нищо и без да работиш. Не оценяваш ли малкото, многото няма да ти се даде.

Искате чудеса. Че малко ли са чудесата В нашите екскурзии? На такава Височина се изкачваме при големи студове и никому нищо не става. Винаги сме обкръжени от чудеса. Най-малките случаи във Външния и вътрешния ни живот - това са чудеса! Стига да сме внимателни да ги наблюдаваме. В бъдеще ще има да виждате много чудеса....

Всеки може да бъде щастлив. Човек трябва да научи закона на щастие. Като знаеш да се пълниш и да се изпразваш, всякога ще бъдеш щастлив.

Всички философи разглеждат въпроса за еднократното щастие. А истинското щастие е многократното, непреривното. Еднократното щастие е щастие, което престава да тече. Тези философи не са разглеждали въпроса дълбоко...

В една вътрешна Школа има правило как да бъдете щастливи. Може да бъдете щастливи колкото искате. Можем да ви предадем по десет, по сто килограма щастие - колкото искате. Донесете съдове и шишета. Но шишетата ви трябва да бъдат еластични, да не се чупят като падат.

В света ние търсим златото. Това значи: копаем дълбоко, за да намерим хора с будни души.

Да се оставиш под влиянието на целокупната Природа, на ангелите, на въздуха, на целокупното Човечество - а не на отделен човек да те морализира.

Не се отваряй много, за да не се изпариш и да не изсъхнеш. Но не се и много затваряй, за да не затлъстееш.

Не говори на скръбния за скърбите. Не говори на радостния за радостта. Там е философията: на скръбния говори за радостта, а на радостния - за скръбта.

При моите френологични изследвания, като поставех десет стотинки вход на сказките, пълнеше се салонът, като поставях двайсет стотинки вход, малко хора идваха. Числото 10 е щастливо, а числото 20 е нещастно. Ако поставиш 40 лева вход, то е щастливо число, ако поставиш 30 лева, няма да ти върви, 30 е нещастно число. Значи, числата са щастливи и нещастни. А някой път и без такса за вход да оставиш, салонът пак може да бъде празен.

Кръвообръщението зависи от храненето, а мисълта - от дишането.

Пиянството е донесло вреда, защото не е било на място. Пияният става чувствителен към нисшите духове и те го обсебват.

Нашето съществуване на Земята показва, че има някой, който ни обича. Колкото съзнанието ни е по-бистро, по-ярко, толкова повече това показва, че някой ни обича. Аз живея защото има Някой, който ме обича - Бог. И тогава в мен се заражда желание да Го търся. Аз казвам: Зная, че има Един, Който ме обича!

Целта на Любовта е освобождение на човешката душа. А щом не става освобождение при любовта, това не е Любов. Когато Любовта не се прилага за освобождение, тя има обратни резултати.

Ако дойде Любовта, могат да ти дойдат и болести отначало, и други страдания. Не се плаши! Тя те чисти. Явява се борба, и в тази борба се явяват болести. Радвай се, че си започнал да се чистиш. Любовта е дошла чрез тези страдания да те освободи.

Вълкът е временно вълк. Той не е толкова жесток - виж колко обича своите деца. Вие виждате един лош човек, но това е само временно. Зад този лош човек е Божественото Съзнание. И в най-лошите работи виждай Бога скрит! Например някой иска да ме обере и убие. Ако срещна разбойник в гората, ще кажа: „Господи, аз Те познавам, знам, че Ти си се скрил в тази форма“. И като търся така Бога и в разбойника, ще му кажа: „Знам, че няма да ми сториш нищо и че нямаш нищо против моя живот“. И тогава разбойникът наистина няма да ми стори нищо. А като срещне друг човек, ще го обере, а може и да го убие.

Философията е там - и в най-големите противоречия да виждаш Бога. Щом видиш в една болест Бога, тогава болестта изчезва.

Когато Бог ни изпитва, Той иска да види доколко отношението ни към хората е отношение към Него и доколко отношението ни към самите нас е отношение към Бога.

*

Стана въпрос за интуицията. Учителя каза:

- Всеки може да развие интуицията си, да познава промяната на времето например. Ние по радиото, през Въздуха изпращаме на хората хубави неща.

*

- Учителю, кажете нещо за възпитанието на децата - помоли една учителка.
- Абсолютно никакви забележки да не се правят на децата! Само със съзнанието си ще работиш. И след Време детето ще дойде да ти се извинява.

*

Най-напредналите души от Земята ще се съединят с души от Шестата раса, които идат от горе. И така, двете души, съединени в една плът, ще работят. Това е идването на Шестата раса.

- Учителю, днес чувстваме особен вътрешен подем, като че ли сме в рая!

- Една група напреднали същества слязоха сега да работят на Земята. Минаха през Бивака и вие почувствахте тяхното влияние. Да, те слизат на Земята като работници.

Тихият глас

Разговори на Ел Шадай

Днес е един от онези светли дни на планината, когато Мирът слиза на Земята. Природата е особена в такива дни. Невидимо присъствие обединява всичко в един голям живот, в един голям свят, изпълнен с красота и хармония.

На Яворови присои е като празник. Небето е ясно синьо, тревите са свежи и високи, изпъстрени изобилно с цветя. Имаме чуден слънчев изгрев, след който цялата картина се оживи. Първите лъчи позлатиха скалите на Резнъвете. Птичийт хор се засили. Цялата природа тържествуваше радостна.

След молитвите изпълнихме Паневритмията, после всички поздравихме Учителя. Започна разговор:

- Бог е говорил на хората във Всички Времена. Не е било Време, когато Бог да не е говорил.

Някои мислят, че могат сами да се учат. Винаги някой е учил човека, но той е забравил това. Бог е говорил на Всички, но едни са чули всичко и са запомнили, а други са забравили. На някои Бог говори по особен, специфичен начин, но не на всички. Бог говори общо на всички, а специфично говори на онези, които са готови. Тихият глас, който е говорил на Илия, е специфичен глас. Всички не могат да чуят този глас. Ако хората се бият, Бог не им говори с тихия глас, те са глухи за него. Свържете се с Бога така, че където и да минете, да чувате Неговия тих и сладък глас.

Като чуеш гласа на Бога, спри се!

Бог е, Който прави хората да живеят, да мислят и да бъдат свободни. Той помага на всички. От Бога сме илезли, в Бога живеем. Бог е, който работи в човека, желанието е от Него. Бог е във Вашите желания. Значи, когато човек желае нещо хубаво, красиво, Бог е, който събужда това желание.

Слушайте Господа, за да се прояви Той в малките подтици вътре у вас.

Пазете едно правило: Използвайте и най-малките случаи, най-малките подбуди, най-малките мисли, които ви идват. Защото всички хора имат желание да се проявят в големи подтици, да направят големи неща. И то ще дойде някога, но всички тези големи неща ще дойдат, ако човек е използвал малките Възможности. В малките условия и Възможности трябва най-първо да се прояви човек; който не се е проявил в тях, и в големите не може да се прояви. Някой чака с години, иска да стане проповедник, на големи събрания да говори. А нему всеки ден се дават условия, като срещне едно дете, да поговори с него. Ако не използва това, малкото, и голямото не може да използва. Как ще се научи иначе? Ако не си е дал труда да се занимава с отделните букви, може ли човек да стане писател, да напише книга?

Постепенно, по закона на Духа да се разкриват нещата. Всички, които отговарят на зова на Духа, те разбират. От много малко разбират. Нали музикантът като докосне струната, тя отговаря? Чувствителната струна отговаря и на най-малкото докосване. Така и Духът, когато се докосне до човешката душа и тя отговаря на неговите подбуди, това показва, че душата е готова. Не всички имат тази чувствителност, някои не са дошли до там - имат

стремеж, но нямат прозрение. Те не са дошли до положението да разбират. Сега малкото, което имат, трябва да се разработва.

Бог непрестанно ви говори. Направите една погрешка, Той казва: „Това не е право“. Нарисувате една картина, Той казва: „Не е сполучлива, направи друга“. После втора, трета - ще нарисувате много картини, докато най-(сетне направите една хубава и Той я одобри. Бог не Ви критикува. Казва: „Направи нова картина“. Оцапаш дрехите си, Той казва: „Свали ги, облечи други“. Докато се научите най-после да не правите погрешки. Дойде Ви някоя мъчнотия - не бързайте, но почнете да размишлявате. Проследете как Бог във Вас ще я разреши. Няма да се мине много Време и ще Видите, че задачата е разрешена.

Като сгрешите, вслушайте се В тихия глас на Бога, който Ви нашепва: „Обхождайте се с всеки човек тъй, както Аз се обхождам с вас!“

По време на разговора стана дума за това, какво значение има човек да мисли за Бога. Учителя обясни:

- Да си послужим със следната аналогия: Върху една стена хвърлят светлина през призма. На стената има цветове. Извод: Докато ти мислиш, Божествената светлина минава през теб и цветове има. Щом престанеш да мислиш, цветовете изчезват.

Като помислиш за Бога, животът идва, нещата стават реални.

Там е тайната - да имаме за Бога една идея, най-възвишената идея!

Ако на един човек му е тъжно, да мисли за ангелите. Ако и тогава му е мъчно, да мисли за Бога. Като мисли за Бога, мъчнотията, която по никой друг начин не може да бъде разрешена, ще се разреши!

Като мислиш за Бога, Всичкото смущение да изчезне от теб, Всичко да ти светне. Болният като помисли за Бога - да оздравее! А ако помисли за Бога и не оздравее, той е още слаб. Силната Вода кара Воденицата...

Това, за което мислиш, ти се приближаваш към него. Това, за което не мислиш, отдалечаваш се от него. Като мислиш за Бога, приближаваш се до Него. Като не мислиш за Бога, отдалечаваш се от Него.

Като не мислиш за Бога, не влиза живот в тебе и ти остаряваш. А като мислиш за Бога, влива се живот в теб и се подмладяваш.

Човек трябва да мисли за Бога, за да стане щедър. Мислете за божията щедрост!

Ако не мислиш за Бога, как ще станеш човек? Ще станеш животно! Човек трябва да мисли за Бога, за да стане човек.

Някой казва: „Аз толкова години служа, и работите ми не са оправени!“... Всички, които вървят по Божия път, работите им в края на краищата влизат в правия път.

Човек не е само един божествен лъч, човек е живот, една постоянна струя, която излиза от Бога.

Не се е случило още праведен да проси. Предположете, помислете, че вашето име е познато в английската банка. Ще се страхувате ли тогава, че ще останете без средства? Ако вашето име е познато на Бога, ако вашият живот е в съгласие с Божествената струя, с Божествената Любов, ако вашето име е записано при Бога, никога не ще останете без необходимото.

Божията воля

Разговори на Ел Шадаи

Обядвахме на външните маси под лешниците. Беше топло, тихо и спокойно. Обядът завърши. Братята и сестрите насядаха по-близо към Учителя. Започна разговор. Учителя каза:

- Изпълнението на Волята на Бога седи по-горе от това да си цар, или владика, или учен. Човек, който върши Божията Воля, е свободен. Божията Воля носи всички блага на живота. На нея всички се подчиняват.

Човек, който върши своята воля, е роб, всички хора му се налагат.

Не казвай никога: „Аз върша Божията Воля“ - то е външната страна. Но ти трябва да съзнаваш това вътрешно. Като си добър, силен, разумен, ти Вършиш Божията Воля; щом не си добър, силен и разумен, ти не вършиш Божията Воля, ти си обикновен човек.

И лошите хора вършат Божията Воля. Разбойниците например обират богатите. Идва при тях един беден човек и им казва: „Хайде, оберете ме“. - „Ние имаме заповед да вземаме само от богатите, а на бедните да даваме“.

Някой човек ти иска десет или сто лева, но ти не искаш да му дадеш. Тогава ще дойдат разбойници и ще ти вземат сто хиляди...

Като стане злото господар, тогава е лошо. Това става, когато човек върши нещо лично за себе си.

Бог не е подчинил човека на злото. Той го оставя свободен. И ние сме отговорни, че злоупотребяваме със свободата, която Бог ни е дал. Като не Вършим Божията воля, ние сами се ограничаваме. Двама братя се бият -това съвсем не е Божията Воля! Хората трябва да станат слуги на Разумното, на Доброто. На Земята всинца сме дошли да слугуваме на Бога, да изпълняваме Неговата Воля.

Да Вършим Волята Божия, да прославим Името Божие, да работим за въдворяването на Царството Божие на Земята - това са живи закони, основни закони на живота.

Някой мисли, че сам може да се повдигне. Не! Сам той не може нищо да направи. Но като дойдат Бог и Христос да направят жилище у него, тогава ще разбере и ще се повдигне.

Невидимият свят има една трудна задача! Хиляди години ще минат, докато дойде проясняване в човешкото съзнание.

Човек сега - съжالياва, че е останал назад, но това е второстепенен Въпрос. Не съжالياва, че не е изпълнил Волята Божия, а това е важното. Той трябва да съжالياва, че като не е учил, Божията работа е останала назад. Волята на Бога е свещена! Понеже светлината, знанието, Истината идат от Бога, казваме: „Да бъде Неговата Воля“. Така ще се създаде новото у човека. Като дойде Божественото, То обновява. Писанието казва: „Онези, които чакат Господа, ще се обновят“.

Вие сте хора, които много добре изпълняват своята воля и волята на другите, но Волята Божия много малко изпълнявате. Обикновено човек иска да стане неговата воля. Не, Волята Божия да стане! Всеки орган може да функционира, но да бъде в съгласие с целия организъм. Стомахът е дотолкова здрав, доколкото функционира в съгласие с Цялото... Двама души спорят за един хляб. Това Божествено ли е? Да го разделят наполовина!

Няма по-хубаво от това, човек да се стреми да върши Волята на Бога. Някоя друга воля не трябва да вършим! Щом вършим Неговата Воля, Бог ще бъде с нас и тогава ще влезем в изпълнение и на другите закони, и всичко ще бъде лесно. Единственото реално

нещо в живота е Божията Воля. Човек има много стари идеи, но същественото няма. А същественото е да вършим Божията Воля.

Една сестра попита:

- Защо нашата воля не винаги е в съгласие с Волята на Бога?

- Има врагове, които искат да ви накарат да имате желаниа, противни на Божията Воля.

Като вършите Неговата Воля, близо сте до Господа, а като не я вършите, далеч сте от Него. Престъплението се състои в това - да не изпълнявате Волята на Бога!

- Как да познаем кога сме изпълнили Волята Божия?

- Когато сте я изпълнили, имате Мир, Радост, Свобода, Простор, Широта, а когато не сте - смутени сте, недоволни и неразположени. Христос казва: „Тези цветя Бог ги е облякъл с такива дрехи, Вас още повече ще облече, като вършите Волята Му!”

Глава на всичко е Божията Воля. Като я изпълнявате, всичко друго ще дойде - ще дойдат Разумността, Любовта, Здравето, Мъдростта, Богатството, Щастието, ще дойдат и много други неща. Началото на Всичко е изпълнението на Волята Божия.

„В изпълнение Волята на Бога е силата на човешката душа!”

Един брат попита:

- В какво седи изпълнението на Божията Воля?

- Да правиш това, което не ти се ще. Например имаш един хляб, поискат ти половината - ще го дадеш! Дойде ти гост, ти имаш едно парче хляб и си казваш: „Имам колкото за мен". Ала Божията Воля казва: „Дай половината!" На теб ти се е свилю сърцето, не ти се дава, защото има духове, които ти пречат да изпълниш Волята. - Дай половината от хляба!

Всичко е в изпълнението на Божията Воля.

Това е сега новото!

*

Истинското Знание още не съм ви дал. Това е само предисловие. Има още да се учите, да се учите, да се учите!...

Ние често туряме кран на Божиите Блага, после се оплакваме. Спираме тези блага, като не изпълняваме Неговата Воля, и после страдаме. Не туряйте кран на Божиите блага! Някои искат да се ползват от благата на Бога, без да изпълняват Волята Му. Че това е кражба! Като изпълнява Божията Воля, човек ще има всичко! Слънцето иска ли нещо да му плащате за всичко, което се ражда на Земята благодарение на него и което то Възрастява? Има кой да мисли и да се грижи за хората, те са длъжни само да изпълняват Божията Воля.

От невидимия свят не искат да употребяват насилие, те допускат да правите каквото си щете, но после ще носите последствията. Като не изпълнявате Волята на Бога, идват всички противоречия. Човек, като престане да върши Волята Божия, деградира, слиза, тогава той не е свободен. Човек е нещо, докато върши тази Воля.

Проучвайте историята и ще видите, че когато един народ не живее по Бога, ще дойде друг народ и ще го пороби. Когато евреите не живеяха по Бога, други народи ги пленяваха, завладяваха и после Бог идваше да ги освободи.

Всички се лъжете, като казвате: „Виж, онзи не живее по Бога, а работите му Вървят хубаво." Не, никак не му вървят работите, той си е турил огън под краката,огънят Вече се разгаря и той скоро ще почне да се пече.

*

Ако се координираме да изпълним Волята Божия, тогава и разумните сили, които имат отношение към нас, ще се координират да изпълнят нашата воля. Когато хората се отказват да Вършат Волята на Бога, тогава Всички сили им противодействат. Като работиш в съгласие с Всички разумни същества, работата ти върви добре. А тяхната работа е общата работа. Като работиш общата работа, разумните същества ще ти помагат. Като ти помагат те, лесно стават нещата, а като останеш сам, мъчно се работи.

Някой казва: „На мен не ми обръщат внимание!“ Иска хората да го обичат. Преди всичко, обръщането на Внимание е Вътрешен процес. От друга страна, човек е дошъл на Земята за Бога, за да изпълни Неговата Воля, а не за да изпълнява желанията на хората. Дали ще те обичат хората не е важно, важно е да вършиш Волята Божия.

Свещената връзка

Разговори на Ел Шадаи

- При голяма суша малките изворчета пресъхват, но големите извори не пресъхват, защото извираат от дълбоко. Дървото, като го отделиш от земята, изсъхва, като го отдалечиш от реката, пак изсъхва. Представете си едно езеро: Ако се прекъснат връзките му с извора, какво ще стане с него? - Ще пресъхне. Това е обезверяването. Като се обезвериш, в този малък живот, който имаш, нищо няма да остане. Обезверяването е прекъсване на връзката с Реалното. Човек никога не трябва да прекъсва тази връзка! Какво трябва да правиш? - Свържи се с Реалното! Човек, който не е свързан с Бога, прилича на откъснат лист, който вятърът носи където си ще.

Някой се съмнява в Бога. Щом се съмнява в Бога, той е изгубил всичко. Колкото и да е напреднал, това е цяла катастрофа в него.

Човек е свързан с Бога. Не търсете други връзки! Хората страдат от много връзки. Казано е: „Не се свъртайте със света“. Една връзка е достатъчна.

Аз вчера говорих, че признавам само Бога над мен.

Човек построи къща и я направи идол; спечели богатство и го направи идол; роди дете и го направи идол. Това е една фалшива основа. Той трябва да тури като основа на всичко своите отношения към Бога, т. е. към Онзи, който го е създал, комуто дължи живота си.

Духовните хора трябва да имат пълно единение с Бога. Виждайте Бога във всичко!

Мисълта, която идва от Бога, внася живот и радост. Когато ви дойде такава мисъл, цял ден сте радостни. Всяка друга мисъл не носи радост. Докато човек не е във връзка с Бога, той е в относителната реалност.

Това, което постоянно подмладява, е Божественото, а това, което състарява, е човешкото. Когато се подмладяваш, ти си при Бога. Истинското подмладяване стои в това да Влезе човек в целокупния живот.

Който е погълнат само от материални работи, е изключен от трапезата. А който е намерил духовния живот, е намерил едно съкровище.

Онзи, в когото вярваш, трябва да влиза в теб. Бог е Вътре в теб! Не разваляй онова, което Той прави вътре в теб! Когато се отделяш от Бога, ти се изолираш, а когато държиш в мисълта си Бога, ти се свързваш с Него и Той работи в теб и ти съдейства.

В душата на ученика винаги трябва да говори Бог. Тогава той е свободен, страхът изчезва и в душата му настъпва дълбок мир.

Когато си най-долу, безнадеждно, в най-голямото страдание, погледни нагоре - тогава Бог е над теб, подава ти ръка и те извежда. Само че ти трябва да имаш въже - Вярата - та Той да хване въжето и да те тегли нагоре.

Когато човек се мисли за силен, Бог се оттегля и го оставя да опита силата си. Когато изпаднеш и не можеш, кажи: „Господи, аз съм немощен, Ти си силен, Ти се прояви!“ - И тогава Бог ще се прояви.

Човек трябва да се държи така за Бога, както Земята за Слънцето. За да имаш добро разположение, винаги трябва да мислиш за Бога, да бъдеш в непрекъснато общение с Него. Като мислиш за Бога, ще растеш. Мисълта е от Бога. Казано е: „Ще бъдем научени от Бога“. Има начин, по който човек може да се научи от Бога как да мисли.

Като искаш да придобиеш знание, най-първо ще имаш желание да разбереш Божиите пътища и като ги разбереш, тогава Бог ще те изпрати при учени хора, те ще те научат на тези подробности, които те изучават. Учениците Христови повярваха, че Христос е от Бога излязъл, и Божественото се предаде от Него на тях. Ако не бяха повярвали, предаването не можеше да стане.

Когато се направи връзка, контакт между човека и Бога, Божествената светлина и сила се вливат в човека и той почва да прозира, да разбира нещата, добива по-висше съзнание. Повисшето съзнание се добива чрез контакт с Бога.

Ние ще бъдем добре, когато станем проводници, когато Бог чрез нас се изявява. Обаче ние въздействуваме на Божественото - Бог в нас не е свободен, ние Го ограничаваме.

Когато ние се проявяваме, скръбни сме, а когато Бог се проявява в нас, ние сме радостни.

Няма по-хубаво нещо от това човек да уповава тихо на Бога.

*

Една цигуларка в Пловдив свири пред мен, след това каза: „Никога в живота си не съм свирила както сега!“ И баща ѝ, като я гледаше, каза: „Никога не съм я виждал толкова красива, колкото сега!“ Значи тя е имала, вдъхновение. Трябва да имаме вдъхновение.

Когато искаш нещо и ти дадат десет пъти повече, значи изпълнил си Волята Божия. Някой път искаш и не ти дават - значи не си изпълнил Волята Божия.

Човек трябва да поддържа връзка с невидимия свят! Там е силата! Ако мисли само за материалния свят и се увлече от материалния свят, той губи силата си.

Когато човек се намира сред противоречия, идеята, че Разумното седи зад всички неща, че една Велика Разумност ръководи Всичко, му дава мир, спокойствие, хармония. И тогава той разрешава всички противоречия.

Когато се обезсърчите, дойде ли Божествената мисъл, обезсърчението изчезва, изпитвате лекота. Като си отиде Божествената мисъл, пак иде обезсърчението. То е животинско състояние.

Някой те обиди - ти минаваш покрай него и го поглеждаш накриво. Защо ще го гледаш така?

Когато човек не изпълнява Волята Божия, той краде. Когато я изпълнява без Любов, той взема на заем. А когато изпълнява Волята Божия с Любов, даром му се дава.

Станеш сутринта, и докато се върнеш вечерта, помисли какво си извършил за Господа.

Онзи, който е в непрекъснат контакт с Бога, е един извор. Всички възможности са отворени за него, всичко е вече възможно за него; той влиза в нови условия.

Гледам веднъж една сестра носи тежка стомна с вода, често спира да си почива. Настигнах я, лекичко подхванах стомната. Даже не усети и когато изкачи баира, се сепна.

Казах й: Има един начин, по който тази стомна може да стане лека и лесно да я носиш. Кажи си: „Господ и аз носим тази стомна“. Това се отнася и за всяка друга работа, която вършиш. Когато правиш нещо, кажи си:

„Господ и аз ще го направим“. И тогава ще успееш.

*

Само Любовта устоява на всичко. Външната любов, с която се женят сега хората, е като мазилка. Днес измажеш къщата, но утре мазилката падне. При сегашната женитба не се постига добър резултат, защото хората се влюбват във външното, в мазилката, не правят вътрешна, духовна връзка. Затова тя пада - няма истинска женитба.

Кой ти е роднина? - Който люби Бога. Той ти е брат и сестра.

Ти не можеш да постигнеш никакъв свой копнеж без Любовта, която произтича от Бога, без онази светлина, която излиза от Бога и без силата, която произтича от Божия Дух.

*

Причината на греха е много малка. В духовния свят само като си обърнеш гърба към едно същество, ти вече си съгрешил. И като си обърнеш лицето към него, ти си се разкалял и си поправил грешката си.

Дръж лицето си обърнато към Бога!

Дойде една мъчнотия за човека и той престане да мисли за Бога - обърнал е вече гърба си към Господа. Това е причината за греха.

Грехът е резултат от следното: Когато човек не може да разбере Божественото, тогава отрицателните сили в Природата го завладяват.

*

В Индия има факири, които англичаните викат, когато ловят бисерни миди на дъното на океана. Факирът се концентрира и акулите не идват; престане ли да се концентрира, акулите идват. Факирите са научили изкуството да упражняват въздействие върху животните. При връзка с Бога - Великото Разумно Начало, човек е ограден.

Престанеш ли да мислиш за Бога, чувствуваш празнота.

Има някои, които търсят Бога, когато са в затруднение. Но духовен човек значи: от сутрин до вечер да мислиш за Бога, да Го търсиш. Това е магията на духовния живот.

Животът не е място за забавление. Той е сериозна работа, училище. Животът е много сложно нещо, преплитане на духове, на сили. И не може човек да излезе от тези условия с обикновеното съзнание, а с едно по-високо, Божествено съзнание. И колко е хубаво човек да гледа на живота с по-високо съзнание!

Понякога вие се чувствате изоставен, усещате се сам. Изкуството е и в тази самота да намерите Божественото. Дето и да си - да намериш Божественото, да чуеш гласа Му: и при извора, и при дърветата - навсякъде! Да няма прекъсване на съзнанието ви. Съзнанието ви трябва да бъде будно!

Великото Разумно Начало царува навсякъде и неговите пътища са неузнаваеми. Всички същества са под неговия контрол. В него живеем, движим се и съществуваме.

Даровете на Любовта

Разговори на Ел Шадаи

Един красив пролетен ден! Изобилно слънце. Времето е тихо. Още когато се изкачвахме към Витоша, Учителя ни обърна внимание върху виолетовата краска над Камен дел и каза: „Това е натрупаната пролетна прана, която е изобилна през този сезон“.

Изкачвахме се към Ел Шадаи около сто и петдесет души. Слънчевия изгрев посрещнахме по пътя. На красиви полянки тук-таме правехме почивки. А на Ел Шадаи през този месец има особена украса: моравият минзухар. Тук играхме Паневритмията и пяхме.

- Трябва да знаете - каза Учителя - кои са подаръците на Любовта. Тя носи живот, светлина, топлина, свобода, сила и красота. Носи здраве и благородство. Носи Мъдрост и Истина. Любовта носи в себе си всички добродетели. Когато обичаш, ти проявяваш тези дарове на Любовта. Проявява ги и онзи, когото обичаш.

Любовта запалва свещения огън. Любовта събужда мисълта и мисълта събужда Любовта. Всичко хубаво в човека се събужда от Любовта. Когато обичаш някого, ти внасяш в него красота. Онзи, когото обичаш, става предавател, проводник на силите от Природата към теб. Човекът на Любовта приема и предава на другите Божествените сили.

Любовта отваря човека, за да влязат в него Мъдростта и Истината. С Любовта животът влиза в човека. Онзи, който не е пребъдвал в Любовта, е в небитието. Любовта е Врата, през която човек Влиза В Живота.

Любовта премахва Всички препятствия, всички мъчнотии. Тя дава всички възможности. А за онзи, който не е в любовта, трябва да има препятствия, те са необходими за него. Главата на растението, коренът, е забучена в земята - растението още не е готово да живее свободно, без да е забучено в гъстата материя на почвата.

Новото - Любовта - е започнало 400 - 500 години преди Христа. Пророците първи са видели това най-ранно зазоряване и са го изразили.

Защо Любовта носи на човека тези дарове? Защото при Любовта той е в хармония с Цялото. Когато живееш в Любовта, енергиите на целия космос се вливат в теб. Те внасят подем и обнова.

Когато човек те обича, ти си като градина, а той пуца вадата към теб - водата идва и всичко в теб разцъфтява. Когато не те обича, той запушва вадата. Това е вадата на живота, която тече към вас. Затова Любовта трябва да се тури като основа на живота, защото щом се отбият вадите на живота, идват всички нещастия на хората.

Който ви обича е извор, отдето вие черпите. Бъдете внимателни към този извор, да не го огорчите с нищо.

Като изучавате живота, ще видите колко е важна Любовта. Ако майката няма любов към сина си и ако бащата няма любов към дъщеря си, техният живот - на родителите - се скъсява. И обратното е вярно: ако синът няма любов към майка си и ако дъщерята няма любов към баща си, животът на сина и дъщерята се скъсява.

Питаш: „Защо трябва да обичам?“ - За да се продължи животът ти, за да бъдеш свободен, за да бъдеш щастлив. Който обича, живее по-дълго, който обича по-малко, по-малко живее.

Сега вие сте умрели хора, които се разговарят в гроба. Главите на умрелите хора трябва да узреят. Умрелият трябва да почне да люби, за да види, че може да живее. И ако любовта на другите, които ни обичат, не ни помогне да преминем от смърт в живот, тогава каква е тази любов? Като обичам някого, той трябва да премине от смърт в живот! Тогава

Любовта е Божествена. Ако обичаш, ти живееш. Ако те обичат някои, те живеят. Ние остаряваме от нашия егоизъм и се подмладяваме от Божията Любов. И като отива човек в онзи свят, да отива с любов.

Няма по-красив момент от този, който наричат възкресение. Това е моментът, когато човек съзнае Любовта. Като съзнаеш Любовта, ти си възкръснал. Любовта прави безсмъртен онзи, когото обичаш.

Един брат попита:

- Когато се каже, че Любовта възкресява, нали това възкресение се разбира и духовно, и физически?

- Два вида възкресение няма. Има само едно възкресение - то е пробуждане на съзнанието, протичане на Любовта в човека. То е свързване с Бога, познание на Бога. Казано е: „Това е живот вечен - да позная Тебе, Единаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си проводил". Да познаеш Бога-това е възкресение. А познаването на Бога става чрез Любовта към Бога.

Другото възкресение - физическото - то е сянката, то е отражение на онзи процес, който става в човешкото съзнание; то е последствие от тази връзка с Бога. Христос как възкреси Лазара? Той го обичаше и изпрати мощна струя любов към него. Тази любов на

Христа пробуди съзнанието на Лазар, преобрази го, събуди и у него любовта. И тогава тази любов, събудена у Лазара, го възкреси и физически. В съзнанието му стана промяна и тогава тялото му оживя.

Мисъл, която е минала през Любовта, е възвишена.

Който иска да се запознае с въпроса за създаването на Вселената, който иска да разбере вътрешния смисъл на живота, да придобие знание, мъдрост, сила, здраве, безсмъртие, той трябва да постави Любовта като основа на своя живот.

Разрешението идва. Не може да се отложи. Най-голямото робство е смъртта. А робството е най-големият неприятел. От него трябва да се освободим. Непреодолима вяра трябва да има човек! Смъртта иде, понеже Любовта я няма. Безлюбието носи смъртта. Като дойде Любовта, няма да има болни, нито умрели. Когато те посети онзи, който те обича, ако си болен, ще оздравееш, ако си лош, ще станеш добър.

Любовта храни.

Мъдростта учи.

Истината освобождава.

*

Любовта приемай като храна. Най-добрата храна, с която човек може да се храни, е Любовта. Ако знаеш как се придобива тази храна, всичко ще имаш. Ако не можеш да я придобиваш, всичко губиш. Приближавайте се до същинската храна.

Като любиш, ти се храниш.

Онзи, който е ухапан от змията на безлюбието, и като ти говори само, с думите си ще ти предаде отровата й.

Ние имаме богатство, материал, трябва ни само запалка. Онзи, който ни обича, носи запалката. На този, когото обичаме, ние носим най-хубавата запалка.

При Любовта нещата стават лесно, тя те прави досетлив, подсказва ти как да постъпиш и ти се радваш.

Законът на Любовта гласи: дето е Любовта, всички препятствия се превъзмогват, всичко, което е невъзможно, става възможно.

Законът на Любовта те пази и освобождава. Щом дойде Любовта, човек се освобождава от всички страдания, терзания и пр. Те му стават приятни.

Любовта е апотеоз на всичко в света.

Нека Любовта да бъде във вас непреривен процес.

Една сестра каза:

- Учителю, нали Любовта побеждава всички пречки?

- Любовта не побеждава пречките, но щом я видят, те плюят на петите си и бягат, не я чакат да дойде.

Соломон не е бил посветен и затова е казал, че всичко е суета. Всъщност, като казва: „Суета на суетите, всичко е суета“, той иска да каже: всичко е суета без Любовта. Всички страдания в света се дължат на безлюбие. Да обичаш някого, това значи да го освободиш от мъчнотиите и несгодите в живота му. Не можеш ли да направиш това, ти не го обичаш както трябва.

За нас това, което става в един момент и това, което става във вечността, имат еднаква цена. Защото това, което става сега, то сега започва и се реализира във вечността.

Като дойде Любовта, ще имате чувството, че сте обгърнали Земята и я носите. Сега търсите причина, за да обичате някого. Това е недостатък.

Като дойде Любовта, вие преставате да виждате противоречията. Трябва да влезете, да живеете в аурата на Любовта!

Като дойде Любовта, човек всестранно се обновява; и ангелите се обновяват, и животните, и растенията се обновяват. Но човек се обновява като човек, ангелът като ангел; растението - като растение, камъкът - като камък.

Който не Върви по пътя на Любовта, изсъхва и става кисел. Онзи, който върви по пътя на Любовта, расте.

*

Аз съм неразположен и ми идва да ритна котката, обаче си казвам: като ритнеш котката, друг ще ритне теб.

*

Светът доброволно ще се подчини на закона на Любовта. Който не се подчини на този закон, не може да напредва. Любовта - това е новата музика.

Аз не искам да ви туря на механична дисциплина.

Проявете онова, което е вложено във вас. Нищо натрапено не правете.

Без Любовта човек е празен орех, нищо не остава от него - посаждай го, колкото искаш.

Онзи, когото обичаш с Божествена Любов, става красив. Когото не обичаш с Божествена Любов, потъмнява. Като заровиш плода, нали най-напред няма никакъв вид, но после постепенно пониква красивото и ценно растение.

Любовта е като водата, която дава условия на всичко да расте.

Ако Любовта не дойде, заложените дарби ще останат недоразвити, човек с всичките си дарби ще остане недоразвит. Колкото повече ви обичат, толкова повече дарби ще имате. Чрез Любовта хората ще станат даровити. Зад всички поети, писатели, музиканти, художници седи някой, който ги обича. Ако нямаше кой да ги обича, от тях нищо не можеше да се очаква. Тъй щото, ако някой музикант е Велик, причината за това е в онази душа, която го обича и вдъхновява.

Когато обичаш, се ползуваш, и когато те обичат, пак се ползуваш, та в Любовта всякога печелиш.

Ако благодарение на твоята любов порастват цветята, тогава твоята любов е Любов. Чрез своята Любов ти добиваш представа за Бога.

Закон за постижения

Разговори на Ел Шадай

В частен разговор с един брат Учителя изказа следните мисли върху Любовта:

- Като дойде истинската майка - Любовта, идат всички постижения. Като дойде тя, всичко става. За да има постижения, изисква се Любов - тя е силата. Не можеш да постигнеш нещо, ако нямаш Любов, и да постигнеш, ще го изгубиш.

В онзи свят, в който отивате, искат да бъдете подготвени. Ще отидете като ученици, които са завършили отделенията, за да учите по-нататък. Но ако не сте подготвени, ще ви върнат назад. Те са толкова благородни, може да ви оставят като слушатели, но вие ще кажете: „Не разбирам“ - и тогава те ще ви върнат пак на Земята.

Вън от Любовта има само терзание и мъчение. Всички други учения, с които се храни човек, приличат на мухлясал хляб.

Любовта е светлина, която излиза от Бога. Тя не е нещо, което може да се складира. Като слиза, като минава през тебе, в същия момент трябва да я изявиш.

Любовта е път, тя води към всички постижения, за които човешката душа копнее. За Любовта няма мъчни работи. Но всяко нещо, направено без Любов, е осъдено на смърт и разрушение. В Любовта е Бог. А там, дето е Бог, всичко може да стане.

Същественото е Любовта - Любовта към Бога!

Идва при мен един брат и ми казва: „Условията, при които живея, са лоши. Казвам му: „При условията, в които живееш, никой не може да ти помогне, защото не обичаш!“ Той трябва да обича, за да стане една обмяна. Някой казва: „Нямам условия“. Нямам условия - значи не обичаш. Имаш условия - значи обичаш. Върви ми в живота - обичам. Не ми върви в живота - не обичам. Ще обичаш, и условията ще се подобрят. Вие всеки ден може да проверявате това и в най-малките неща.

Без Любовта светът не може да се оправи.

Ако работите ви не се нареждат, приложете Любовта. Ако сте болни, приложете Любовта. Ако страдате, приложете Любовта. Ако не вложите Божията Любов в своята работа, няма да имате никакъв успех, тя няма да даде никакви плодове.

Ако не приложите Любовта, идват страданията.

Обичаш някого, защо - не знаеш. Не можеш да знаеш. Просто даден факт. Някой не обича, защото е беден, няма с какво да гощава. А когато обича, значи е богат, има с какво да гощава.

Трябва да имате Любов, при която да не погрознявате, да ставате все по-красиви и по-красиви.

Ти обичаш добрия, защото можеш да станеш добър.

Човек обича и е свободен да обича. Човек не обича и е свободен да не обича. Но ще си носи последствията.

Силата се добива чрез Любовта. Единственото нещо, което ни дава сила, е Любовта. Любовта е най-силното оръжие, на което може да разчитате. Новото учение тепърва има да го изучавате. Старото сте го изучили вече. Отивате на екскурзия, бръкнете в джоба, извадите кибрит - можете да накладете огън - има на какво да уповавате. Но ако нямате кибрит, няма на какво да уповавате.

Любовта и вярата ви трябва да имат приложение. Любовта изгражда правилните отношения между хората, тя е, която създава истинските връзки. Няма друг закон, който да сближава хората. Ако искаш да имаш правилни отношения с тях, трябва да приложиш Любов и Мъдрост.

Ако любиш, престижът ти се повдига, ако не любиш, ще го изгубиш.

Да обичаш - то е най-голямото богатство, това е повече от всички съкровища на света!

Христос при всички престъпления на света не се поколеба в любовта си към човечеството.

Когато обичаш, Бог е доволен, защото правиш това, което Той прави. Като обичаш, ти се стараеш да правиш онова, което Той желае.

Ти обичаш, за да се прослави Бог.

Ти обичаш, за да се прояви Бог чрез тебе.

Когато обичаш, цялото Небе се радва, че вършиш Божията Воля.

*

Хората са механизирани света. Те, са напуснали Божественния порядък и са дошли до света на техниката.

*

Само през вратата на Любовта може да се влезе при Бога.

Само през вратата на Любовта може да се влезе в Царството Божие. Но не тази преходна, човешка любов, която днес я има, утре я няма, а Любовта към Бога.

Като обичаме, Бог ще ни се отплати.

В бъдеще човешкият организъм ще се измени и човек ще диша етер. Как ще се образуват бъдещите органи за дишане на етер? Който обича, вече изработва тези органи. Човек ще диша етер чрез симпатичната нервна система.

Когато човекът на Любовта влезе в едно събрание, в едно общество, той може да повлияе на всички присъстващи, като почувствуват трептенията на неговата душа и те започват да проявяват Любовта. Когато един такъв човек влезе в един дом, щастието протича в него. Всички търсят човека, който проявява Любовта.

Това е любов - да желаеш на другите онова, което желаеш на себе си.

В Любовта благо на всички хора е наше благо и нашето благо е благо на всички.

Колко е красиво и приятно да стоиш край огъня и да се топлиш. Ако се отдалечиш, ще почувстваш студ. Човекът на Любовта, човекът който обича, е като този огън.

На Божественото тяло трябва да работи материали, с които да работи. Онези, които те обичат, те дават тия материали..

ПРИРОДОСЪОБРАЗЕН ЖИВОТ - П л а н и н а т а

Разговори на Ел Шадай

Днес е Благовещение. Бяхме на екскурзия на Витоша с Учителя. Прекарахме незабравим ден. Една нова светла страница в нашия живот. Играхме Паневритмия на поляната при Ел Шадай. Някои братя и сестри свиреха при Паневритмията със своите инструменти. Имахме разговор с Учителя и след това общ обяд. Към 4 часа направихме обща молитва и поехме надолу. На връщане се спирахме на красиви полянки и Учителя винаги изказваше някои интересни мисли. Пред нас се простираха Софийското поле, Стара планина, Плана, Лозенските възвишения. Като се върнахме на Изгрева, както винаги ни чакаше картофена супа в малкия салон. След завършване на вечерята изпяхме няколко песни, придружени от пиано и цигулка. Всички лица бяха освежени от планината, излъчваха бодрост и светлина и малко бяха изгорели от слънцето. Стана въпрос за значението на екскурзиите в планината. Учителя каза:

- Планинските места са пълни с енергии. Те са благословеше. Благодарете, че днешният ден е хубав. Не мислете за бъдещето.

Витоша е много динамична. Тя е акумулатор на грамадни електромагнитни сили. Ако нямаше Черни връх, София би изгубила половината от своята красота.

Сухите хора ако са болни, могат да се лекуват по-до-бре в планинските места, а пълните - в ниските места. В планинските места има повече електричество, а в ниските има повече магнетизъм. В планините изобщо са събрани електромагнитни енергии в запас.

Египтяните понеже са нямали планини, са създали своите пирамиди. За мисълта са необходими планински места. Пирамидите играят роля на планини. От колко далеч са носили камъни за изграждането им!

Водя ви на планината, за да ви уча как да живеете. Сега е месец април. По това време в планината има много прана. Да си вземете! Сега праната е по-изобилна, отколкото през другите сезони. През пролетта има прилив на прана и понеже растителността не е още събудена, тя приема по-малко и остава свободна прана. Корените се събуждат по-рано от другите части на растението. Те поглъщат малко от праната, която минава покрай тях и излиза на повърхността. После вече, като се събуди растителността, тя поглъща по-голямо количество от праната. Затова са много полезни екскурзиите през февруари, март и началото на април, докато не се е развила растителността.

- Какво влияние има планината за духовния растеж на човека?

- Планините представляват акумулатори. Човек представлява трансформатор. Като идеш на планината, трябва да знаеш да трансформираш енергията, която тя ти дава. Ако не я трансформираш, нищо не печелиш. В трансформирането стои всичкото. Когато трансформираш една енергия, тогава получаваш живот. А няма ли трансформиране, енергията остава в латентно състояние.

В духовния свят съмнението представлява камъни. Когато дойдеш до някой камък, можеш да се спънеш в него и да паднеш. Като дойдеш при него, тури го настрана и го заобиколи. Такава една разходка в планината има голямо значение. Видиш един камък, преместиш го и го отминаваш. Също така лесно можете да отхвърлите съмнението от вашето съзнание.

И други елементи на планината могат да се вземат като символи. Например на милосърдието, на любовта, на всички положителни и отрицателни неща можете да намерите символи в планината.

Тя има и друго значение за духовния растеж: някои отрицателни състояния, които имате, като се изкачите на планината изчезват, вие се справяте с тях.

Когато отидете на планината и имате неправилни мисли, чувства и постъпки, обикновено времето се разваля, започва да духа вятър, а щом се държите добре, съществата там са много учтиви, няма вятър.

Едно лято братя и сестри бяха спали на Мусала, като три дена имаше непрекъснато дъжд, но никой не настина. За да стане така, човек трябва да спазва на планината известни хигиенични правила. В Школата колко опити съм дал! Зиме сме излизали на снега горе на Витоша и нито един не е измръзвал. Тук беше студено, а там топло - 19 градуса температура. Когато сме в хармония, природата се съобразява с нас. Щом дойде грехът, дисхармонията, веднага се разваля времето.

На планината човек изучава един закон - как да се подмладява.

Тези хора, които живеят в планините, обаче умът им е в долините, не се ползват. Като дойдеш на планината, да не мислиш за долината! Веднъж при мен дойде един говедар и ми казва: „Скитаме се по планините и сме подивели“. Трябва разбиране, трябва философия. Ако е някой философ-говедар, тогава е друго.

Един човек като живее на планината известно време, пак трябва да слезе в долината. Не трябва постоянно да живее в планината.

Когато човек пада или се подхлъзва като върви в планината, винаги това означава, че е минала една лоша, чужда мисъл през него. Ако имаш добра мисъл, няма да падаш. Та като се качиш на планината, не говори и не мисли за това, че с някого се караш, че някой не ти дава това, което ти дължи и пр. На планината смятай, че работите ти с всички хора са уредени.

Планината има дълбоко влияние върху нервната система, върху черния дроб и пр. Влиянието ѝ върху черния дроб се изразява в това, че се премахва лошото настроение, подобрява се разположението на духа. Всичко това се дължи на праната, която се влива в организма. Но планината има и друго, по-дълбоко влияние. Този, който е имал неврастения или други нервни страдания, може да се освободи от тях.

Екскурзиите са хубави, те носят живот. В седящия живот има опасност, както и в застоялата вода. Но когато пък водата се раздвижи много, има друга опасност - може да залее и отнесе всичко. Така че, необходима е умереност, мярка.

Тази година остана в паметта ни с дъжда, снега, града, светкавиците...

*

На Еверест, най-високия връх на Хималаите, много често стават бури. Там скоро се опитаха да отидат англичани, но не можаха. Сега се готви друга ескпедиция.

Като се качиш на най-високия връх, трябва да научиш нещо. Интересно е, че англичанинът, като се качи на такава височина, забравя, че е англичанин, изгубва своята амбиция, става вегетарианец и със седмици после не може да яде месо.

Хималаите, които са най-високата планина, кога се съградиха? Те са сравнително млада планина. Тяхното създаване има своята дълбока причина. В бъдеще ще се създадат може би още по-високи върхове на Земята.

На Мусала някои сестри се излъчиха. Ще попитате на какво се дължи излъчването в случая. Налягането е по-ниско и става по-голямо разширение. Този връх е електричен. Мусала е една голяма електрическа батерия. Сините камъни са магнетични. Мусала е бил много по-висок. Тук е имало една площ, широка 400 километра. Този връх не е потъвал никога. А България няколко пъти се е издигала и е хлътвала. Средиземно море е било долина,

която после е потънала. Цяла Македония и Беломорието постепенно потъват. Първите култури на Мусала съществуват в библиотеките на невидимия свят.

*

На екскурзия в планината, когато времето е хубаво, ние сме в причинния свят. Когато има вятър, буря, сме в умствения свят. А когато има облаци, мъгла, ние сме в астралния свят. Когато се върнем у дома си, ние сме във физическия свят.

Една сестра каза:

- Един брат, когато спал край Грънчарското езеро, сънувал, че едно същество идва при него, отваря близката канара и го завежда вътре в канарата, дето имало обширни помещения - салони, стаи и пр. И това същество почнало да разправя на брата как живеят там съществата и какво работят. Дали всичко това е реално?

Учителя отговори:

- Да, всичко това е било реално. Изобщо трябва да се знае принципът: Всякога висшите същества живеят по планините в такива места, дето човешкия крак не стъпва. Те обичат чистотата.

- Учителю, ще Ви помолим да ни покажете такива места като отидем следващата година на Рила.

- На Земята - отговори Учителя, - има места по-хубави от рая, много чисти.

Една сестра помоли: „Кажете ни нещо за Седемте рилски езера“.

Учителя каза:

- Близнаците са духовният свят. Петото езеро - Бъбрекът и Шестото езеро - Сърцето са умствения свят, а горното езеро - Седмото - е Божествения свят. Второто езеро - Елбур е граница между физическия и духовния свят. Първото езеро е на материалните блага. Елбур е на доброто. Третото езеро е на хубавото, на красивото. Близнаците е на приятелството. Бъбрекът е на чистотата. Шестото езеро е обмяна на любовта. Най-горното, Седмото е Божественото. Тези места при езерата са магнетични и са чисти. Цялото място е магнетично и особено при чешмата. При чешмата има изобилно ултравиолетови лъчи. Водата в чешмата иде от Езерото на Чистотата. В самото езеро тя е чиста и още повече се пречиства, като се прецежда още веднъж през пластове. Тя е много бистра и хубава вода.

На Земята има центрове, които са врати на живота, и водата, която минава през тези врати на живота, е вече свещена и има силно действие. Тези врати се пазят.

И вода с голямо и силно действие, с изобилен живот има в непристъпните, свещени места в планините, които се пазят от посветените. Непристъпни места са те!

*

Мястото, през което отиваме на Бивака, толкова сме го поляризирали, че като минаваме оттам, ние се лекуваме. То има хубава аура. По пътя, по който минаваме, всеки може да се лекува Вече, защото там рядко минават другите. Малцина минават по същия път.

*

Палестина е била избрана, понеже местността е подходяща за духовна работа - тя е много скалиста. България е избрана, понеже в България има много планини. Без планини не може.

Когато правиш екскурзия, не е все едно дали я правиш в четвъртък, В петък или В друг някой ден. Всеки ден си има свое значение. Петък е ден на Венера, екскурзията В петък е за облагородяване на сърцето. Ако искаш да развиеш нещо благородно, възвишено у себе си, избери четвъртък за екскурзия. За развиване на остър ум избери сряда. Ако си малодушен, мекошав, избери за екскурзия вторник. Ако искаш да развиеш въображението си, избери понеделник.

*

В какво се състои щастието? Вземете един ученик, чийто ум е схватлив и прозорлив. Вземете един строг професор, който е вгълбен и на студентите не обръща внимание. Обаче като види един способен ученик, той му обръща внимание. Този ученик със своите трептения привлича вниманието на професора. Тогава за него идва щастието.

В Природата е същото. Тя е като строг професор, който е вгълбен. Ако ти си способен, привличаш вниманието ѝ - тя се ококори и веднага се интересува от теб. Човек като влезе в Природата, не трябва да мисли, че тя е мъртва. Тя има съзнание, има разумност. Има особени центрове в Природата, където се проявява съзнанието ѝ, където то е будно. Ето какво ще стане например в един такъв център: Всеки ще ти направи услуга. Там ще намериш един овчар, който ще те нагости. Там ще намериш плодове, храна. А там, дето не е будно съзнанието на Природата, какВото потърсиш или е В оскъдност, или нищо няма да намериш - няма го Съзнанието.

Да кажем, че електричеството В тялото не функционира правилно. Като се качи човек на Мусала, тази електрическа батерия там урегулира функционирането на електричеството в тялото му.

Като отидете на Мусала, изпърво се размишлява малко. Там трябва да се минат един, два деня, за да се приспособи човек.

*

Нали помните голямата буря, която имахме на Витоша при една екскурзия през януари? Това беше една хубава опитност - човек да си провери силите, какво може да направи. Такава буря не е просто само течение на вятъра, но е пълна с електричество. Долу като бяхме, изглеждаше като че ли цял водопад шуми, горе нещо свири. Казах си: „Ще има горе работа“. И имаше много падане на Витоша, имаше пълзене по ръце и крака. Значи, като отивате при Бога ще се свивате, а когато си отивате от там ще се изпъчите, защото при изкачването бяхме наведени надолу, а при слизането изпъчени назад. При бурята не остана нито един мускул не раздвижен. Направихме най-хубавите упражнения. Търкаля те бурята, но няма да те блъсне в някой камък, а на меко. Какъв разкошен изгрев имаше! Видяхме го при село Симеоново. Цялото небе на изток беше червено до една голяма височина, която обхващаше една трета от небесния свод. Беше величествена картина!

Вятърът при бурята казваше: „Трябва да мислите! И трябва да се борите, да падате и ставате, и напред да вървите“. Защото, ако не вървиш напред, ще се върнеш назад... Вълната беше топла. Ако тази вълна беше студена, по никой начин не би могъл да се качи човек горе.

Никой нямаше там. Даже някои селяни се чудеха: „Какво отиват там по това време?“

*

Когато се правят екскурзии на планината, чистенето на изворите и потоците е полезно, от една страна, понеже се укрепява местността и се добива хубава вода, а от друга страна, самата работа при изворите, потоците и чешмите въздейства върху човека - той става здрав, пълен с енергия.

Чрез тези чешми, които ние правим на планината, идеите ни се разнасят надолу.

Братята и сестрите трябва да знаят, че ако очистят гората от сухите клончета и клечки, ще се оправят и техните работи в живота.

За в бъдеще животът на планината ще бъде използван по-добре и по-добре ще бъде наредена програмата за всеки час. Ще се дадат някои специални научни лекции, които да ни въведат в по-дълбокото познание на природата. Ако се вгледате в едно кътче, което на пръв поглед не прави никакво впечатление, ще видите много подробности и много интересни закони, които са вложени в тези прости на вид места. Много интересни неща са написани в природата - ако човек знае как да чете.

*

При Мусала казахме, че има нужда от хижа и я направиха. При хижа „Скаквица“ казахме, че трябва да се направи мост - и направиха мост. Когато искаме да направим нещо, понеже не пожелаваме само, но работим и действително искаме да го направим, каквото пожелаем става.

Когато отидете на планината и я обичате, тя е много чувствителна към вашата обич, отзивчива е за нея. Много се радва, че я обичате и изразява по някакъв начин обичта си към Вас. Тя е отзиВчиВа за нашата обич към нея, защото и тя обича.

Вие отивате на планината, за да научите велики Божии закони. Планината е място за проява на Любовта. За онзи, който разбира, планината има всички блага в себе си.

В бъдеще яденето няма да бъде тук, а на планината, дето ще се отива с аероплан. И гимнастическите упражнения няма да ги правят на полето, а с аероплан ще отиват в планината, ще ги направят и ще се Върнат пак на работа.

Екскурзия на Витоша на 9 юни 1941 г.

Разговори на Ел Шадай

Към 10 часа започна разговор. Един брат запитва:

- Колко красиво са наредени едно над друго Седемте Рилски Езера! Какво е значението им?

- Седемте Езера са седемте цвята, седемте полета.

Първото езеро - „Махарзи“ означава физическия свят.

Второто езеро - „Елбур“ означава нисшата област на астралния свят.

Третото езеро - „Балдер-Дару“ означава Висшата област на астралния свят.

Четвъртото езеро - „Близнаците“ означава умствения свят.

Петото езеро - „Махабур“ означава причинния свят.

Шестото езеро - „Сърцето“ означава Нирвана или Будическия свят.

Седмото езеро - „Шемхаа“ или „Главата“ означава Божествения свят.

*

Екскурзията си има философия: На екскурзия преди всичко човек трябва да диша правилно и да употребява известно време за размишление.

В какво стои Единството? Единството стои в това, че всички прояви на живота произтичат от Едно Разумно Начало. Това Начало е вечно и разнообразно.

Във водата можеш, да плаваш. В тинята не можеш да плаваш. В тинята ще потънеш. Та има някои идеи, които приличат на вода, и други идеи, които приличат на тиня.

На човек всеки ден му пращат мисли и чувства от невидимия свят, с които той трябва да работи през деня. И ако той остави тези мисли и чувства за утре и за друг ден, той се отклонява, губи.

Когато човек не долавя тези мисли и чувства всеки ден, той се чувства неразположен. За да бъдем разположени, трябва да долавяме всеки ден мислите и чувствата, които ни се изпращат, и да работим с тях.

Цялото човечество отива към астралния свят. И той ще стане по-твърд, отколкото е сега, но не така твърд, както Земята.

Докато се съберат материали за физическия свят, са били употребени милиони години. Като са се събрали материалите, тогава много лесно се е създал материалният свят. Създаването на материалния свят е било лесно, но натрупването на материалите е отнело много време. Грандиозна работа е това! Колко материал се е събрал, за да се създаде материалния свят!

*

Не искай да бъдеш щастлив, но търси щастието. Това значи: не търси черешата, но търси Господаря на черешата. Като намериш Господаря, Той е щедър.

Един брат запитва:

- Какво трябва на човека, за да има успех?

- Три неща му трябва:

Първо, Доброто, добродетелта. Тя е основа.

Второ, Справедливостта, с нея градиш.

Трето, Разумността - да знаеш да се обхождаш.

Учителя каза да напишем лотарийни билети за трите ягоди, които той тури на каменната маса пред него. И каза:

- На три билета да пише: един милион лева, петстотин хиляди лева и сто хиляди лева. А на останалите билетчета да има номера.

Един брат написа 120 билета, понеже толкова души бяхме. На онези, на които се паднаха билетите със сумите, се дадоха ягодите. Всички, които теглиха билети, подаваха своя лист на Учителя и той казваше по едно изречение като съвет. Например на един брат се падна номер 103. Учителя, като му показаха листа, каза:

„Не давай на заем повече, отколкото банката позволява.“

Един брат попита:

- Колко трябва да вземем и колко да даваме?

- Ще вземеш колкото събира торбата ти, а пък ще дадеш всичко, което имаш.

*

У животните има една разумност, както и у растенията. Ще дам няколко примера. Някои насекоми, понеже са се намирили при неблагоприятни условия, са добили формата на листа, клечки и клончета, за да се пазят от враговете. Има птици, които имат бели пера на

опашката и като я разперят, неприятелят се уплашва и през това време птицата хвърква. Някои животни имат пръскачки - пръскат неприятеля и той избягва.

ЛЪЧИ НА ЖИВОТА

Лъчи на живота

Великото в живота – това е пробуждането на човешката душа. Като символ пробуждането на човешката душа представлява разпукване на пъпките на цветята, разцъфтяване на пъпките на растенията. От Божествено гледище душата може да се уподоби на пъпка, която очаква момента на своето разпукване. Пробуждането на човешката душа подразбира запознаването ѝ с Божията Любов. Само пробудената душа познава Бога. Само пробудената душа познава качествата на Божията Любов. Туй е изразил Христос със стиха: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго, Истиннаго Бога.“ От този стих стават ясни думите Христови: „Иди, продай всичко и ела да Ме последваш.“

Пробуждането на човешката душа е велико явление в Битието. То не е произволен процес. Както раждането на детето е велико събитие в дома, така и пробуждането на човешката душа е велико събитие в Божествения свят. Всички ангели, всички възвишени, разумни същества, се радват на това събитие. Пробуждането на човешката душа не подразбира обръщане на грешника към Бога, но освобождаване на Божественото в човека от всички криви разбирания, от всички заблуждения, в които е бил потопен той през Вечността. Пробуждането на човешката душа, на нейното разцъфтяване, подразбира събличане на човека от старото, от кривото, от неговите вековни заблуждения. В пробуждането на човешката душа се вижда величието на Божията Любов. Пробуждането на човешката душа се придружава с възприемане на първия Божествен лъч, на топлината на Любовта. Този лъч представлява подтик на душата към нов живот. Подтикът на душата към нов живот се изразява в нейното разцъфтяване. На този подтик именно ангелите се радват. В него те виждат проява на Битието, проява на Божия Дух. Този момент в живота на човека е начало на истинска радост, начало на пълна свобода.

Когато душите се пробуждат, ангелите на Небето пеят и възхваляват Господа. Когато цветята цъфтят, пчелите пеят, весело бръмчат. Те пеят за цъфналите цветя, за проявения живот. Пчелите пеят, радостно хвърчат от цвят на цвят и събират сладък сок за своя мед. Каквото са цветята за пчелите, такова нещо представляват пробудените човешки души за ангелите. От тия души ангелите събират мед за своите кошери и се радват и на малките придобивки. Който се осмели да разруши живота на една от тия души, той разваля работата на ангелите, които са в Небесата. Всякога дръжте тази мисъл в ума си, за да осмислите своя земен живот. Разцъфтяването на човешката душа осмисля живота на човека. Докато човек очаква този момент, земният му живот има смисъл. Престане ли да го очаква, изгуби ли надежда в него, земният му живот абсолютно се обезсмисля. Когато настъпи моментът на разцъфтяването на някоя душа, цялото Небе се радва на това велико събитие и отправя погледа си към тази душа. Щом Небето се радва на пробудената душа, радвайте се и вие.

Радвайте се на своята пробудена душа. Радвайте се на всички пробудени души, както цветята се радват, когато цъфтят. Не се запитвайте кой как е цъфнал и как е облечен. Безбройни са краските и цветовете, с които човешките души се обличат. Никъде няма да срещнете две души, облечени по един и същ начин – в еднаква форма и с еднакъв цвят. Цветът, формата на дрехата представлява външна страна на живота. Външната страна на

живота не е още същественото. Който се занимава само с външната страна на живота, в края на краищата той ще изгуби същественото, той ще изгуби смисъла и съдържанието на живота. Какво се ползва конят от златото на своя господар? И стотици килограми злато да пренесе, конят си остава кон, нищо не се ползва. Трева, вода и въздух са нужни за коня, а не злато. При днешното развитие на човека златото му е потребно само за физическия живот, но не за неговия умствен живот. При това златото е потребно за физическия живот на човека дотолкова, доколкото той може да го превърне в дреха на своята душа. Не може ли човек да превърне физическото злато в дреха на своята душа, т.е. във велики добродетели, с които да се облече, това злато е безпредметно. Облече ли човек душата си в златна дреха от велики добродетели, златото е изиграло своята роля на Земята. И тогава бъдещата разменна монета ще се изразява чрез проявите на Божията Любов.

Радвайте се на пробуждането на своята душа! Радвайте се на пробуждането на всички души! Радвайте се, че можете да вкусите от хляба, който държите в ръката си! Първата хапка хляб в устата ви представлява пробуждане на човешката душа. Първият дъх на живота – това е пробуждане на човешката душа. От първата хапка хляб, от първия дъх на живота зависи храненето и дишането на душата. От първия лъч на топлината, като от първа хапка, като от първи дъх на Любовта, душата започва да расте и да се развива, да богатеє – злато да събира. В този смисъл златото представлява придобиване на светлина и знание, придобиване на красота и доброта. Светлината и знанието, красотата и добротата са необходими елементи за развиване на човешката душа.

Христос казва: „Не презирайте нито едно от тези, малките.“ Това значи: не презирайте малките Божествени мисли, които проникват във вашия ум, не презирайте малките Божествени чувства, които проникват във вашето сърце. Който презира малките Божествени мисли и чувства, той нарушава Божествената хармония в себе си. Наруши ли вътрешната хармония в себе си, той ще наруши и външната. Мислите и чувствата излизат от Божествения извор и минават през всички човешки умове и сърца. Без тях човешките души не могат да цъфтят, не могат да се пробудат.

Поздравявам ви с приятната сутрин, с чистото небе и с красивия изгрев. Хубавото време днес показва, че през тази година големите страдания могат да се избегнат. Слънцето носи своето благословение.

Пожелавам ви да придобиете първия лъч на топлината, който иде от Божията Любов.

Пожелавам ви да придобиете първия лъч на светлината, който иде от Божията Мъдрост.

Пожелавам ви да придобиете първите крепки Божии лъч на Истината, които носят свобода за вашия дух.

Пожелавам ви да бъдете топли, светли и крепки през цялата година.

18 юли 1937 г., 5 ч.

ОПИТАНО Е

Лъчи на живота

Всяко Божие Слово е опитано.

Притчи 30:5

Всяко Божие Слово е опитано. Само онзи човек може да напише този стих, който действително е опитал това Слово. Значи разумното Слово е опитано хиляди години преди вас. Веднъж щом е опитано Словото Божие, и вие ще го опитате. Опитано е още, че Бог е щит за тези, които упоават на Него. Някои мислят, че когато разумното Слово влезе в човека, няма да произведе никакво действие. Точно обратно: когато влезе в човека, разумното Слово ще произведе коренна промяна в него – всичко старо, нечисто, неценно ще постави на съответното за него място, и то само ще заеме своето определено място. Това е неизбежен процес. Ценните неща сами по себе си заемат видно място. Къде поставя човек своя скъпоценен пръстен? – На видно място – на един от пръстите си. Като се движи, от време на време той хвърля поглед към пръстена си, доволен го поглежда. Защо? – Ценен е този пръстен.

Божиято Слово е опитано. Опитано е, че когато влезе в човека, разумното Слово извършва такива промени в него, каквито той никога не е очаквал. Словото Божие внася в човека топлина и мекота. Топлината стопява твърдите тела, прави ги меки. Обаче топлината същевременно и разединява. Поставите ли едно сложно тяло на действието на топлината, то веднага ще се разложи на съставните си части. Следователно и Любовта, като носителка на топлина, от една страна смекчава твърдите тела, а от друга ги разлага, т.е. разединява ги, ако те са сложни по състав. Любовта пренася нещата от едно място на друго. Под влияние на Любовта детето излиза от утробата на майка си и възприема живота. Когато Любовта посети младата мома, тя напуска дома на майка си и тръгва след нея. Когато Любовта посети младия момък, той напуска дома на баща си и тръгва след нея. Когато Любовта посети човека, тя изкарва навън всички негови мисли и чувства.

И тъй, Любовта изкарва навън всичко скрито в човека. Който не разбира законите, с които Любовта работи, той се смуцава. Няма защо да се смуцава. Любовта поставя всяко нещо на неговото място. Тя поставя сина, дъщерята, майката, бащата на техните места. Щом види, че нещо не е на мястото си, тя го изкарва оттам и го поставя на мястото му. Къде е мястото на малкото дете? – При майка му. Детето е предметно учение за майката. Майката е ученичка, на която е даден един предмет за обучение. Като плаче, детето иска да каже на майка си, че е гладно, че е нечие то и не може само да си помогне. Щом разбере езика на детето си, майката веднага стопля вода, сипва я в корито и започва да го къпе: обръща го на една, на друга страна, докато го изчисти. В това време детето плаче, пее своята миньорна песен, с която изказва недоволството си. Майката е умна – тя знае как да разположи детето си, за да не плаче. Тя размесва горещата вода със студена, докато водата стане приятно топла, близка до телесната топлина. Тази топлина на водата разполага детето и то престава да плаче. Първата баня за новороденото дете е необикновено явление в неговия живот. То се учудва на порядките на новия за него живот, но постепенно привиква към тях. Щом майката постъпва съобразно законите на Природата, детето е доволно. Природата не търпи студени душеве, студени бани. Топлите бани са за предпочитане пред студените. Като къпе детето си, същевременно майката го магнетизира: тя му разтрива тялото, обръща го на една, на друга

страна, докато напълно се успокои. Чрез тези разтривки между майката и детето става правилна обмяна. Майката внася в детето си част от своя магнетизъм, който го успокоява. Следователно както магнетизмът на майката успокоява детето, така и топлината внася нещо ново в човека. Докато топлината не влезе в човека, той се намира в противоречие със себе си и с окръжаващите, както детето – при първата баня. Топлината стопява, смекчава твърдите тела, а някои от тях разединява, като същевременно ги поставя на местата им. Два порядъка съществуват в света: човешки и Божествен. Човешкият порядък събира нещата на едно място или ги поставя там, дето не им е мястото, вследствие на което те се втвърдяват. Когато много хора се събират на едно място, те се лишават от необходимото за тях пространство, вследствие на което стават инертни. Инертността е състояние, присъщо на човека. Инертният човек е мързелив. За да се освободи от това състояние, разумният свят го подлага на действието на топлината и по този начин го въвежда в Божествения порядък на нещата. Когато изгуби смисъла на живота, човек излиза от Божествения порядък и влиза в преходния, в човешкия. По този начин той се излага на студ, на втвърдяване.

Когато нещата се втвърдяват, те изгубват своята свобода, своята пластичност. При студа хората стават стабилни, но изгубват същественото – свободата на своите мисли и чувства. Да изгубиш свободата на своите мисли и чувства, това значи да изгубиш красотата на своя живот. Какво се ползва войникът от своите упражнения с пушката? Този войник е завършил два факултета, правил е ред упражнения с пушката и след това се връща у дома си. Какво приложение имат неговите упражнения с пушката между братята и сестрите му, между майка му и баща му? – Никакво. Какво приложение има сабята му в неговия дом? – Никакво. Или какво приложение ще има ораторството на бащата между неговите четири-пет малки деца? – Никакво приложение. Външно погледнато, придобивките на човека в различните школи като че нямат особено приложение, но като вътрешна работа, като условия за растене, за повдигане, те допринасят нещо.

И тъй, смисълът на нещата не седи в тяхната външна страна, но в онова, което той вътрешно придобива. Виждате, че някой човек се качва на един висок планински връх. Защо се качва? Като гледате усилията, които този човек прави, намирате, че това изкачване на върха е безпредметно. Не, всяко изкачване по планините има свой вътрешен смисъл, своя добра страна. Когато някой се качва по планинските върхове, в това той вижда нещо добро, към което се стреми. Тъй щото, когато човек се качва по планинските върхове, той живее добре, стреми се към доброто – той е добър човек. Добрите хора са планинци, те се катерят по планинските върхове. Лошите хора ходят по отъпкани, по огладени пътища. Огладените, отъпкани пътища се отличават с много прах, а планинските – с простор. Когато се качват по планински върхове, хората вървят на разстояние един от друг, а в низините се събират на едно място. Животът в низините е живот на човешкия порядък.

Когато не разбират нещата, когато не съпоставят фактите, хората изпадат в заблуждения, изгубват мярката и мястото на нещата и задават въпроси, които нямат никакъв смисъл. Например някой пита има ли Господ в света, или няма. Да се задава такъв въпрос, това е все едно да питате някого има ли майка и баща. Този въпрос не е на място. Това показва, че този човек, вследствие на някаква катастрофа в живота си, е забравил същественото. Изобщо могат да се отричат само ония неща, които не съществуват, могат да се твърдят ония неща, които съществуват. Обаче да се отрича това, което съществува, и да се доказва онова, което не съществува, в това няма никакъв смисъл. Тъй щото безпредметно е да се доказва или отрича съществуването на Бога. Ако се доказва или отрича съществуването Му като форма, това е друг въпрос, но и това доказване или отричане няма да доведе човека до никакъв край.

Един американски професор заболял от някаква сериозна болест и временно изгубил паметта си. Един ден отишъл на пощата да получи препоръчано писмо от свой познат. Чиновникът на пощата го попитал за името му, но той не могъл да отговори – забравил името си. Професорът веднага излязъл от пощата и тръгнал за дома си, за да попита своята жена как се казва. По пътя срещнал един свой приятел, който се обърнал към него с думите: „О, мистър Смит!“ Професорът бързо се ръкувал с него и се върнал обратно в пощата, за да получи писмото си. Да забрави човек името си – това значи да забрави нещо съществено в своя живот. Да забрави човек съществуването на Бога и да пита има ли Господ в света, или няма, това значи да забрави всичко в своя живот. При това положение човек се намира в състоянието на професора, който отивал да пита своята жена за името си. Следователно когато човек отива да пита Любовта има ли Бог в света, или няма, той все ще срещне на пътя си някой приятел, който ще му докаже, че щом Любовта съществува, и Господ съществува. „Бог е Любов“ – е казано в Писанието.

Сега помнете следното нещо: любов, която не дава свобода на човека и не го поощрява да се качва по високи места, не е любов. Докато човек ходи само по ниски места и дига прах наоколо си, той не е влязъл още в Любовта. Който се страхува от високите места, той е извън Любовта. Любовта е пробният камък за добрия живот, за добродетелите на човека. Всички добродетели се изпитват чрез Любовта. Тя служи като велик подтик на човешката душа. Човек се качва по високите върхове, за да усилва любовта си. Когато се качват на камъните с цел да ги изучават, вие ще изучите човешкия егоизъм, човешката алчност. Камъните символизират егоизма, алчността в човека. Като слушат какво се говори тук, камъните изказват желанието си да станат подобни на вас, свободно да се местят. Обаче те не могат да се качат по-горе от мястото, до което днес са стигнали. На тях предстои слизане в долината, за да научат великия закон на смирението, на жертвата. Всяко изкачване по върховете е малък опит за постигане на Любовта. Щом се качите на някой връх, вземете си едно малко камъче и напишете върху него деня, часа и мястото, отдето сте го взели. Същевременно запишете си и мисълта, която е минала през ума ви, когато сте взели камъчето. Както естественикът изучава състава на камъните, местонахождението и образуването им, така и вие като естествоизпитатели спирайте вниманието си върху всеки човек като върху душа, която носи в себе си нещо велико и красиво.

Следователно, като срещнете един човек, вижте до каква степен са развити в него съвестта, разумността, смирението, търпението и др. Щом изучавате добродетелите на хората и ги държите в съзнанието си, вие принасяте полза и на тях, и на себе си. Всяка добродетел, с която дохождате в съприкосновение, ви придава част от своето благо. Някой казва, че хората не го интересуват. Този човек е на крив път. Вие трябва да се интересувате от хората, защото като души те са излезли от Бога. Щом са излезли от Бога, те носят своето благо за всички живи същества. Цялата Природа – светлината, въздухът, водата, Слънцето, звездите, камъните, растенията и животните – носят в себе си частици от Божествения свят. И най-малкото цвете носи нещо хубаво в себе си. То търпи, радва се на малкото благо, което Природата му е дала.

Съвременните хора лесно се обезсърчават. Щом се натъкнат на известна мъчнотия, те се обезсърчават. И вие лесно се обезсърчавате. Щом се намерите пред някой висок планински връх, вие веднага се обезсърчавате и се страхувате да не паднете от тази височина и да се осакатите. Не се страхувайте! Колкото и каквито страшни и неприятни неща да преживеете, в края на краищата все ще придобиете някакво благо. Когато домакинята чисти къщата си, тя първо изнася всички вещи навън, измазва, изчиства я и после влиза в чиста, наредена къща и се радва на благо, което чистотата носи със себе си. Безпорядъкът се превръща в порядък. Същото прави и Природата. Като хване никого, тя изнася навън

всичко старо, всичко нечисто, и започва да работи със своята четка. Като изчисти и измие всичко, като обнови старите неща, тя поставя нов ред и порядък, нови условия за живот. Който не разбира законите, с които Природата си служи, той се смущава, че къщата му е разхвърляна, че са паднали частици от вар и са изцапали дъските и мебелите. Не се смущавайте! Природата всичко ще изчисти, ще внесе във вас нов ред и порядък – нов живот. Днес всички хора са изложени на такова пречистване. Ангелите слизат от Небето да извършат това пречистване. Страданията, които хората преживяват, не са нищо друго, освен пречистване на техните домове, след което те ще бъдат поставени при нови, по-добри условия.

Сега, като се движите по върховете, вие правите снимки на красивите изгледи. И без това вие сте фотографи, но още не сте се научили да правите добри снимки. Добър фотограф е този, който може да дава добро и правилно положение на своите мисли и чувства. Ако мислите и чувствата на човека са прави, и отраженията, които ще се отпечатат на фотографията, ще бъдат прави. Щом отраженията във фотографията са прави, човек може да се учи от тях, да придобива знания. Силата на човешката памет се определя от неговите прави мисли, чувства и постъпки. Правата мисъл довежда ума в такова положение, при което предметите могат да се отпечатат в техния естествен вид. Следователно, искате ли да имате добри снимки, всякога дръжте в ума си прави мисли. Правата мисъл не подразбира неподвижност. Не, правата мисъл е подвижна, пластична. Тя всеки момент се мени, за да могат впечатленията, които идат от Божествения свят, да се възприемат правилно. Правата мисъл е екран, върху който Божествените мисли се отпечатват в своята последователност и чистота. Затова е казано в Писанието: „Божие Слово е опитано.“

Днес е понеделник – ден на Луната. Затова мислете върху среброто. Колкото и да мислите за предназначението на среброто, за мястото му в Природата и в живота, няма да го разрешите, но опитайте се поне да фотографирате среброто в себе си, за да запазите едно впечатление за него. Среброто се намира в човешката кръв и в човешката мисъл. Същевременно среброто се намира и във водата, във въздуха, в Слънцето, в Луната, в звездите – почти навсякъде, но в различни количества. Като добри проводници на топлината и на електричеството, златото и среброто могат да се използват като лечебни средства. Дайте един грам чисто злато на някой неразположен човек и ще видите, че след известно време неразположението му ще изчезне. По същия начин действа и среброто. Среброто и златото осмислят живота на човека. Те оправят обърканите му работи. Среброто чисти, както Луната, а златото се счита като емблема на живота. Чрез него животът дохожда. В този смисъл златото и среброто идат като помощници в живота на хората, а не като идоли, като кумири, на които да се уповава.

Благодарете на златото и на среброто за онова, което носят в себе си и което възприемате от тях. Среброто вади нечистотиите, а златото носи живот на обезсърчения, на падналия духом.

Бог е Дух, и които Му се кланят, да Му се кланят в Дух и Истина.

19 юли 1937 г., 5 ч.

ЦЕННОСТИ И ВЪЗМОЖНОСТИ

Лъчи на живота

Сега всички очакват да чуе нещо, както когато отивате на концерт и очакват да чуе някой велик певец. Ако песните, които слушате, задоволяват слуха ви, ще излезете от концерта доволни и ще кажете, че си заслужава парите, които сте дали за билет. Не ви ли задоволи, ще кажете, че не заслужава да харчите парите си. Днес ще говоря върху ценностите и възможностите на нещата. Аз свързвам въпроса за ценностите с възможностите, защото между тях има известна зависимост. Всяка ценност дава възможност за нещо. Например едно ценно нещо за човека е неговият говор. Ако знае правилно да говори, човек може да бъде щастлив. Ако не знае правилно да говори, той никога не може да бъде щастлив.

Друго ценно нещо за човека е неговата душа. Какво представлява душата? За да си състави известно понятие за душата, човек си я представя в някаква красива форма. Всички форми в света са произлезли все от формата на душата, но същевременно те представляват възможности за нея, за да има с какво да се забавлява и какво да учи. Не само душата, но и духът на човека трябва да учи, да се развива и да укрепва. Що е Дух? – Това начало в човека, което създава нещата отвън. Що е душа? – Това начало, което урежда нещата отвътре. Значи всичко, което тече навън, е дело на Духа. Душата пък възприема нещата навътре. Всичко, което Бог е създал през Вечността, е складирано в душата. В това отношение тя представлява грамадна библиотека, пълна с най-хубавите книги в света. Който иска да учи, той може да вземе една от книгите на тази обширна библиотека и да чете. Ако търсите някакъв скъпоценен камък, ще го намерите в склада на душата. Ако търсите някакъв хубав, сладък плод, ще го намерите в градината на душата. Каквото потърсите, ще го намерите в скривалището на душата.

Съвременните хора имат съвсем изопачено понятие за душата. Христос казва: „Скръбна е душата Ми до смърт.“ Защо е била скръбна душата на Христа? – Понеже Той се е видял обиколен от затворени души. Където и да хлопал, нищо не получавал – всички складове били затворени: никой не могъл сладка дума да Му каже, светла мисъл да Му изпрати. Гладен и жаден бил Христос. Тъй щото, когато човек скърби, ние разбираме, че нисшата душа в него скърби. Тя скърби, че работите не стават, както е очаквала. Тя скърби, понеже не разбира великите Божии пътища. За да разбере тия пътища, за да се просвети, в помощ на човека иде висшата му душа, т.е. Божественото начало в него, и тогава скръбта му се превръща в радост. Работите на човека никога не се нареждат, както той мисли. Някой гледа картината на един художник и я одобрява, ако тя отговаря на това, което той мисли и разбира, или не я одобрява, ако не отговаря на неговата мисъл и разбиране.

Изобщо, по естество хората са критици и са склонни да критикуват не само човешките работи, но и Божиите. Те гледат на света и се произнасят, че не е създаден, както трябва. Днес всички хора са критици: и синът, и дъщерята, и майката, и бащата, и ученикът, и учителят, и свещеникът. Достатъчно е да отвори човек устата си, за да започне да критикува. Той ще каже, че нещата не ставали, както трябва, или че хората не живеели добре. Наистина, хората не живеят добре, но и той, който критикува, също не живее добре. „Еди-кой си писател не пише добре.“ – Но и ти, който критикуваш, не пишеш добре. – „Еди-кой си певец не пее добре.“ – И ти, който критикуваш, не пееш добре.

Сега не е въпрос за критикуване. Важният въпрос е за ценностите и за възможностите на нещата. За да дойде до правилно разбиране на тия неща, човек трябва да проникне в техния дълбок смисъл. Щом проникне в смисъла на нещата, човек няма да се отвращава от

нищо, няма да дели нещата на разумни и глупави. Той знае, че разумните неща са завършени картини, а глупавите – незавършени. Следователно всяка работа, гледана в началото си, е глупава. Дълго време трябва да се работи върху нея, за да се завърши тя, да стане разумна. Като знаете това, не се произнасяйте преждевременно върху работите. Кажете ли, че някоя работа е глупава, трябва да знаете, че тя не е завършена още. Кажете ли, че някоя работа е разумна, това показва, че тя е завършена картина. Злото е незавършена картина, а доброто – завършена. Омразата е незавършена картина, а Любовта – завършена. Лъжата е незавършена картина, а Истината – завършена. Всяка завършена картина представлява облекло на душата. Докога слугата може да лъже господаря си? – Докато господарят му е богат. Щом господарят ликвидира, слугата престава да лъже. Не само това, но слугата може да започне да се разкайва за всичко, което е вършил с господаря си, и да се изправи.

Представете си, че всички сте слуги в едно учреждение, но един ден това учреждение ликвидира. Какво ще правите тогава? – Всеки трябва да изложи картината си, от която ще се види работата, която е свършил през време на служенето си. От картината ви всеки ще има представа за вашата работа. Като гледат картината ви, ще започнат да я критикуват. По отношение на критиката кокошката и петелът са големи критици. Сложете една крина жито пред кокошката и се отдалечете, за да гледате какво ще прави. Тя веднага ще влезе в крината и ще започне да рови с краката си. Няма да мине много време, и житото ще бъде вън от крината. Като рови, петелът мисли за кокошките. Щом изрови едно зрънце от земята, той веднага вика кокошките около себе си и им казва: „Опитайте това зрънце. Аз изрових от земята нещо особено, за което вие трябва да се произнесете.“ Петелът е голям кавалер. Той е готов да се жертва за своите дами – кокошките. Казвате: „Какво особено има в неговото кавалерство? По цели дни рови с краката си.“ Наистина, петелът и кокошката ровят с краката си, а човек – с езика си. Кое е за предпочитане? Срещате един човек и виждате как рови между хората: кой от какво произхождение е, какви са майка му и баща му, какви погрешки е направил в живота си, и т.н.

Щом се заговори за погрешките на хората, ще ги чуете да се оправдават, че докато не сгреша, човек не може да стане учен. Тази мисъл е права, но умният се учи не само от своите погрешки, но и от погрешките на окръжаващите. Какво представляват погрешките? – Незавършени картини. Красивите, правилни работи са завършени картини, направени от разумни хора. На всички хора е дадена задача да нарисуват по една хубава картина в себе си. Щом е така, не остава нищо друго, освен всеки от вас да вземе пример от великите художници: да види как те рисуват и да им подражава. Работете с постоянство, за да създадете в себе си добър навик. Срещате един човек и казвате, че е щедър. За друг пък се произнасяте, че е скъперник. Отде познавате кой човек какъв е? – По картината, която работи. Казват за някого: „Този човек е типичен скъперник.“ Защо един човек е скъперник, а друг – щедър? Щом се каже, че някой човек е скъперник, това показва, че той носи със себе си малко шише с вода и пътува през дълъг пращен път. Той не може да дава от водата си на никого, защото и за него няма да стигне. Щедрият човек пък се намира при самия извор. Той е готов да дава вода на всички. Скъперникът носи в джоба си малко парче хляб и го пази само за себе си. Щедрият се намира във фурна със стотици килограми хляб и затова е готов да раздава на всички. Когато скъперникът влезе във фурната или отиде при извора, и той става щедър, готов на всички да дава хляб и вода.

Следователно, който е при извора, той е щедър; който е далече от извора, той е скъперник. Който е при извора, той е умен; който е далече от извора, той е глупав. „Как да стана умен?“ – Иди при извора. За да стане учен, умният трябва да влезе в Божественото училище да учи. Който влезе в Божественото училище, той ще използва възможностите, които му са дадени. За да използва тия възможности, човек трябва да започва с малките

величини. Когато започвате някаква работа, облечете се с най-скромните си дрехи. Щом свършите работата си и всички се произнесат за нея, че е добре извършена, тогава облечете най-хубавите си дрехи.

Това правило виждаме и в самия живот. С идването си на Земята човек се облича в проста, скромна дреха – неговата плът. Един ден, когато завърши земния си живот, т.е. когато възкръсне, той ще се облече в най-красивата си дреха. Като не разбират този закон, хората се стремят, докато са на Земята още, да се обличат в красиви дрехи, за да се харесат. Те трябва да знаят, че не дрехата прави човека красив, но работата му, която той е свършил добре. Докато не свърши работата си добре, човек никога не може да има красиви дрехи. Щом свърши работата си, както трябва, той непременно ще облече най-красивата си дреха – дрехата на възкресението. Дрехата на човека е неговото тяло. От работата, която човек върши, и от начина, по който я върши, зависи неговото здраве. Условието за извършване на тази работа – това са правата мисъл, правите чувства и правите постъпки. Това са възможности, с които човек разполага на Земята.

Сега, като се говори за условия и за възможности за работа, религиозните и учените препоръчват свое някакво учение като най-право, като учение, което повдига човека. Според мене право учение е това, което включва в себе си Божествени мисли, чувства и постъпки. Те служат като мярка за определяне на нещата. Всеки човек трябва да носи в себе си по една Божествена мисъл, по едно Божествено чувство и по една Божествена постъпка като мерки, с които да сравнява своите мисли, чувства и постъпки. Само Божественото е в състояние да повдигне човека. Бог минава покрай всички живи същества, от най-малките до най-големите, и на всички прави услуга. Той вижда страданията, мъчнотиите им, и на всички помага. Човек обаче помага само на близките си. Мине ли покрай някой чужд за него човек, той го отминава, без да обърне внимание на неговата скръб или мъчнотия. Той погледне към него и си казва: „Господ ще му помогне, няма защо аз да се спирам.“

Сега, при изгрева на Слънцето, някои станаха прави, а други продължаваха да седят по местата си, докато аз не станах. Първите станаха прави по свое разбиране, а останалите – по подражаване. Аз пък разсъждавам: ако пред мене е поставена картината на някой велик художник, аз няма да стана. Обаче ако в стаята влиза самият художник и носи картината си, аз непременно ще стана. В дадения случай аз ставам за художника, а не за картината. Следователно, когато Слънцето изгрява и гледам на него като на запалена свещ, аз няма да стана. Защо? – Защото аз седя по-високо от тази свещ. Обаче ако зад свещта, зад Слънцето виждам Бога, Който държи в ръка тази запалена свещ, аз непременно ще стана прав.

И тъй, когато се намираш пред великото, стани прав. Когато се намираш пред малкото, отдай му своето внимание. Това значи последователност в постъпките на човека. Пред великото, като пред благо на своя живот, всякога ставай прав. В това отношение Слънцето е благо за човека – велик извор на благословения. На малките неща човек трябва да обърща внимание, защото от тях може да се учи. Съветвам ви още днес да отидете при извора на Живота. Как ще познаете, че сте при извора? – Ако мислите, чувствата и постъпките ви са прави, вие сте при извора. Не сте ли добре разположени, вие сте далече от извора. Всяко отклоняване от правите мисли, чувства и действия, отдалечава човека от извора. Правите мисли, чувства и постъпки са завършени картини.

Като се говори за ценности и възможности, ние имаме предвид много ценности. Всяка ценност крие в себе си известни възможности. Любовта е една от великите ценности. Тя има две възможности: или дава, или взема. Когато човек дава според закона на Любовта, той трябва да знае кога да дава. И като взема, той пак трябва да знае кога да взема. Който дава навреме и взема навреме, той е умен човек. Който не дава навреме и не взема навреме, той не е умен човек. Следователно, когато любиш, навреме трябва да любиш. И когато те любя

навреме трябва да те любят. На едно малко момиченце дали едно цвете. Момиченцето погледнало цветето и казало: „Аз не мога да приема това цвете.“ Защо не го приело? – С отказване на цветето момиченцето искало да каже, че е по-малко от сестра си и не може да го вземе. На сестра му, като на по-голяма, се пада това цвете. Тя има право да го вземе и да се закичи с него. Добре разсъждава това момиченце.

Всеки човек съзнава в себе си, че за едно откъснато цвете той носи отговорност. Кога и да е, той трябва да върне неговия живот. Не може ли да върне живота му, той ще страда. Младите булки, които се кичат с откъснати цветя, трябва да възстановят живота на тия цветя. Докато го възстановят обаче, те страдат. Щом възстановят живота на откъснатите цветя, страданията им престават. Тъй щото страданията на хората се дължат все на откъснатите цветя, с които са били накичени във време на тяхната женитба. В дадения случай аз вземам думата женитба в широк смисъл. Когато се е решил да слезе на Земята и да се облече в плът, още тогава човек се е оженил. Всеки vyplътен човек е женен. Щом се е облякъл в плът, човек е почувствал ограничението си, и след това е поискал да се освободи, но се е видял в невъзможност. Единствената възможност за освобождаване на човешкия дух от материята, в която е облечен, е смъртта.

Смъртта е развод, който освобождава духа от материята. Когато женитбата между духа и материята е неправилна, човек трябва да умре. Щом умре, веднага неправилната връзка между духа и материята се разкъсва. Значи смъртта иде в помощ на човека, за да разруши неправилния съюз между духа и плътта. Докато духът и плътта са в постоянна борба и противоречие помежду си, човек е изложен на големи страдания. Коя е причината за тази вечна борба? – Несъответствието между духа и плътта. Духът е разумното начало в човека, вследствие на това процесите, които стават в духа, са завършени. Плътта представлява своенравно, недоволно дете. Каквито процеси и да се извършват в плътта, в края на краищата те остават незавършени. Какво трябва да прави човек със своенравното си дете? – Каквото бащата прави със своето упорито, своенравно дете, това всеки човек трябва да прави със своята плът – своенравното си дете. Той трябва да го възпитава – нищо повече. На всеки човек е дадено по едно такова дете, по отношение на което той трябва да прояви своите педагогически способности. Да познае човек себе си – това значи да познае своето упорито дете и да знае как да го възпитава. Майката ли трябва да се подчини на детето, или детето – на майката? – Ако детето е разумно и възпитано, майката може да го послуша за нещо. Обаче ако не е разумно, нито възпитано, непременно детето трябва да слуша майка си. С други думи казано: всяка права мисъл, всяко право чувство и всяко право действие, от когото и да излизат, приемете ги. Намерите ли нещо криво в дадена мисъл, в дадено чувство или в дадена постъпка, не ги приемайте, макар и да са излезли от учени, от видни хора. Затова е казано в Писанието: „Всичко опитвайте, доброто дръжте!“

Кои неща считаме за ценни? – Всяко нещо, което Бог е създал, представлява известна ценност. Ценностите, които виждаме в Разумната Природа, са представлявали и представляват велики блага за нас както в миналото, така и днес. Такова нещо ще представляват те и в далечното бъдеще. Ако можете да се ползвате правилно от тия блага, те ще носят щастие за вас. Не можете ли правилно да ги използвате, те ще ви създадат ред нещастия. Например който стъпва внимателно по камъните, той ще се ползва от тяхната енергия и ще бъде щастлив. Който стъпва невнимателно, той може да падне, да се осакати по някакъв начин и да се чувства нещастен. Стъпвайте внимателно по камъните, като опитвате с краката си тяхната устойчивост. Най-малката неустойчивост на камъните може да ви изненада, да паднете и да си счупите глава, ръка или крак. Освен това сутрин и вечер не сядайте на голи камъни. Винаги носете със себе си по една малка възглавничка, която да

туряте върху студения камък. На обед, когато Слънцето грее силно, можете да седате направо на камъните. Те са приели много слънчева енергия и действат лечебно върху човека.

Сега ще направя една аналогия между човека и камъните. Както камъните са студени сутрин, така и човек е студен сутрин. Искате ли да влезете във връзка с такъв човек, носете със себе си своята мека, топла възглавничка. Меката възглавничка представлява човешкия език. Срещнеш ли някой човек сутрин и желаш ли да се разговаряш с него, приложи в действие своя мек език. Ти ще му говориш меко, и той ще ти отговаря меко. Срещате ли се по обед, тогава можете да не носите възглавничките си. Когато са разумни и се разбират, хората могат да се разговарят по всякакъв начин – и с възглавнички, и без възглавнички. Те могат да си казват нещата тъй, както са в действителност. Кое време през човешкия живот е сутрин, кое – обед, и кое – вечер? Когато хората се запознават и между тях се създават приятелски отношения, те са в сутринта на своя живот. Когато се обичат, те са на обед, в зенита на своя живот, когато Слънцето най-силно грее. Когато не се обичат, те са в залеза на своя живот. Залезът на човешкия живот – това е вечер, нош, когато предметите започват да изстиват.

Следователно да обичаш човека, това са възможности в неговия живот да разбере царския път, по който душата се движи в Битието. Това значи да обичаш човека. Не го ли обичаш, този път остава за тебе неизвестен. Единственият път, чрез който човек може да постигне и разбере онова, което Бог е определил за него, е Любовта. За да намери този път, човек трябва да обича. Като обича хората, той ще вземе от тях това, което е необходимо за неговото растение. А като го обичат хората, той ще им предаде това, което е необходимо за тяхното повдигане. Правилна обмяна трябва да има между хората. Ти ще обичаш и тебе ще обичат. В сегашния живот Любовта е метод за постижения. Без любов човек не може да има никакви постижения. Искан ли човек да постигне онова, което Бог му е определил, той трябва да следва царския път на душата.

Сега, като се говори за възможности на нещата, мнозина си задават въпроса: „Какво е необходимо, за да може човек добре да пее, да свири или да рисува?“ – Едно нещо липсва на певеца. За да пее добре, певецът трябва да мисли, да чувства и да постъпва добре. Същото се отнася и за музиканта, и за художника – за всички хора на изкуството. Човек не може да бъде здрав, нито красив, ако също така не мисли, не чувства и не постъпва добре. Това са три правила, които човек трябва да спазва, ако иска да има никакви постижения. Който иска да се подмлади, и той трябва да мисли, да чувства и да постъпва право. За да мисли право, човек трябва да стане като малките деца. Да станеш като малките деца, това значи да внесеш в себе си мекота.

Мекотата прави човека млад. Когато старият човек легне да спи, той свива ръцете си на юмруци, стяга мускулите си и започва да мисли как ще се наредят работите му, какво ще стане в бъдеще с него, и т.н. Тази е причината, дето той не може да си почине. Искан ли добре да почива, старият човек трябва да вземе пример от детето. Като легне да спи, детето отпуска мускулите си, широко отваря ръцете си и веднага заспива. То не се интересува нито за утрешния ден, нито за това, което е преживяло през деня. Старият не може спокойно да спи, защото мисли какъв човек е бил едно време и до какво положение е дошъл днес. Да мисли за миналото си, това значи да преживява историята на едно съзнание от деня на неговото пробуждане до днес. Какво знание е това? – Това е история на един живот. Този човек трябва да се смири, да види, че нищо не знае. Ако мисли, че много знае, нека се запита какво помни от времето, което е прекарал в утробата на майка си. Деветмесечният живот в утробата на майката е история на 18 000 000-годишен живот, през което време се е създавал човешкият организъм. За да дойде до тази форма, в която го виждаме, човек е минавал през много форми, за които нищо още не знае. Много време човек трябва да учи, докато дойде до истинското знание, в което няма старост, няма обезсърчаване.

Съвременните хора са недоволни от живота, защото не знаят как да се справят помежду си. Двама души се карат, не могат да се примирят. Защо? – Единият е взел пари назаем от другия и не може да му ги върне. Трети иска да ги примири, но не знае как да направи това. Много просто! Нека разбере колко пари дължи първият на втория и да ги плати вместо него. Обаче оказва се, че кредиторът е честолобив човек и не иска да вземе парите от третия, но от своя длъжник. Който иска да примирява, той трябва да се наложи, да даде парите вместо длъжника, като каже, че се наема сам той да ги вземе от него. Следователно причината за спора, за недоразумението между двама души се дължи на факта, че и на двамата липсва нещо. Някой е взел нещо съществено от тях. Искате ли да ги примирите, дайте им това, което им липсва. Кога се карат хората? – Хората се карат, когато има недоимък, когато им липсва нещо. Обаче в богатата Природа те не могат да се карат. Тя предлага всичките си блага в изобилие.

Богата е Природата! Тя щедро е дарила всеки човек, и ако някой се оплаква, че не е даровит, причината е в самия него. Той не е работил достатъчно, за да развие ония свои дарби и способности, които Природата му е дала. Много скъпоценни камъни са вложени в човека, но той трябва да копае, за да ги извади от земята, да ги шлифова и да ги тури в употреба. На същото основание и във вас са вложени дарби, които сте изоставили. И днес не е късно да работите върху себе си, да развивате дарбите си. Някои от вас биха могли да станат добри певци, други – добри музиканти, трети могат да станат учени, архитекти и т.н. Ще кажете, че времето ви е минало вече, и ще оставите тази работа за друг живот. Не, колкото и да е късно, щом сте се родили, работете още този живот върху себе си. Развивайте дарбите си! Ще кажете, че сте стари. Старият човек може да работи по-добре от младия.

И тъй, докато е на Земята, човек непреривно трябва да работи, да прави опити. Правете опити с времето, когато е облачно и ветровито, за да видите можете ли да го подобрите. Ето, днес има борба в Природата, за да се развали времето. Както виждате, мъглите се движат – ту слизат, ту се разпръсват. После, ако искате да разберете имате ли мекота в своя говор, произнесете няколко пъти изреченията: „Бог е Любов. Бог е милосърден.“ Ако имате мекота в говора си, от произнасянето на тия думи облаците ще се разнесат и вятърът ще престане. Няма ли мекота, вместо да се подобри времето, още повече ще се развали.

Като правите различни опити, вие ще дойдете до познаване на себе си, ще знаете какво можете да направите и какво не можете – ще знаете докъде сте дошли в своето развитие. Например ако някой фотограф прави снимки и не поставя светлината, както трябва, образите излизат черни. Той изкарва черни картини. Бъдещата фотография трябва да снима образите в естествените им цветове. Не само фотографите изкарват черни картини, но и човек, като каже някоя дума не на място, създава черен образ. За да не създавате черни образи, възпитавайте езика си така, че всяка дума, изказана от вас, да създаде цветен образ, според естествените цветове на предмета, за който говорите.

И тъй, за да постигнете това, което душата ви желае, използвайте възможностите, които ви се дават. Любовта, Мъдростта и Истината са възможности. Чистотата, знанието, светлината и свободата са възможности. Истината е възможност за децата, знанието – за възрастните, а Любовта – за младите. Младите продават на възрастните онова, което са придобили от Любовта. Те пък приемат нещо от знанието на старите. После отиват при децата да приемат нещо от Истината. По този начин става правилна обмяна между децата, младите и възрастните. Това става и в семействата – между майката, бащата и децата. Значи Любовта, Мъдростта и Истината живеят заедно и обменят онова, което носят в себе си като придобивка от живота.

Днес размишлявайте върху изреченията:

Чрез Любовта, Мъдростта и Истината всичко може да се постигне.

Чрез живота, знанието и свободата всичко е постижимо.

Приложете тия неща в себе си, за да бъдете радостни и весели. Щом сте радостни и весели, Господ ще се весели във вас и вие ще се веселите в Господа.

Пътят на праведния е път на зазоряване.

21 юли 1937 г., 5 ч.

СТАНИ!

Лъчи на живота

Мъдростта съгради дома си, издяла седемте свои стълбове.

Притчи 9:1

Мъдростта съгради дома си, издяла седемте свои стълбове. Този стих не е преведен точно според оригинала, а всяко изречение и всяка дума губи или придобива нещо от себе си в зависимост от точността на превода, от една страна, и от произношението – от друга. „Мъдростта съгради дома си.“ Съграждането на дома подразбира раждане на човека – начало на неговия живот. Поставянето на седемте стълбове представлява учението на човека. Това е едно от обясненията на дадения стих. Обаче има още много форми, образи, начини, чрез които този стих може да се обясни. Той се разглежда като формула, която крие в себе си известно съдържание. Следователно да съградиш своя дом, това значи да съградиш тялото си със своите седем стълба: два крака и две ръце – четири стълба; очи, уши и уста – три стълба. На тези седем стълба се крепи великото здание – човешкото тяло.

Мнозина се спират върху устата на човека като на важен уд, който изпълнява две главни функции: чрез устата човек се храни и чрез устата говори. Според нас това, което се отваря и затваря, за да приеме храната и да я сдъвче, още не може да се нарече уста, но врата. Устата е онзи уд в човека, който предава разумното Слово. В този смисъл за човека е важно разумното Слово, което излиза от него, а не самата врата. На същото основание за човека не са важни толкова неговите очи, които чрез клепачите се отварят и затварят и възприемат впечатления от външния свят, но разумното виждане на нещата, разумното съзнание, което възприема само красивото и възвишеното в света. Под думата уши човек не трябва да разбира само тяхната външна форма, но красивите и чисти възприятия, които те долавят от външния и от вътрешния свят.

Мъдростта съгради дома си, издяла седемте свои стълбове. Без да разбира дълбокия смисъл на този стих, българинът си е съградил кола с четири колела, в която е впрегнал два вола. На края на колата е турил опашка. Всичко това представлява неговите седем стълба. Опашката на колата служи за равновесие. Тя може да се скъсява и продължава: когато колата е много натоварена, опашката се скъсява; когато товарът е малък, опашката се продължава. Следователно късата опашка на заека показва, че товарът му е голям. Колкото и да е голям товарът на заека, жабата е много по-натоварена от него. Когато уподобяват някого на жаба, подразбират човек, натоварен с непостижими мисли и желания. Заекът и жабата са големи търговци, понеже носят голям товар.

Един ден лисицата срещнала заека и му казала: „Ти си голям търговец, но не успяваш в търговията по единствената причина, че задните ти крака са дълги. Това нещастие се дължи на вашите прадеди, които обичаха да се състезават с конете. Конете имаха опитността да хвърлят камъни със задните си крака, за да се защитават. В желанието си да се състезават с тях, и зайците правеха същото. Обаче резултатите не бяха еднакви: конят порасна, стана голям, а заекът се смали – само задните му крака се продължиха.“ По-нататък лисицата продължила: „Ако искаш да скъсиш краката си, аз ще ти дам един добър съвет: пращай децата си в нашите училища. Ние ще ги научим какво трябва да направят, за да скъсат краката си. Ето, едно време и орелът имаше дълги крака. Ние му дадохме съвет какво да прави, за да скъси краката си. Той изпълни нашия съвет и краката му се скъсиха. Вместо тях му израснаха криле. Тази е причината, дето и до днес орелът лети във въздуха.“

Как мислите, какви резултати се получиха от съвета на лисицата? Придобиха ли зайците нещо от учението си в школата на лисицата? Скъсиха ли се краката им? Заекът и до днес носи своя голям товар. И до днес продължава да упражнява своите дълги крака. Товарът на заека е неговият голям страх. Докато носи страха в себе си, той никога няма да престане да упражнява своите дълги крака. Най-слабото шумолене на храстите го заставя да бяга, да се крие между тях. Следователно и човек, ако се плаши от нищо и никакво, не е ли подобен на заека? Какво представляват краката изобщо? – Те представляват добродетелите, т.е. капитала, който трябва да се пусне в обръщение. Наистина, това, с което човек трябва да започне живота, са неговите добродетели. Ръцете и краката са капиталът, с който човек разполага в своя живот. Като погледне ръцете си, човек казва: „Трябва да се работи!“ Като погледне краката си, той казва: „Трябва да се ходи!“ Да ходи човек правилно – това значи да прилага своите добродетели в живота си. Като погледна ръцете на човека, аз виждам, че той носи щастието в себе си. Който разбира значението на ръцете си, той ще придобие щастието. Който не разбира значението на ръцете си, никакво щастие той не може да придобие.

За онзи, който прилага ръцете си в работа, щастието ще дойде по магически начин. „Възможно ли е това?“ – Възможно е. Представете си, че един ваш благодетел ви подарява един хубав роял и ви праща при най-добрия учител в света да учите. Ако вие сте способен, мислите ли, че положението ви няма да се подобри? Човек може да свири не само на външен роял, но и на своя вътрешен роял. Всеки човек има един роял в себе си, с 25 хиляди клавиша. Ако знае да свири на вътрешния си роял, работите му се нареждат магически. Ако не знае да свири, той ще копае, ще оре – и всякога сиромаш ще си остане; той ще плаче, ще страда, ще боледува, ще пада, ще става – и все недоволен ще бъде. Ако искате да не страдате, научете се да свирите на вашия роял. „Как и къде ще го намерим?“ – Вземете пример от младите момичета и момци. Кой учи младата мома как и къде да търси младия момък? Кой учи младия момък как и къде да търси младата мома? Както по благоуханието на цветята пчелата знае къде да кацне, така и младите сами се намират. По същия начин и вие сами можете да се домогнете до вътрешния роял, който Бог ви е дал, и да започнете усърдно да свирите на него. Младата мома е подобна на цвете, което благоухае. Младият момък пък представлява пчела, която ходи от цвят на цвят да събира сладък сок. Опасна е тази пчела. Докоснеш ли се до нея, тя изважда жилото си и те ужилва. Сладък е медът на пчелата, но жилото ѝ е отровно.

Всички хора говорят за млади и за стари, но никой не знае с какво се характеризира младият и с какво – старият. Младият се характеризира със сила, а старият – със знание. Ако сте били млади, без да сте имали сила, вие нищо не сте разбрали от младостта. И ако сте били стари, без да сте придобили знание, вие нищо не сте разбрали от старостта. „Е, като отидем на онзи свят, тогава ще научим всичко, което не сме разбрали на Земята.“ – Докато разсъждавате така, вие се намирате в положението на вола, който пожелал да поживее между хората. Той се оплаквал от подобните си, че постоянно го мушкали с рогата си. Той казвал:

„Достатъчно е да се доближа до някой от моите братя, за да ме мушне с рогата си. Ще отида при хората, за да науча нещо.“ Като отишъл между хората, човекът го впрегнал на работа. Закарал го на нивата да я разоре. После го впрегнал в кола да пренесе житото. Всеки ден човекът впрягал вола на работа, докато един ден пак го завел на нивата, за да пренесе новото жито в хамбара. Човекът му казал: „Както занесе житото на нивата, така ще го отнесеш в хамбара.“ Наистина, като дошъл между хората, волът научил що е остен, що е рало, що е вършитба. Той разбрал, че в живота на хората има ред практически пособия, без които не може.

Животът на хората може да се уподоби на оране. Човек оре, посява своята нива и каквото придобие от нея, нарича го карма. Значи кармата не е нищо друго, освен жетва на човешката нива. Когато човек овършее житото си, учениците му го пренасят в неговите хамбари. Който не разбира живота като оране, като сеене и вършитба на посятото, той мисли, че е свободен, самостоятелен човек. Живот без Любов не може да съществува. Знание и светлина без Мъдрост не могат да се проявят. Свобода без Истина не може да има. „Аз трябва да живея!“ – Как ще живееш, ако нямаш живот? За да живееш, все трябва някой да те кредитира. Първата банка, която може да кредитира човека, да му даде живот, това е Божествената Любов. Втората банка, която може да даде знание и светлина на човека, това е Божествената Мъдрост. Третата банка, която може да кредитира свободата на човека, това е Божествената Истина.

Любовта, Мъдростта и Истината, т.е. устата, ушите и очите, са трите стълба в живота на човека. Това, което човек яде, е любов. Това, което чува, е мъдрост. Това, което вижда, е истина. Ако с устата си човек не може да намери Любовта, устата му не е на място. Ако с ушите си не може да намери Мъдростта, те не са на място. Ако с очите си не може да намери Истината, и те не са на място. Когато някой казва, че няма Любов, причината за това е, че устата му не е на място. „Глунав човек съм.“ – Ушите ти не са на място. „Какво нещо е Истината?“ – Ти не познаваш Истината, понеже очите ти не са на място. – „Каж ми нещо за Любовта!“ – Какво да ти кажа за Любовта, когато устата ти не е на място. – „Каж ми нещо за Мъдростта!“ – Какво да ти кажа за Мъдростта, когато ушите ти не са на място. – „Каж ми нещо за Истината!“ – Какво да ти кажа за Истината, когато очите ти не са на място. Преди да ти говоря за тия неща, първо трябва да те заведа при Бога, да постави устата, ушите и очите ти на място. Щом ги намести, тогава мога да ти говоря върху всички въпроси, които те интересуват.

Сега и на вас желая Господ да постави устата, ушите и очите ви на местата им. Радвайте се на всяко благо, което влиза в устата ви – то е любов. Радвайте се на всичко, което чувате – то е мъдрост. Радвайте се на всичко, което виждате – то е истина. Не се смущавайте, че виждате лоши образи или че чувате лоши думи. Лошото е неразбраното в живота, а доброто – разбраното. Когато лошото влезе в човека и той го проучи, то ще се превърне в добро. Писанието казва, че всичко ще се превърне в добро за онези, които любят Господа. Къде е силата на човека, ако той не може да превърне една лоша мисъл в добра? Лошата мисъл може да се уподоби на златна монета, която с години е била посипана с нечистотии. Ако някой ви даде тази златна монета, какво трябва да направите с нея? – Ще вземете монетата, ще я турите в чиста вода и ще я измиете няколко пъти. Като я извадите от водата, тя ще бъде чиста, светла, каквато първоначално е била. Кой не би взел тази монета, щом така лесно може да я изчисти от нечистотиите, полепени по нея? „Защо се е оцапала тази монета?“ – Защото иде отвън, от света, дето е била в обръщение. Всяко нещо, което иде от света, непременно ще се оцапа. Обаче както се е оцапало, така може и да се изчисти. Някои неща могат да не се цапат – зависи от мястото, през което са минали. Има извори, които се

цапат, но има извори, които никога не се цапат. Щом видите някой нечист извор, изчистете го, без да се сърдите на външните условия, без да търсите виновника за неговата нечистота.

Приложение се изисква от съвременните хора. Те не обръщат внимание на ближните си, не влизат в положението им, но се произнасят, че този човек е добър, а онзи – лош. Не се занимавайте с доброто и със злото в човека. Ако се занимавате с доброто и злото на хората, вие ще изпаднете в ред грешки и заблуждения, без да придобиете нещо съществено. Да се занимава човек само с доброто и злото на хората, това значи постоянно да ближе като децата един бонбон и да се радва на неговата сладчина. Какво ще придобие от тази сладчина? – Нищо няма да придобие. Това е все едно момата да гледа един красив момък и да му се радва. Това значи само да ближе сладкия бонбон и да се радва на сладчината му. Човек не може да се храни само със сладки неща. Те забавляват човека, но не могат да го нахранят. Момата трябва да се разговаря с младия момък, да влезе в духовна връзка с него, да разбере какви са неговите умствени и духовни стремежи.

Следователно докато разглеждате и опитвате живота повърхностно, както детето опитва сладкия бонбон, и младата мома – красивия момък, вие всякога ще се произнасяте, че светът не е добре създаден, че животът няма смисъл. Да гледате така на нещата, това значи да изкривите очите си. Това показва, че очите ви не са на място. Защо Господ изпраща страдания на хората? – Той им е дал най-голямото благо – живота, който те сами са оцапали. Щом са го оцапали, те сами трябва да го изчистят. Животът е златна монета, която хората са оцапали. От тях се изисква едно: да се заемат да изчистят живота и да го видят в неговия естествен блясък и чистота, както Бог го е дал. Като го изчистят, те сами ще се ползват от него. Всяко нещо, което човек сам е изчистил, остава за него, той да се ползва. Във всяка опитност, колкото горчива и да е тя, се крие нещо ценно. Като минете през тази опитност и се освободите от горчивината ѝ, вие ще задържите скъпоценното за себе си, като скъпоценен камък.

Като ученици на вас предстои задачата да изучавате твърдите тела, минералите и скъпоценните камъни като малки живи същества, за да придобиете нещо от тях. Изучавайте растенията, цветята, като живи същества с по-високо съзнание. Изучавайте животните и най-после човека. Щом изучите твърдите тела правилно, ще можете правилно да изучавате растенията и животните – и ще дойдете до човека. Човек се отличава от животните по своите живи скъпоценни камъни – по своите добродетели. Искате ли да познаете какъв е даден човек, погледнете дрехите, с които е облечен. Каквито са неговите външни и вътрешни дрехи, такъв е и самият човек. Някои се обличат небрежно, ходят със скъсани дрехи, разхвърляно, за да покажат на хората, че са светии. Човек се познава по начина на своето хранене, по начина на своето обличане. Когато видите, че някой човек се храни добре, ще знаете, че той изучава добре растенията, особено плодните дървета. Като изучава правилно животните, човек поставя своята мисъл на логична основа. Ако той не поставя мисълта си в своя полза и в полза на другите, той не е проучил човека правилно.

Сега, като се изучавате, не се спирайте върху погрешките и глупостите, които сте правили в миналото си. В това отношение бъдете като децата. Когато три пъти наред направи една погрешка, детето я съзнава и повече не я върши. Като види запалена свещ, детето проточва ръцете си напред, иска да я хване. Майка му казва: гъш! – предпазва го да не се изгори. Детето обаче не разбира значението на тази дума. То иска да хване пламъка на свещта. Колкото и да го предпазва майката, детето успява да се докосне до пламъка, но бързо оттегля ръцете си настрана и заплаква. Рече ли втори път да посегне към свещта и чуе думата гъш, то разбира вече значението ѝ. Детето знае, че всяко докосване до пламъка на свещта причинява болка. Кой от вас не разбира значението на думата гъш? Няма човек в света, който да не се е парил. За да научи един велик урок в живота, човек все трябва да се

опари, да се поизгори малко. Като не разбира работата, която огънят върши, детето иска да се докосне до пламъка, да го обсеби. Но пламъкът, огънят не позволява да го бутат. Той не обича целувките. Който се осмели да целуне пламъка, той ще опита любовта му. Дълго време устата му ще носи следи от неговата целувка. Някога човек може да употреби въглена като средство за лекуване, но само след като го залее с вода. Топлина е нужна за човека, а не огън. Чувство без топлина, мисъл без светлина и постъпка без мекота не са на мястото си.

Мъдростта съгради дома си, издяла седемте свои стълбове. Какво означават тия седем стълба? От какво са издялани? Ще кажете, че са издялани от мрамор или от друг някакъв камък, но това обяснение не е достатъчно. За човека е важно не само да обяснява кой автор каква музика е създал, но той сам трябва да свири. Като седне пред своя вътрешен роял, човек трябва да изсвири първото класическо парче на Любовта, първото класическо парче на Мъдростта и първото класическо парче на Истината.

Срещам един добър музикант, но виждам, че е в голямо противоречие със себе си. Защо? – Защото не е в приятелски отношения с трите тона на гамата: със sol, с la и със si. В това се заключава неговото нещастие. Щом подобри отношенията си с тия три тона, всичките му работи ще се уредят. От всички тонове той обича най-много fa. Това показва, че е българин. Действително, погрешките на българина изобщо се дължат на това, че той обича повече материалното от духовното и Божественото. Когато говоря за музикалните тонове, аз имам предвид естествените тонове в музиката, а не техните отражения. Ако вземете правилно един от основните тонове на Природата, вие ще бъдете радостни и весели. Можете ли да вземете правилно всичките седем естествени тонове в Природата, вие ще изпитате в себе си необикновена вътрешна радост и дълбок вътрешен мир. Който е успял да вземе правилно първия основен тон на Любовта, той владее вече не само физическата, но и духовната музика. Който е успял да вземе правилно първия основен тон на Мъдростта, той е разбрал какво нещо е истинското знание и светлина. Който е успял да вземе правилно първия основен тон на Истината, той е разбрал какво нещо са великите добродетели на живота. Той е придобил истинската свобода.

Съвременните хора говорят за музика, за изкуство, но не разбират естествената, природна музика, която болни лекува, обезсърчени насърчава, отчаяни повдига. Като кажеш на болния с твърд, сигурен, но музикален език, че ще оздравее, той се обижда, че му се говори грубо. Обаче след това грубо говорене той оздравява и се връща да благодари, че тия думи са му помогнали. Кажеш ли на болния с мек, привидно нежен, но немусикален тон да си отиде у дома си, да не се страхува, че ще оздравее, болният се връща у дома си, но не става от леглото си. Силата на думите не се заключава във външното меко или грубо изговаряне, но в тяхната музикалност. Всяка дума, изговорена музикално, произвежда велики резултати: тя лекува, насърчава – живот носи в себе си. Мекушавият говор, мекушавите тонове представляват мочурлаци, в които затънеш ли веднъж, не можеш повече да излезеш. Твърдият, сигурен говор е твърда почва, на която свободно можеш да стъпваш. На такава почва човек се чувства устойчив и може да пази равновесие.

Човек трябва да спира вниманието си върху същината на нещата, а не върху тяхната външна форма. Когато искат да накарат човека да работи, да излезе от своята инертност, от Невидимия свят му казват грубо, стегнато: „Хайде, иди на работа!“ Започнат ли да му говорят меко, деликатно, от него нищо няма да излезе. Това е залъгване. Само децата се залъгват. Като искате да накарате някое дете на работа, вие ще му дадете бонбонче, шоколадче и т.н. Тия неща развалят човека. Искате ли да направите нещо, ще си кажете грубо, строго: „Стани, облечи се, обуй обувката си и се помоли!“ После ще продължите: „Хайде, иди сега за вода, наклади огъня и започни да учиш!“ Като научиш урока си, ще можеш да ядеш сладко и с любов. Тъй щото към себе си трябва да бъдете строги,

повелителни, но не жестоки. Като видят ближните ви как постъпвате, и те ще приложат същата педагогика към себе си.

Приложете този метод първо към себе си, и докато нямате резултати, на другите нищо не говорете. Щом се събудиш, кажи си: „Стани!“ – „Ама още не се е зазорило, не зная колко е часът, не зная какво е времето вън.“ – Не, събудиш ли се, стани! Стани, облечи се и излез вън! Събудиш ли се, никакво философстване, никакво колебание. Стани – нищо повече. В това отношение ученикът трябва да бъде като войник. Щом отвори очите си и се събуди, да махне юргана си настрана и да стъпи на краката си. Стани! – това е положителна дума. Господ казва на пророк Йона: „Стани, иди в Ниневия да проповядваш! Кажи на жителите на този град, че ако не изпълнят Волята Ми, ще ги погубя.“ Йона чу тази заповед, но не я изпълни. Той си взе билет за Испания и не послуша Господа.

Новата заповед, която всеки трябва да даде на себе си, е:

Стани!

Стани и в Истината крепък бъди!

Стани и в Любовта топъл бъди!

Стани и в Мъдростта светъл бъди!

В начало бе Словото. И Словото бе у Бога.

23 юли 1937 г., 5 ч.

ОСНОВНИ ТОНОВЕ

Лъчи на живота

Размишление

Аз съм лозата, вие – пръчките.

Йоан 15:5

Аз съм лозата, вие – пръчките. В този стих Христос взема лозата като символ на нещо. Човек дълго време трябва да изучава живота на лозата, за да разбере дълбокия символ, който Христос е вложил в нея. Човек дълго трябва да изучава хляба, за да разбере какви енергии се крият в него. Без вътрешен опит на нещата човек никога не би разбрал техния смисъл, нито би могъл да си състави истинско понятие за тях. Христос казва още: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето.“ Тази идея е напълно разбрана за човека, защото той сам си прави хляб и знае каква е цената му. Той знае, че без хляб няма живот.

Съвременните хора казват, че разбират живота, че разбират нещата. Как ги разбират? – Едни ще кажат, че те мислят за живота, за явленията в Природата по един или по друг начин. Други пък ще кажат, че чувстват нещата. Трети ще кажат, че разбират нещата само когато ги приложат. Според мене обаче не е вярно това, което човек само мисли, само чувства или само върши. Ако човек мисли нещо и счита, че така и Бог мисли, той не е прав. Ако човек чувства нещо и счита, че и Бог чувства по същия начин, той не е прав. Ако човек върши нещо и мисли, че и Бог върши същото, той не е прав. Абсолютно верни и истинни неща са ония, които и по мисъл, и по чувство, и по действие са съгласни с мислите, чувствата и постъпките на Първата Причина, на Великия принцип на Живота. Не е вярно например, когато бащата казва на сина си, че го е хранил. Ако бащата наистина е хранил сина си, тогава кой е хранил

баштата? Ако учителят казва, че е учил учениците си, тогава кой е учил самия учител? Един е Този, Който храни хората и Който ги учи. Като разсъждавам по този начин, това не значи, че трябва да отхвърлите вашите разбирания. Докато не дойдете до същината на нещата, до новите разбирания, дръжте старите си разбирания.

Всяка дума, всяко изречение, което човек изговаря, трябва да бъде напълно разбрано. Разбрано е онова нещо, което изразява не само формата, но и съдържанието, и смисъла си. Например ако кажете на един болен човек да стане, а той не става, разбрал ли е тази дума? – Не я е разбрал. Ако кажете на друг болен да стане и той веднага става, това показва, че е разбрал смисъла и силата на тази дума. Кажете ли на човека да стане, той непременно трябва да стане. Кажете ли на човека да мисли, да люби, той непременно трябва да мисли, да люби. Това значи разбиране смисъла на думите и използване на тяхната сила.

Когато се натъкват на неуспехи в живота си, хората започват да се оправдават с това, че са грешни, че имат големи дългове, и т.н. Ние не се занимаваме с дълговете на хората. Неприятно е да се занимаваш с дълговете на човека. Неприятно е да кажеш на човека, че той ти дължи и трябва да плати дълга си. Обаче няма по-голяма радост в живота на човека от тази, когато дойде при него един от приятелите му в момента, когато той се вижда объркан, на всички задлъжнял, и му каже: „Приятелю, днес получих голямо наследство. Искам да споделя радостта си с тебе. Давам ти една голяма сума, с която да изплатиш всички свои дългове.“ Каква по-голяма радост можете да очаквате? И двамата се радват: единият се радва, че взема, а другият се радва, че дава.

Следователно две правила трябва да има човек предвид. Те са следните: вземай, когато Бог ти дава; давай, когато Бог ти казва да дадеш. „Ама аз не съм достоен.“ – Щом ти се дава нещо, вземай, складирай го и мълчи. Ти искаш да бъдеш опашка, а Господ иска да те направи глава. Опашката е стражар. Тя пъди мухите да не безпокоят великия господар – главата. В големите горещини модерните дами си служат с ветрила във вид на опашка. И Природата си служи с ветрило – вятъра. Това ветрило обаче носи благословение за хората, за животните и за растенията: всичко сухо, всичко старо събаря, а растенията разклаща, препраща соковете им от корените към клоните и ги заставя да работят. Вятърът подтиква човека към мисъл, кара го да мисли за благословието, което всеки ден получава. Кара го да мисли, да търси начин как по-разумно да употреби благословието, което е получил. На човека е дадена светлина, за да се научи да мисли. На човека е даден живот, за да се научи да цени чистотата. Човек не може правилно да расте и да се развива, докато не разбере и не проучи пътищата на Светлината. Светлината разкрива цялото Битие, както и всичко онова, което се крие в човека и което му предстои да учи не само в бъдеще, но още днес. Миналото, настоящето и бъдещето са все настояще – начало на нещата. От човешко гледище миналото може да се разглежда като начало на нещата, настоящето – като зенит, а бъдещето – като край.

Изучавайте светлината със седемте ѝ краски. Седемте краски на светлината представляват седем пътища, през които човешкият ум е вървял в развитието си. Тия седем цвята са седем правила, които умът трябва да прилага за своите постижения. Червеният цвят е врата, през която животът влиза. Същевременно червеният цвят е основен тон в музиката. Когато слухът на човека се развие силно, той може да чуе тона на червения цвят. Най-много червеният цвят се вижда по лицето на младите. Когато младата мома съзнае, че е красива, веднага червеният цвят се явява на лицето ѝ. Червеният цвят е израз на съзнателния живот на човека. Когато се разболе, човек постепенно губи червения цвят на лицето си, което показва отсъствие на здраве. На главите на младите булки турят венец от бели и червени цветя. Белите цветя символизират чистота, а червените – здраве и живот.

Сега, като говоря за червения цвят като за символ на живота, аз имам предвид Целокупния живот, а не този, който хората разбират. Хората имат представа за частичния, а не за Целокупния живот, вследствие на което те нямат реално понятие за живота. Може ли да се нарече реалност онова, което се представя на сцената? Всичко, което се представя на сцената, е предметно учение, но не е реалност. На сцената се разрешават разни случаи из живота на хората. Там ще видите любовни сцени, семейни недоразумения, разрешения на научни и социални въпроси и т.н. Някой актьор играе роля на крадец, но като слезе от сцената, всички го поздравяват, че е изиграл ролята си добре. Докато е на сцената, актьорът минава с чуждо име, дадено му от автора на пиесата. Щом слезе от сцената, той е известен на всички със собственото си име.

Днес аз ви говоря като на актьори, защото и без това всички хора на Земята са актьори. Във великата световна драма на всеки човек предстои да изиграе някаква роля. В тази драма няма място за апаша, за крадци, за разбойници. Когато се разгневи на някого, Невидимият свят се справя лесно с него – разкъсва старите му дрехи, съблича ги и го облича в нови, като му казва: „Хайде, иди сега на работа!“ Ако недоволството на Невидимия свят е отправено към някой сиромас, ще заповядат да му хвърлят старата кесия и да му дадат нова, пълна със злато. Като видят, че сиромасът е радостен, ще му кажат: „Хайде, иди сега да работиш и да не грешиш!“ На други пък Невидимият свят дава угощение. Тъй щото радвайте се, когато гневът на Невидимия свят е върху вас, защото ще имате нова дреха, нова кесия, угощение и т.н. Ако гневът на Невидимия свят не е върху вас, нищо няма да получите: нито пари, нито дрехи, нито угощения. Правете и вие същото с онези, които ви обиждат, които ви хулят и огорчават. Обиди ли ви някой, поканете го в дома си, за да се запознаете с него. После го нахранете, облечете го с нова дреха, дайте му пари и кажете: „Благодаря, че ме обиди, за да се запознаем, та да разбера, че си добър човек. Иди сега и бъди благословен!“

Сега, като ме слушате, мнозина се запитват вярно ли е всичко това. Може ли човек да постъпва така с онзи, който го е обидил? За да разберете защо на мнозина това се вижда невъзможно, ще ви дам следния пример. Представете си, че един здрав човек влиза в болница, между болни хора, на които са счупени крак, ръка, или страдат от гърди, от стомах, от глава. Той започва да им разказва за живота на здравите хора. Те го гледат учудено и не му вярват. Един след друг му задават въпроси: „С патерици ли ходят тия хора?“ – „Не, те не ходят с патерици като вас. Те ходят свободно, без никаква чужда помощ.“ – „Ами ръцете си движат ли свободно?“ – „Да, свободно ги движат.“ – „Кой ги храни? Дават ли им храна с лъжичка в уста, както на нас?“ – „Не, те сами се хранят.“ – „Сестри милосърдни помагат ли им да се обличат и събличат?“ – „Никой не им помага. Те сами се обличат и събличат.“ Болните слушат всичко това и не могат да повярват, че съществуват здрави хора в света. Обаче щом оздравеят, те ще разберат нещата, както здравите ги разбират. Те ще могат сами всичко да си правят, както здравите.

И тъй, болният трябва да оздравее напълно, да излезе от болницата и да влезе между здрави хора, за да разбере техния живот. Щом разбере живота на здравите, той ще разбере и Божествения живот. Докато е в болницата, човек вижда, че околните му помагат, но това не го задоволява. Той намира, че не го обичат, и се чуди защо е така. Като оздравее, вижда, че хората го обичат, и пак се запитва: „Защо хората ме обичат?“ Защо човек обича крушата, която има плодове? – Защото има какво да вземе от нея. Той ще си откъсне от нея една-две зрели сладки круши и ще бъде доволен. Ако крушата не е родила, той няма да отиде при нея – не я обича. Ще знаеш тогава, че ако хората не те обичат, причината за това е, че нищо не си родил. Щом те обичат, това показва, че нещо си родил. Когато човек роди една светла мисъл, едно светло чувство и една светла постъпка, хората непременно ще го обичат.

Сега, като говоря по този въпрос, желая да не влезете в противоречие с вашата любов, нито с вашите разбирания. Колкото и да държите за вашата любов, трябва да знаете, че тя още не е стигнала до най-високата си степен. Докато дойдете до най-високата степен на Любовта, вие трябва да минете през личната любов, през приятелската, през семейната, през майчината, през любовта към обществото, към цялото човечество, докато стигнете до Любовта към Бога. Значи първо човек започва с най-малката любов – любов към себе си, и най-после дохожда до най-великата – Любов към Бога. Който иска да се качва успешно по стълбата на Любовта, той трябва да бъде ученик на новото. За да бъде ученик и за да го приемат в света на новите идеи, той трябва да пее и да свири. Музиката е необходима за ученика. Без нея той не може да пристъпи прага на Царството Божие.

И тъй, който не може да пее и не иска да пее, той не може да влезе в Новото учение. Който не може да оценява краските, цветовете на светлината, той не може да влезе в Новото учение. Който не може правилно да възприема основния тон на червения цвят, той не може да разбере Любовта. Който не може да възприема портокаления цвят, той не може правилно да развива своя индивидуален живот. Ако не взема правилно тона на зеления цвят, човек не може да бъде здрав, не може да бъде и богат. Някой иска да бъде умен, учен, да стане художник, музикант и т.н. Докато човек не дойде до положение правилно да възприема основния тон на жълтия цвят, той никога не може да бъде учен, философ, музикант, художник или поет. Той ще си остане обикновен човек, който тъпче земята, както всички живи същества. Докато не може да възприема правилно основния тон на синия цвят, човек не може да бъде религиозен. Който не може правилно да възприема основния тон на тъмносиния цвят, той никога няма да разбере дълбокия смисъл на живота. Който не може правилно да възприема основния тон на виолетовия цвят, той никога няма да бъде господар на себе си.

Това са ред изречения, които трябва да се превърнат в положителни сили. За да стане това, нужно им е само една запетая. Вместо да се казва не може, ще турим запетая след отрицателната частица не и ще излезе не, може. Човек може да постигне всичко. Запетаята представлява буквата йот в еврейския език. Тя е буква, с която нещата се създават. Най-малкото нещо, което човек може да напише, е точката. После ще кривне натук-натам, ще излезе запетая. Значи той започва да създава.

Съвременните хора са недоволни от живота по единствената причина, че искат другите хора да направят заради тях това, което те сами трябва да направят. Един виртуоз може да ви покаже как се свири, но вие сами трябва да свирите, да се упражнявате. И най-хубавата цигулка да ви дадат, ако не се упражнявате, нищо няма да излезе от тази цигулка. Човек не е нищо друго, освен цигулка с четири струни: струната sol представлява духа в човека, ге – сърцето, la – ума, а mi – душата. Следователно който иска да работи върху духа си, той ще се упражнява на струната sol. Който иска да работи върху сърцето си, той ще се упражнява на струната ге. Ако човек иска да работи върху ума си, ще се упражнява на струната la. И най-после, ако иска да работи върху душата си, ще се упражнява на струната mi. Човешкият дух може да се уподоби на зрял плод. Защо? – Защото всеки зрял плод е плод на Духа. Приятността, която човек изпитва при вкусване на всеки сладък зрял плод, това е основният тон на Духа – тонът sol. Тонът ге е тон на сърцето.

И тъй, да взема човек правилно тона ге, това значи да върви из пътя си, без да се спъва, без да удря краката си, без да се наранява. Всяко най-малко отклоняване от правия път, всяко спъване, всяко охлузване на кожата някъде подразбира неправилно вземане на тона ге. Да взема човек правилно тона la – основния тон на ума, това значи да е придобил такова самообладание, че дето и да седне, да се чувства разположен. Дали е седнал при някой извор, или на някой висок връх, той изпитва приятност и разположение. Че имал дългове, че не е свършил работите си, както трябва, това не го смущава. Той знае, че има достатъчно време на

разположение и може всичко да изправи. За дадения момент той се чувства така спокоен и разположен, като че всичко е разрешил. Да взема човек правилно тона *mi* – тона на своята душа, това значи да съзнава, че разполага с едно вътрешно богатство, което никой не може да му отнеме. Душата е обширна, голяма като Вселената. Кой може да я вземе? Къде може да се скрие? Ако душата на човека може да се открадне, това показва, че тя е малка. Щом душата на някого е толкова малка, че може да се краде, това не е душа. Душата е велико, мощно нещо, което нито се краде, нито може да се скрие някъде. Кой може да открадне една планина и да я скрие у дома си?

Сега, щом сте дошли на Земята, свирете на своята четириструнна цигулка, състояща се от тоновете на духа, на душата, на сърцето и на ума. Вземете своя естествен камертон, образуван от двата пръста на ръката – показалеца и средния, дайте тон, нагласете цигулката си и започнете да свирите. Нищо друго не се иска от вас, освен да учите. Вашето положение е подобно на положението на някое бедно дете, сираче, осиновено от някой милионер. Милионерът обиква детето и му казва: „Ако ме слушаш и учиш добре, всичко, каквото имам, ще бъде твое. Аз ще ти дам възможност да следваш в училище, да учиш музика, пеене, само да ме слушаш и да изпълняваш волята ми. Един ден моето богатство ще бъде твое.“ Каква мъчнотия има в това? Ако е въпрос за мъчнотия, тя може да се яви само ако това дете не учи. Ако не учи, ако не слуша баща си, никакво богатство то не може да получи. Същото може да се каже и за вас. Ако учите, каквото пожелаете, ще ви се даде. Не учите ли, нищо не можете да получите. И вие, като чада Божии, трябва да учите. Като чада Божии именно от вас се изисква работа.

Съвременните хора очакват Христа, но когато дойде на Земята, Той ще ги пита: „Какво работихте досега?“ Ето, Христос дойде на Земята при най-неблагоприятни условия. Той работи при тези условия и доказва, че който иска да върши Волята Божия, той може да работи при всякакви условия. Христос не дойде на Земята да благува, но да изпълни Волята Божия. Докато беше на Небето, Христос се ползваше с големи почести, но въпреки това Той слезе на Земята да изпълни Волята Божия. Тук Той беше подиграван, хулен, докато най-после Го разпнаха. Той се моли на Бога да се отмени горчивата чаша, но молитвата Му не се чу. Какво по-голямо противоречие за Него от това – Син Божий да бъде поруган и разпнат на кръст? Но Христос понесе всичко от Любов към Бога. Той знаеше защо е дошъл на Земята. Христос дойде на Земята да научи четири неща: да взема правилно тона *sol*, тона *re*, тона *la* и тона *mi*. Като научи тези неща, Той стана Спасител на човечеството. С други думи казано: Христос научи законите на Духа, на душата, на сърцето и на ума.

Това, което Христос научи на Земята, и вие трябва да го научите. Като научи тия закони, човек ще придобие нужното смирение. Смиреният човек е деятелен, трудолюбив. Той лесно се справя с мъчнотиите на своя живот. За да придобие смирение, човек трябва да мине през големи изпитания и страдания. Обикновеният човек не може да си представи изпитанията, през които светията минава. „Аз съм лозата, вие – пръчките.“ С това Христос иска да каже, че онова, което Той е учил, и вие ще го учите. С онова, с което Той се е хранил, и вие ще се храните. Любовта, която Христос е приел от Отца Си, и вие ще я приемете. За вас това са незавършени процеси, през които трябва да минете. Радвайте се, че се намирате пред незавършени процеси, защото има какво да работите. Някои хора се считат нещастни, защото мислят, че няма какво да работят. Като говорят за Любов, те мислят, че са я придобили. Те не разбират живота, не знаят, че нито Любовта са придобили, нито са свършили работата си на Земята. Само онзи човек е придобил Любовта, който може да влезе в положението на всички страдащи хора на Земята и да им се притече на помощ. Когато детето е научило само буквата *a*, това не значи, че е научило цялата азбука. Много време има още да учи то, докато научи цялата азбука, докато започне красиво и правилно да пише.

Съвременните хора като децата се намират едва в началото на азбуката на Любовта. Много време има още да учат, докато научат цялата азбука. Някой говори за любов, а от очите му излиза тъмночервен цвят, какъвто често съм виждал да излиза от очите на куче, което носи в устата си кост и мисли, че който се приближи към него, има намерение да му я вземе. Не, човек не може да се бори с кучето за неговата кост. Следователно който има Любов в себе си, той не може да се сърди на хората, нито да се плаши от тях. От очите на такъв човек излиза приятна, бяла светлина. Трябва ли красивата мома да се плаши от такъв човек? Тя трябва да знае, че човекът на Любовта никога не си позволява да пипа красивите картини. Красивата мома, красивият момък или всеки красив човек изобщо е Божествена картина, която носи радост и веселие на всеки дух, на всяка душа, на всеки ум и на всяко сърце.

Сега и на вас желая да бъдете красиви Божествени картини, на които всички да се радват и от които всички хора да се учат. „Да бъдем богати!“ – Не, това не ви пожелавам. Да бъдете богати, това значи да бъдете картини, намазани с мед. Тогава пчелите и мухите ще кацат върху вас и ще ви цапат, но и хората ще се изкушават – ще искат да близнат малко от вашия мед. Ето защо, когато ви съветвам да носите сиромашията с радост, аз имам предвид вашата чистота, да се запазите чисти. Сиромашията е картина, върху която няма никакъв мед. Всички хора се стремят към новото. Новото се заключава в това, че Бог е призовал всички хора на работа, за което е вложил велик живот в техните духове, в техните души, в техните умове и в техните сърца. Той е приготвил за тях такива богатства, каквито те никога не са очаквали.

Радвайте се на онова, което Бог е приготвил за вас от началото на Битието!
Радвайте се, че Христос е лозата, а вие – пръчките на тази лоза!
Христос е казал още: „Пребъдвайте в Моята любов, както Аз пребъдвам в любовта на Отца Си!“

*Бог е Любов, която Христос е приел.
Христос е Любов, която ние сме приели.
Ние сме любов, която сега проявяваме.
Да бъде благословен Господ!*

25 юли 1937 г., 5 ч.

ПРАВИЛНА ОБХОДА

Лъчи на живота

Днес ще говоря върху обходата. За да придобие правилна обхода, човек трябва да слезе на Земята да се учи. В това отношение Земята е училище, в което всички души, които слизат от Невидимия свят, идат на Земята да научат правилно да се обхождат. Да се обхождаш правилно, това не значи, че трябва да мълчиш. Ако мълчанието подразбира добра обхода, трябва да се извади заключение, че немият има по-добра обхода от този, който говори. Може ли да се счита, че немият е добър и свят човек, понеже всякога мълчи и на никого лоша дума не казва? – По-скоро може да се предполага, че устата на немия е вързана по причина на това, че той е лош човек или в миналото си е направил някакво голямо престъпление. Ако слепият не вижда грозните работи, това не показва, че очите му са затворени, за да не вижда лошото и грозното в света и за да се запази в известна чистота. Ако очите му са затворени за злото,

едновременно те са затворени и за доброто. Може би този сляп човек е слаб и чрез слепотата му Невидимият свят иска да го запази от изкушения. Като вижда красивите неща в света, в него ще се родят много желания, които ще го съблазнят. Благодарете, че не сте неми и глухи. Благодарете, че Невидимият свят разчита на вас, че като говорите, ще въздържате езика си, и като гледате с очите си, съзнателно ще се пазите от съблазните в света.

Следователно като хора, които искат да учат, пазете следните правила:

Не подражайте на водата!

Не подражайте на въздуха!

Не подражайте на растенията!

Не подражайте на животните!

Защо да не подражавате на водата? – Защото тя не познава никакъв морал. Тя е кротка само когато е в твърдо състояние, във вид на сняг и лед. В това състояние, дето и да я турите, тя седи мирно. Обаче щом се влюби, тя се разтопява и дето мине, всичко руши и събаря. Някой човек си направил чист път за минаване, но щом водата дойде, всичко превръща в кал. Друг пък, тъкмо измазал къщата си с вар и се радва на белината ѝ, не се минава много, завали дъжд и водата разкаля улиците. От калта стените на къщите се изцапват, изгубват чистотата си. Като облечеш нова дреха, дъждът разваля краските ѝ.

Защо да не подражавате на въздуха? – Защото, като се раздвижи той, образува се вятър. Всеки е изпитал силата на вятъра. Като излезе силен вятър, нищо не иска да знае той: дигне прах навсякъде и който върви по улиците, току се спира да търка очите си – пълнят се с прах. После сграбчва шапката на човека, хвърля я далече някъде и той тръгва да я гони. Палтото му развява на една, на друга страна – пред нищо не се спира. Дали си цар, или обикновен човек, вятърът не се интересува. Той си вее, бучи, дървета изкъртва, камъни събаря.

Защо да не подражавате на растенията? – Защото, като са по много на едно място, образуват големи сенки и така лишават по-слабите същества от светлина. С това те искат да кажат: „Който смее да се подслони под нашия покрив, той трябва да плаща. Ако не иска да плаща, нека се качи на върха. Само онзи има право да живее, който се качва по върховете. Остане ли да живее под нашата сянка, той трябва да умре.“

Човек не трябва да подражава и на животните, защото дето и да ги пусне, те всичко наоколо изцапват. Те не познават никаква хигиена. Те нямат никаква представа за чистота. Какво може да очаквате от почтения професор Волон – професор вол? Или какво можете да очаквате от почтената професорка Кравова и от почтената професорка Овцова? Какво можете да очаквате от почтения професор Петльов или от почтената проповедничка Кокошкова?

Сега, колкото и отрицателни черти да изнасям на водата, на въздуха, на растенията и на животните, въпреки това те имат и свои добри черти, с които се гордеят. Като съзнава това, водата има високо мнение за себе си. Едва ли ще срещнете друго същество с по-високо мнение за себе си от водата. Водата казва: „Аз съм носителка на живота. Ако не съм аз, живот нямаше да има. Дето мина, всичко оросявам, всичко поя и разхлаждам. От моите капки, от моите струи всичко расте и се развива.“ И вятърът е голям честолюбец. Той казва: „Ако аз не идвам от време на време да разносям облаците, да разклащам дърветата и по този начин да препращам соковете им от корените към клоните, не зная какво би станало с хората на Земята.“ Растенията, дърветата казват: „Какво щеше да стане с човека, ако ние бихме изчезнали? Без нас животът е немислим.“ Най-после и животните се провикват: „Какво да кажем ние, когато на всяка стъпка хората се нуждаят от нас? Орат ли, вършеят ли, все ние сме им нужни. Хранят ли се, все нашата кожа отива. Имат ли някаква работа, все ние опъваме кайша – всичко се иска от нас.“ Наистина, в живота си човек няма по-добри помощници от животните.

Съвременните хора говорят за минералите, за растенията, за животните, за човека, без да разбират какво всъщност те представляват. Най-после дохождат и до въпроса за Бога, без да знаят какво е Той всъщност. Единственият, Който има предвид крайното благо на всички живи същества, това е Бог. Крайната Негова цел е да задоволи всички същества, на всички да е добре. За да се постигне това, Той се грижи за тяхното възпитание, учи ги да се обхождат правилно. Когато сгрешите, вслушвайте се в тихия глас на Бога, Който ви нашепва: „Обхождайте се с всички души така, както Аз се обхождам с вас.“ Не се обхождайте като водата, която образува кал, порои и влачи всичко, каквото срещне на пътя си. Не се обхождайте нито като вятъра, нито като растенията, нито като животните. Те са безотговорни. На тях всичко е позволено, но не и на вас. Те са колективитет, една голяма армия. Когато една армия претърпи поражение, отговорността се пада на нейния генерал или на нейния водител, бил той полковник, майор или капитан, а не на цялата армия. Войниците са безотговорни за поражението, но водителят им не може да избегне отговорността. Всички хора са все генерали, и то на големи армии, но трябва да бъдат внимателни, за да не претърпят някакво поражение. Претърпят ли поражение, отговорността им е неизбежна. Помнете: докато е на Земята, човек не може да се освободи от отговорности. Майката носи един род отговорност, бащата – друг род. Учителят носи един род отговорност, ученикът – друг род. Духовният носи едни отговорности, светският – други.

Представете си, че двама вярващи в Бога, в Христа, срещнат една млада красива мома и се влюбват в нея. Единият иска да се ожени за нея, и другият иска същото. Преди да бяха я срещнали, те бяха готови да следват Христа, да прилагат Любовта. Щом я срещнат, и двамата се борят за нея – никой от тях не отстъпва. Къде остава Любовта, готовността им за жертва? Защо поне единият от тях не е готов да отстъпи? В същото положение могат да изпаднат и две сестри – последователки на Христа. Щом срещнат някой красив момък, и двете се влюбват в него и започват да спорят помежду си коя има по-голямо право над него. Това е изпит и за братята, и за сестрите, за да видят докъде е стигнала тяхната любов, докъде са готови на отстъпки, на жертви. Донякъде циганите са разрешили този въпрос. Когато някой циганин се влюби в две циганки, той дава и на едната, и на другата по една торба и по една тояга и ги праща да просят. Тъй щото, когато един млад момък се влюби в две млади моми, те започват да прилагат циганската философия. В края на краищата и двете ще ги пратят да просят.

Сега, като говоря за правилна обхода, мнозина ще се натъкнат на противоречия. Момите не са доволни от обходата на момците. Момците пък не са доволни от обходата на момите. И едните, и другите трябва да знаят, че най-красивите моми и момци не са слезли още на Земята. Засега на Земята живеят ония моми и момци, които имат още да работят върху себе си. Те са много неодялани. Дълго време още чукът на Великия скулптор трябва да работи върху тях, докато ги одяла. Като погледнете една съвременна мома или един съвременен момък, виждате, че те се представят такива, каквито не са. Те искат да изразят своя идеал, но не могат. Не само обикновените хора искат да се представят такива, каквито не са, но даже и светията има същите желания. Външно той изглежда смирен, свят човек, но всъщност не е толкова смирен. И той иска да бъде в положението на цар: да заповядва, да управлява, да бъде обичан и уважаван от всички, но не може да постигне това.

На хората не се угажда лесно. Каквото и да прави, човек все не може да мине за божество. В лицето на някои хора той е добър, свят човек, но за други не е добър. Не е лесно при всички условия на живота си човек да е добър. И най-смиреният човек, като падне върху някого, ще го удари. Не е виновен човекът, други са го блъснали. Пострадалият веднага ще започне да говори лошо за него. Обаче няма да се мине много време, и за последния ще започнат да говорят лоши работи. Защо? – И него ще блъснат. И той, като падне върху друг

някой, все ще го удари някъде. Така ще се говори лошо за всички хора. Обаче никой не е виновен, че е ударил някого. Като се блъскат едни други, хората сами си причиняват пакости. Тъй щото, когато някой човек казва за себе си, че не е добър, това подразбира, че той не е толкова добър да даде един от своите удове назаем, други да си служат с него. В това отношение аз никога не бих заложил нито носа, нито очите, нито ушите, нито сърцето, нито ума си.

Често религиозните хора говорят за самоотричането. Те казват, че човек трябва да се отрече от всичко. Самоотричането се отнася до ония неща, които не са вложени в човека, а са дошли отвън. Човек може да се отрече от онова, което не му е дадено от Бога, а да притежава и владее това, което Бог му е дал. С други думи казано: разполагай с духа си, с душата си, със сърцето си, с волята си, с тялото си, защото Бог ти ги е дал. Те представляват Божественото начало в тебе. Следователно от човешкото можеш да се отречеш, но от Божественото – никога. Който се осмели да се отрече от някой свой уд, той е осъден на вечни страдания. Как ще се отречете от окото си? – Отречете ли се от окото си и го заместите с изкуствено, цял живот ще носите последствията на това отричане. Каквото и да правите, не можете да скриете изкуственото си око.

Един млад красив момък с хубави сини очи се влюбил в една млада черноока мома и се оженил за нея. Момъкът имал само един недостатък: дясното му око било изкуствено. И момата имала същия недостатък, само че у нея лявото око било изкуствено. Обаче като се оженили, и двамата скрили недостатъка си и грижливо се пазели да не се издадат. Така живели цели десет години. Една вечер те отишли на театър и се върнали у дома си късно. Понеже били уморени и искали по-скоро да си легнат, те даже не запалили лампа. Мъжът извадил изкуственото си око и го турил на масата. И жената направила същото: извадила изкуственото си око и го турила на масата, близо до окото на мъжа си. Като станали сутринта, в бързината те объркали очите си: тя взела синьото око на мъжа си, а той – черното око на жена си. Като се погледнали в очите, той запитал жена си: „Защо едното ти око е синьо?“ – „Ами защо твоето е черно?“

Изкуственото око е наследственост, която хората са придобили от деди и прадеди. Наследствените черти не са Божествени. Някой човек е придобил навик да говори безсмислени работи, да краде, да лъже, да бие. Това са изкуствени неща, които човек е придобил в пътя на своето отклоняване. Те не са присъщи на неговото естество. Силният, благородният човек обаче не бие. Когато иска да даде един добър урок на някого, той го хваща, обръща го с главата надолу и му казва: „Ако продължаваш да се занимаваш с мене, още сега ще те пусна в някой кладенец или ще те занеса на един планински връх и оттам ще те хвърля надолу.“ – „Моля ти се, не ме мъчи!“ – Щом започне да се моли, това показва, че той е разбрал с какъв човек има работа. Едно трябва да имате предвид: каквото лошо и да кажете за някого, той знае това преди вас. Ще кажете, че някой имал изкуствено око. Този човек знае това преди вас, още когато са извадили окото му.

Следователно не се занимавайте с погрешките на хората. Всеки знае погрешките си и добродетелите си по-добре от всички други. Вие знаете своите погрешки и добродетели по-добре от мене. Всеки знае колко е добър и колко е лош. Добротата и лошотата на хората са относителни. И за Христа казваха, че е благ, но после се усъмниха в Неговата благодетелност. Когато се обърнаха към Него с думите: „Учителю благи“, Той им каза: „Никой не е благ, освен Господ.“ С това Той искаше да им каже, че е човек, облечен в плът. Когато влезе в храма и видя търговците да продават гълъби и други стоки, Христос взе камшик и ги изгони навън. Като видяха това, мнозина от евреите се усъмниха. Те си казаха: „Как е възможно този човек да бие, да си служи с камшик? Какво мислехме ние, а какво излезе?“ След това Христос каза: „Ревността на Твоя дом Ме погуби.“

От отношението на евреите към Христа преди и след тази Негова постъпка мога да направя аналогия с отношенията на влюбените преди и след женитбата им. Като се влюби в някой момък, момата се обръща към него с думите: „Учителю благи, готова съм да направя за тебе всичко, каквото пожелаеш.“ Обаче щом се ожени за него и забележи, че той гледа други жени, тя веднага оплита първия камшик на ревността и започва да си служи с него: „Как смееш да гледаш чуждите жени? Аз те мислех за съвсем друг човек, но изглежда, че съм се лъгала.“ Той започва да се оправдава, че им проповядва Учението на Христа, че иска да ги въведе в новия живот. Както и да се оправдава, тя има правото на своя страна – камшик държи в ръката си.

Това са неща, които стават с всеки човек. Колкото и да се пази човек, подозрението, съмнението, ревността все ще проникнат в него. Ревността, подозрението не са нищо друго, освен мътна вода, която човек в пътя на своето развитие все ще опита. В началото или на края, той ще пие мътна вода, но желателно е да не пие от нея, след като е бил при чистия извор. Дойде ли до чистия извор и пие ли само от неговата вода, човек е на прав път. Обаче след като е пил чиста вода и отиде да пие мътна, нечиста, той ще си причини голяма вреда. Ако не яде, както трябва, човек ще повреди стомаха си; ако не диша правилно, човек ще повреди дробовете си; ако не слуша, както трябва, човек ще повреди ушите си; ако не говори, както трябва, човек ще повреди устата си; ако не мисли правилно, човек ще повреди мозъка си; ако не чувства правилно, човек ще повреди сърцето си.

Мнозина казват, че могат да мислят и да чувстват, както искат. Не, всяка мисъл, която не допринася никакво благо нито за самия човек, нито за неговите ближни, тя е чуждица в неговия мисловен свят. Тя е царица, която произвежда само търтеи. Такава царица не е за кошера. Истинска, добра царица е онази, която произвежда работници. Добрата царица представлява доброто в човека. Следователно царица е човешката душа, но само когато произвежда работници – добри мисли, чувства и постъпки. Почне ли душата във формата, в която живее, да произвежда търтеи, тя е изгубила своето предназначение. И тогава няма да мине много време, тази царица ще се замести с нова. Новата царица представлява Бога в човека. Човек е подобен на кошер, в който Бог ще влезе да види колко мед е събрал. Ако види, че даден кошер е пълен с търтеи, Той веднага ще излезе вън. Такъв кошер е осъден на израждане, на запустяване. Обаче ако види, че кошерът е пълен с мед и хиляди работници бръмчат в него, Той ще го благослови стократно повече мед да даде. Това е доброто в човека, което Христос изразява със стиха: „Аз съм лозата, а вие – пръчките.“ Използвайте доброто, което е вложено отначало във вас. Използвайте доброто и на вашите ближни. Учете се от себе си, учете се от окръжаващите. Приемайте доброто от всички и посадвайте го в душата си като благотворно семе на живота.

Векът, в който сегашните хора живеят, трябва да бъде век на Любовта. И тогава, ако любовта ви надделява над вашата ревност, вие сте силен човек; ако любовта ви надделява над вашия страх, вие сте силен човек; ако любовта ви надделява над вашата алчност, вие сте силен човек; ако любовта ви надделява над вашата гордост, над вашия егоизъм, над всичко отрицателно във вас, вие сте силен човек. Отрицателните качества на човека са присъщи на неговата личност, и то само на една страна на личността, но по никой начин на душата. Съществуват две личности: едната е създадена изключително от слабости, а другата – от добродетели. Дайте място в себе си на онази личност, която е създадена от добродетели.

Какво трябва да прави човек, за да даде възможност на личността на добродетелите да се прояви в него? – Той трябва да постави за основа на живота си трите главни стълбове – стълба на Любовта, стълба на Мъдростта и стълба на Истината. Върху тези три стълба той ще съгради личността на добродетелите – великото благо на неговия живот. Щом съгради тази личност в себе си, веднага той трябва да се заеме с разрушаване на старата личност –

личността на отрицателното в човека. Колкото по-скоро ликвидира с нея, толкова по-добре за него. Не се страхувайте да ликвидирате със старото. „Ама да не останем голи!“ – Христос донесе в света Любовта, за да облече всички хора с нея като с нова, здрава дреха на живота. „Каква любов донесе Христос?“ – Христос донесе на Земята онази Любов, която всичко вижда, всичко слуша, всичко обонява, всичко пипа, всичко вкухва, всичко обновява, всичко пресъздава. Облечете се в Любовта на Христа! В Писанието е казано: „Не следвайте пътя на плътта, но облечете се в Христа.“ В този смисъл обличането представлява вътрешен, а не външен процес. Значи човек трябва вътрешно да се облече в Любовта. Така облечен, той ще излезе от мъчнотиите и негодите на живота. Без тази дреха човек всякога ще бъде изложен на мъчнотии, на страдания, на големи разочарования.

На какво се дължат разочарованията на съвременните хора? – Една от причините на разочарованията на хората се дължи на неиздържане на обещанията. Един обещава, друг обещава, но в края на краищата малцина изпълняват обещанията си. Въпреки това хората пак вярват на обещания. Това показва доколко те са суеверни. Днес всички хора по лицето на Земята са повече или по-малко суеверни. Ще ви дам един пример за суеверието на съвременните хора. Един турчин отишъл при един богат турски ходжа да му иска пари назаем. „Колко искаш?“ – „Двеста лири. Ако ми послужиш, ще ти дам 100% лихва.“ Ходжата повярвал и веднага дал двеста лири на просителя. Последният плащал редовно лихвите няколко месеца наред. Като платил сума, равна на стотте лири, той запитал ходжата: „Доволен ли си от мене?“ – „Доволен съм, но какво ще стане с майката на парите?“ – „Майката остави настрана. Лесна работа, всичко ще се нареди.“ – Лесна работа, но ходжата не получил останалите сто лири.

Тъй щото срещнете ли човек, който дава обещания за 100%, знайте, че първо той ще вземе нещо от вас, после половината ще ви върне, а другата половина ще задържи за себе си. Това значи да изпаднете в положението на онзи българин, Стоян, който тръгнал един ден с магарето си за града, за да се срещне с владиката, да си поприказва с него. Той натоварил магарето си с подаръци за владиката. Денят бил горещ, Слънцето силно греело, вследствие на което Стоян се спрял под сянката на едно дърво да си почине и там заспал. Наблизо имало деца, които си играели, но като видели магарето на Стоян, натоварено с подаръци, отвързали го и го завели в града да го продават. Като се събудил, Стоян видял, че магарето му го няма, а едно дете близо до него държи на главата си юлара на магарето. „Къде е магарето ми?“ – „Аз съм твоето магаре. Едно време бях непослушно дете, но баща ми ме прокле и аз се превърнах на магаре. Срокът на наказанието ми изтече и днес съм пак човек.“ Детето ударило Стоян с юлара и избягало. Стоян отишъл на пазара, видял магарето си, но си казал: „Не те искам вече, да ми правиш пакости. Не искам такова магаре, което се превръща ту в човек, ту в магаре.“

Много примери още могат да се наведат, от които да се види, че ако няма правилна обхода, човек може да изгуби своите скъпоценни камъни. Има опасност за човека да изгуби своите скъпоценни мисли, чувства и постъпки. Изгуби ли ги, той ще се почувства като в пустиня. Човек трябва да пази това, което Природата му е дала. Христос казва: „Всичко, което Отец Ми даде, опазих.“ Той изгуби само един от учениците Си – Юда. Юда беше лъжлив ученик. За да се изпълни законът, Христос не можа да му помогне, не можа да го опази. Следователно всеки човек има в себе си по един лъжлив ученик като Юда, когото неизбежно ще изгуби. В човека Юда представлява всяко негово лъжливо чувство, лъжлива мисъл и лъжлива постъпка. Обаче Любовта изисква от хората да бъдат свършени във всяко отношение.

Обходата, за която ви говоря, не е само външна. Има хора, които отвън имат правилна обхода, а отвътре нямат. Външно са добри, а вътрешно са обикновени хора. Човек трябва да бъде добър и външно, и вътрешно. И тъй, човек всякога трябва да бъде добър. Дали съм

разположен, или не, когато дойде някой човек при мене и ми се оплаква, ще го изслушам, ще му дам някакъв съвет и ще го изпратя доволен. Ако дойде някой при мене и се оплаква от жена си, ще му препоръчам да ѝ дава всеки ден по няколко грама чиста планинска вода и всякога да ѝ говори с мек любовен език. Постъпва ли така с нея, и двамата ще бъдат доволни един от друг. След това дохожда при мене един търговец, който се оплаква, че работите му не вървят добре. И на него давам едно шишенце с вода и му казвам да взема по три пъти на ден по няколко капки от тази вода и да казва в себе си: „Работите ми ще се оправят.“ Като прави това десетина дена наред, ще забележи, че работите му започват по малко да се оправят. Най-после дохожда при мене една млада мома, която е влюбена в един момък, но не е щастлива. Не знае какво да прави, за да бъде щастлива. И на нея давам едно малко шишенце с чиста вода и ѝ казвам да взема от него по три пъти на ден – сутрин, на обед и вечер, по няколко капки и да казва: „Аз ще се ожения за онзи, който ми е определен от Бога.“ – „Как ще позная кой ще бъде този момък?“ – „Ще го познаеш по това, че колкото момци и да дохождат при тебе, всички ще си отидат, а той единствен ще ти остане верен.“ – „Ама аз искам да ми кажеш нещо по астрология, под какви планетни съчетания се намирам.“ – „Това не е важно за тебе, а за мене е изгубено време. Затова приложи този метод, който ти давам, и не мисли повече.“

Сега и на вас ще дам един метод за оправяне на работите ви, който можете да приложите още сега, докато сте на планината. Вземете си по едно шишенце от сто грама и го напълнете с вода. Всеки ден пийте по един грам от тази вода – сутрин, на обед и вечер, като си казвате: „Всичките ми работи ще се оправят.“ Няма да мине много време, и ще видите, че работите ви започват да се оправят. Който вярва, само той да се наеме с опита. „Буквално ли да изпълним този опит, или по дух?“ – Буквално – по мисъл, по чувство и по постъпка. Онези от вас, които нямат грамове и не могат да теглят водата, нека броят капките – девет капки сутрин, девет на обяд и девет вечер. Ако мислите, че ще губите много време, можете да вземате по три или по шест капки. Ще сипвате най-много до девет капки: три, шест или девет. Повече от девет капки не може. „Дали ще ни помогне този опит?“ – Ако го изпълните, ще ви помогне. Ако не го изпълните, пак ще се наредят работите ви, но след сто години. Който мисли правилно, работите му ще се наредят още на младини. Който не мисли правилно, и неговите работи ще се наредят, но на старини и с големи пертурбации.

Опитът, който ви давам с водата, има отношение към чувствата ви. Значи ще вземете една капка вода за чувствата, втора – за мислите, а трета – за вашите постъпки. Ако направите опита с шест капки, тогава ще употребите по две капки за мислите, за чувствата и за постъпките си. Ако пък го правите с девет капки, за всяка област – за мисли, чувства и постъпки, ще употребявате по три капки. Всеки да направи опита така, както той го е разбрал, без да очаква обяснения от други. Ако опитът ви излезе несполучлив, аз съм готов да ви помогна. Ще видим къде е погрешката – в мене или във вас. Ако погрешката е в мене, аз веднага ще я изправа. Ако е във вас, и вие трябва да имате готовността да я изправите. Обаче най-малкото разколебаване от ваша страна е в състояние да ви попречи. Всяко съмнение, всяко колебание, всяко отлагане спира реализирането на нещата. Духовният свят не търпи никакво колебание, никакво отлагане. Имайте вярата на малкото дете. Проникнете се от онази пълна любов, при която нещата стават моментално. Едно малко дете тръгнало с майка си на молебен, да се молят за дъжд. Детето взело със себе си чадър, а майката не взела. Като видяла, че детето носи чадър, майката го запитала: „Защо носиш чадър?“ – „Нали ще вали дъжд, ще ни потрябва.“ Значи вярата на детето била по-голяма от вярата на майката.

Казано е в Писанието: „Без вяра не може да се угоди на Бога.“ С други думи казано: без вяра нищо не може да се реализира. Вярата е стълб, който крепи човешкия ум, човешкото сърце и човешката воля. Вярата е помощник на Любовта за реализиране на ония желания, които са вложени в неговата душа. Всички хора трябва да се проникнат от Любов и вяра, за

да се подмладят, да дойдат щастливи дни в техния живот. Старите трябва да се подмладяват, а младите – да поумняват. Лошите трябва да станат добри, а добрите – да запазят това, което са постигнали, и да дадат нов подтик на своя живот. Който не може да даде на себе си подтик, той никога не може да даде подтик на другите.

Сега искам да стане някой от вас да изпее една песен, с която да задоволи всички. Ако това не стане днес, може да стане друг път, защото днешният ден е дълъг, той има начало, няма край. Ще кажете, че не сте добри певци. Ако човек дълго време мисли за пеенето, той най-после ще стане отличен певец. Ако някой е осъден на смърт и му кажат, че животът ще му бъде подарен при условие да се научи добре да пее, мислите ли, че този човек няма да стане отличен певец?

В древността имало един много способен, даровит човек. По невнимание той извършил едно престъпление, за което бил осъден на смърт. В деня, когато трябвало да се чете смъртната присъда, съдията му казал, че по царска милост животът ще му бъде подарен, ако той се наеме да обиколи града с гърне на главата си, догоре пълно с мляко, без да изсипе капка от млякото. При това през всичкото време той трябва да мълчи и да мисли. След това ще се яви при царя да му изпее една песен. Ако изпълни всичко това, както трябва, той ще бъде свободен. Този човек се наел да изпълни желанието на царя. Турил на главата си гърне, догоре пълно с мляко, и така обиколил града, че капка мляко не разлял на земята. През всичкото време той бил толкова съсредоточен, че за нищо друго не мислел, освен за млякото и за пеенето. След това се явил при царя и му изпял една много хубава песен. Така той се освободил от смъртта и заживял нов, смислен живот.

Сега и на вас желая да се научите да пеете хубаво, както този даровит човек. Между вас има хора, надарени с хубав глас, но трябва да работите, да развивате гласа си. Ако бихте развили гласа си, всеки ще ви слуша. Така са слушали и Паганини. Един ден Паганини вървял из града и на един ъгъл на улиците видял старец с цигулка в треперещата ръка да свири и да събира милостиня. Всички минавали и заминавали покрай него, но малцина се спирали да хвърлят нещо в чинийката му. Като видял това, Паганини се спрял пред стареца, взел цигулката му и започнал да свири. Като чули да се свири толкова хубаво, всички минавачи започнали да се спират пред стареца – и в скоро време чинийката му се напълнила с пари. С просълзени очи старецът се обърнал към Паганини и му казал: „Синко, защо не дойде по-рано?“

Какво представляват великият цигулар и великият певец за човека? – Те са голямо поощрение за него. Те могат да му дадат подтик да пее, да свири, да учи. Любовта може да послужи за велик подтик в живота на човека, но без музика, без пеене тя всякога остава неразбрана. С музика Любовта събужда красивото и възвишеното в човека. Обичайте музиката и пеенето, за да придобиете и разберете Божията Любов. Като разберете тази Любов, вие ще можете правилно да предадете всичко онова, което сте видели и чули в онзи свят.

Бог е Любов, която Христос е приел.

Христос е Любов, която ние сме приели.

Ние сме любов, която сега проявяваме.

25 юли 1937 г., 10 ч.

РЕАЛНО И ИДЕАЛНО

Лъчи на живота

Съвременните хора говорят за реалното и за идеалното. Кое наричаме реално и кое – идеално? Реално е това, което човек всеки момент може да опита. Идеално е това, към което човек се стреми. Нещата са реални или идеални от гледището на сегашния живот. От това гледище именно известни положения внасят смут в съзнанието на човека, в зависимост от дисхармонията, която съществува в тях. Например един певец излиза на сцената да пее, но чувства, че публиката е недоволна от него. Недоволството на публиката внася смущение в неговото съзнание. Публиката е недоволна от неговото пеене. Тя не се спира нито върху произходът, нито върху образованието, нито върху красотата му. Едно нещо иска тя от него – да пее хубаво. Не пее ли хубаво, тя има основание да е недоволна. За да се освободи от смущението си, певецът трябва да пее добре. Певецът се запитва: „Мога ли да се науча да пея толкова хубаво, че да задоволя публиката?“ – Щом е излязъл на сцената, щом е направил първата крачка, той може и трябва да пее хубаво. Ако не пее хубаво, как се е решил да излезе на сцената и да очаква уважението и одобрението на публиката?

Много от съвременните хора са певци, излезли на сцената на живота да пеят – и се запитват може ли да излезе нещо от тях. Щом са излезли на сцената на живота, ако пеят, ще излезе нещо от тях; ако не пеят, нищо няма да излезе. Един от видните руски певци на съвременния век, Шаляпин, разправял една своя опитност. Първата роля, която му била дадена да играе на сцената, била ролята на стражар. Обаче той играл много несполучливо, вследствие на което бил изпъден от театъра. Защо не изиграл ролята си добре? – Понеже не могъл да я преживее. Артистът трябва да преживява ролята, която играе на сцената. Не я ли преживява, той не е истински артист. Да подражаваш, това не е преживяване. Реалността на нещата е в преживяването им, а не в тяхното подражаване.

Кое е реално в света? – Това, което човек в даден момент чувства, е реално. Това, което мисли само, е идеално. Реалното има отношение към сегашния момент, към настоящето, а идеалното – към бъдещето. Земята, върху която стъпваме, представлява реалното в живота. Както растенията черпят сокове от земята, така човек черпи сокове от сърцето си. Както човек чувства, така и мисли. Животът на сърцето представлява реалното, а животът на ума – идеалното. Реалното дава възможност на идеалното да се отрази. Следователно идеалното се изучава чрез закона на отражението. Всички говорят за реалното и за идеалното, но за да го изучат, те трябва да бъдат ученици. Само ученикът има възможност да изучава реалното и идеалното. Реалното е той самият, а идеалното – Бог, към Когото се стреми. Ученикът е в самия човек, а учителят му е вън от него. Учителят и ученикът имат предвид Природата, която те изучават. Ако Природата не съществуваше, какво би могъл учителят да преподава на своя ученик?

Ето, пред вас сега се разкриват ред картини от Природата. За едни съзнания тези картини изглеждат разхвърляни, за други – събрани, добре наредени. Това зависи от положението, отдето се разглеждат. Ако изучавате нещата от гледището на съзнанието, вие ще имате един образ; ако ги изучавате от гледището на самосъзнанието, ще имате друг образ; ако ги изучавате от гледището на подсъзнанието или на свръхсъзнанието, ще имате съвършено различни образи. Значи ако изучавате нещата от гледището на четирите съзнания, вие ще имате четири различни образа за тях. Когато се фотографира един предмет, и за него има два образа: отрицателен, който не отговаря на истинския образ, и положителен, който представя образа такъв, какъвто е в действителност. Следователно за всяко нещо ние имаме

най-малко два образа: реален образ, който представя нещата такива, каквито са в действителност, и идеален, който представя нещата такива, каквито не са в действителност.

Виждате например на картина един локомотив. Тази картина представлява идеален образ на машината. За да се движи, тази машина се нуждае от вода, от въглища – необходимата за нея храна, и от огън, който я управлява. Сама по себе си машината не съзнава дали храната ѝ – въглищата и водата, са достатъчни. Това знае само огнярят. Между тази машина и между човешкото сърце и човешкия ум има известна аналогия. Материалите, с които сърцето си служи, са неговите въглища. Водата, необходима за сърцето, това е човешкият ум. Разумното начало в човека е самият огън.

Сегашните хора искат бързо да се развиват, да научат всичко изведнъж. Те не подозират, че бързото развитие, бързото движение е свързано с известни опасности. С каква бързина ще пътува една железница, това не е произволно. Също така не е произволна и бързината на човешкото развитие. Релсите са така направени, че да могат да издържат известна бързина на машината. Увеличи ли се бързината на машината повече, отколкото е определено, релсите се развалят, но и машината може да дерайлира. Както машината дерайлира, така и човек може да дерайлира. За да не стане това, той трябва да се движи с бързина, която отговаря на неговия организъм. В този смисъл неврастенията, от която страдат много от съвременните хора, не е нищо друго, освен дерайлиране от правия път на живота. Много от болестите на хората се дължат именно на стремежа им към преждевременно развитие. Те искат да постигнат всичко изведнъж. Постигнат ли всичко изведнъж, те ще увеличат товара си чрезмерно, не по силите си.

За изяснение на мисълта си ще си послужи със следния пример. Някой човек иска да стане богат, без да мисли на какви опасности се излага с това богатство. Богатият човек е подобен на красива мома, подир която вървят десетки момци, всеки от които я желае за себе си. Красивата мома е богат banker, след когото вървят десетки и стотици апаши. Всеки апаш желае това богатство за себе си и се стреми да го присвои. Какво трябва да прави този banker? – Той трябва да има на разположение хора, които да го пазят. Американските милионери имат на разположение по няколко детективи, за да пазят децата им, защото всеки момент едно от децата им може да изчезне. Много красиви и възвишени чувства на хората са изчезнали, както изчезват децата на американските милионери, и те трябва да ги откупват. Кой ги е задигнал? – Апаши. Някой човек седи в стаята си разположен, вдъхновен, с някакво красиво чувство в сърцето си. Изведнъж нещо става в него и той изгубва красивото си чувство. Къде е отишло това чувство? – Сменило се е с някое лошо чувство в низходящо състояние. Значи от едно реално положение – във възходяща степен, този човек е минал в друго реално положение – в низходяща степен. Както има реално положение във възходяща и низходяща степен, така има и идеално положение във възходяща и низходяща степен. Bankerът, който седи пред своята каса, пълна с пари, е доволен, щастлив, защото мисли, че е осигурен. Но ако секретарят му дойде и каже, че крадци са разбили касата му и са я обрили, той веднага изгубва разположението си. Един час преди това той е бил горд, самонадеян, а сега е скръбен, загубен в живота. Защо? – Парите му, в които е вярвал, са изчезнали. Къде отидоха? – В ръцете на крадците. И сега bankerът трябва да ги търси. Как ще ги намери?

Сега ще направя една аналогия между парите на bankера и човешките мисли и чувства. Както bankerът губи парите си, така и човек може да изгуби своите красиви мисли и чувства. И каквото bankerът изпитва при загуба на парите си, същото изпитва всеки човек, когато изгуби едно свое красиво чувство или една своя светла мисъл. Няма по-страшно нещо в живота на човека от това, когато той се усъмни и изгуби вяра в своя най-добър приятел. Страшно е човек да изгуби вярата си! Докато е вярвал в Бога, докато е уповавал на Него, един ден той се намира пред пълно обезверяване – не вярва в Бога, не вярва в хората – в нищо не

вярва. Страшното е не само в това, че човек губи вярата си в Бога, но и Бог вече не му вярва. Как ще му вярва, когато той престава да върши Неговата воля? Може ли при това положение да го считат за свят човек? Не само Бог не му вярва, но и хората престават да му вярват. Да мисли човек, че при всички престъпления, които върши, Бог не трябва да изменя мнението Си за него, той е на крив път. Бог държи в ума Си мисълта, че ние сме излезли от Него, че по естество сме добри, но когато не вършим Волята Му, когато се отклоняваме от Него, ние внасяме нещо чуждо в нашето естество, което Бог не признава за Свое.

Следователно като ученици имайте предвид, че ученикът не може да се учи при учител, в когото се съмнява и на когото не вярва. Щом не вярва в учителя си, той не може да учи. За да се освободи от безверието си, нека опитва нещата. Реалното всякога се опитва. За да се произнесе човек за реалността на нещата, той предварително трябва да ги е опитал. Човек не може да се съмнява в това, което е опитал. Щом го опита, то става вече реално. Докато не го е опитал, той може да се съмнява в него. Тогава то е идеално. Опита ли го обаче, излезе ли опитът му сполучлив, той не може вече да се съмнява в него. Значи в идеалното човек може да се съмнява, но в реалното – никога. Много реални и идеални неща остават необяснени по единствената причина, че не могат да се подложат на опит.

Съвременната наука се натъква на много явления, които не може да обясни. Не само официалната наука, но и окултната не може да ги обясни. Защо? – Те не се поддават на опит – и колкото и да се обясняват, все необяснени остават. Големи знания се изискват, за да могат да се обяснят. Например според окултистите единицата представлява мъжки, творчески принцип, а двойката – женски, съграждащ принцип. Значи единицата е бащата, двойката – майката, а тройката – детето. Казваме, че $2 + 2 = 4$. Две жени, събрани с още две, дават числото четири – мъжко число. Как е възможно това? Възможно или невъзможно, това е факт. Факт е също така, че човек може да гледа и без очи. Очите са пособие на човека, придобито отпосле. Първоначално в човека се е явило желанието да гледа, т.е. явило се е зрението като сетиво, а после са създадени очите като орган.

Често хората се спират върху маловажни неща в света и там губят времето си. Например, като си направят нов костюм или като си купят нова шапка, те турят огледалото пред себе си и с часове се оглеждат. Какво са придобили с новия костюм и с новата си шапка? – Нищо особено. Обаче със създаването на техните слушалки – ушите, за тях се разкрива нов свят. Те чуват различни звукове, били те хармонични или дисхармонични. С отварянето на вход в организма им, т.е. със създаването на устата им, те се запознаха с благата, които съществуват на Земята. С отварянето на прозорци на лицето им – техните очи, пред тях се откри цял свят със своята красота и необятност. Който не съзнава цената на тия придобивки, той ще каже: „Защо ни е устата, защо ни са очите, ушите, сърцето?“ – Влезте в положението на камъните, за да разберете с какви блага човек разполага. Камъните са лишени от очи, от уши, от уста, от сърце и от хиляди години насам чакат търпеливо да им се дадат тия неща. И те имат желание да опитат реалното в света. При това всеки уд в човешкия организъм има не само една функция, но няколко. Например устата на човека има три главни функции: тя приема храна отвън и я препраща във вътрешните органи; после тя опитва вкуса на приетата храна и се произнася за нея; и най-после устата говори. От устата излизат благи, нежни думи. С ушите си човек чува думите, които излизат от устата му, а с очите си той вижда последствията, които те произвеждат. Казвате на някого: „Ела у дома да те нагостя.“ Тези думи произвеждат разположение в човека, когото сте поканили на угощение. Казвате на друг човек: „Чакай, само да те срещна още един път! Тъй ще те набия, че ще ме помниш!“ Като чуе тези думи от устата ви, той бяга от вас, не иска втори път да ви среща.

Всички хора се оплакват от противоречията на живота. Например голямо противоречие е, че от устата, от един и същи уд, едновременно излизат два вида думи:

отрицателни и положителни. Разумният човек, ученикът, приема противоречията като условия за растене. Ако ученикът разреши известно противоречие правилно, той се повдига; не го ли разреши правилно, той се понижава. Мнозина се обезсърчават и казват, че нищо не са придобили, нищо не са научили в живота си. От тях зависи да научат нещо или да не научат. Който учи, той все ще научи нещо. При всеки обяд човек все научава нещо. Той съзнава, че е задоволил нуждата на своя организъм и е придобил нещо реално. Но с един обяд не се свършва. Храненето е непреривен процес. Чрез храната човек се запознава с реалното и с идеалното в живота. При всяко хранене човек придобива само толкова, колкото живот е влязъл в него.

И тъй, реалното в света – това е Любовта и добродетелите, които произтичат от нея. Идеалното – това е Мъдростта и знанието, което произтича от нея. Значи чрез сърцето си човек се запознава с реалното, а чрез ума – с идеалното. Чрез сърцето си човек се запознава с радостта и скръбта. Чрез ума си той се запознава с външния свят, със законите и явленията в Природата. Чрез ума си той се запознава с великото в света. Следователно, когато ви се говори за реалното, вие трябва да слушате и възприемате чрез сърцето си. Когато ви се говори за идеалното, вие трябва да слушате и възприемате чрез ума си. Когато между учителя и ученика съществува разногласие, причината за това е, че те се намират в различни области: ако учителят е в областта на идеалното, ученикът е в областта на реалното. И обратно, ако учителят е в реалното – ученикът е в идеалното. Учителят преподава на ученика урок, а последният не е доволен от него и намира, че не му преподава, както трябва. Защо се явява това неразбиране? – Защото ученикът е в реалното. Друг път учителят разправя нещо на ученика, а последният не го разбира и е недоволен от него. Защо ученикът е недоволен? – Защото е в идеалното, а учителят му говори за реалното. За да бъде в хармония с учителя си, ученикът трябва да бъде в положението на дете, което има готовност да слуша, да възприема и да се учи. Тъй щото не заставяйте учителя си той да дойде в областта, в която сте вие, но бъдете готови вие да влезете в областта, дето е учителят ви, и оттам да го слушате.

Като не разбират законите на Разумната Природа, мнозина казват: „Не сме ли свободни да се движим, дето искаме?“ – Не сте свободни. Има места, по които човек няма право да се движи. Например може ли човек да върви по релсите, по които трен минава? Един милионер, човек с голямо достойнство, по някаква случайност попада на железопътните релси и се спира там да разглежда местността. Пазачът му извиква: „Господине, отстрани се от пътя!“ – „Как смееш да ми заповядваш? Аз съм човек с достойнство, всички хора ми се подчиняват, всички ми правят път, а ти се осмеляваш да ми показваш накъде да вървя. Аз съм свободен човек и ще стоя, ще ходя, дето искам.“ – „Да, господине, ти можеш да стоиш, дето искаш, но не и на релсите, по които тренът минава. Ти нямаш право да спъваш движението на треновете. Ако останеш на това място още малко, тренът ще пристигне и ще те прегази.“

Следователно, който иска да бъде свободен, той няма право да стои на пътя, дето стават големи движения. На този път могат да седят или да се движат свободно само ония предмети, на които е определено от по-високо място. Много от страданията на окултните ученици се дължат на това, че те спират на пътища, дето тренове се движат. Който не разбира законите, той мисли, че има право да ходи, да седи, дето иска, и казва: „Аз съм свободен човек и мога да правя, каквото искам.“ – Ще опиташ колко си свободен.

Преди години, когато била прокарана железницата от Варна за София, първото пътуване по тази линия било отбелязано със смазването на един бивол. Като наближил тренът към Гебедже, един бивол бил изненадан от шума и се затичал към локомотива, дигнал рогата си нагоре, искал да се бори, да му препречи пътя. Локомотивът му се видял като някакво голямо чудовище. Биволът решил да го спре, да препятства на движението му.

Машинистът изсвирил няколко пъти, за да отстрани бивола от релсите, но той продължавал да се заканва на локомотива. В края на краищата борбата на бивола с локомотива се свършила в ущърб на първия. Биволът се намерил под колелата на локомотива, но съвършено смазан, превърнат на каша. Няма защо да се бори с машината. Държавата ѝ е дала право да минава по този път.

Това е един несполучлив опит, в който биволът станал жертва. Често и хората правят такива опити, за които плащат скъпо. Някой човек намислил да прави нещо. Ти излизаш срещу него, искаш да му препятстваш. Защо? – Защото работата му била необмислена. Остави го да прави, каквото иска. Не му препятствай. Някой обича някого, но окръжаващите започват да го разубеждават, да му казват, че този човек не заслужава неговата любов. Чудни са хората! Според мене никой няма право да се меси в любовта, в чувствата на другия. Кой кого обича, това е негова работа. Да питате защо даден човек обича еди-кого си, това значи да питате защо той се е заел да обработва тази нива. Защо този човек обработва една нива, а не друга, това е негова работа. Той е избрал тази нива и нея иска да обработва. Никой няма право да му противодейства.

Да обичате човека, това значи да се запознаете с реалното и с идеалното в него, т.е. да се запознаете с неговия ум и с неговото сърце. Методите, с които човек изучава сърцето, са едни, а методите, с които изучава ума, са други. Тези методи коренно се различават едни от други. Един от методите за изучаване на човешкото сърце е подобен на изучаване вкуса на ябълката. Да изучиш вкуса на ябълката, това значи съвършено да измениш формата ѝ – и така изменена, да я приемеш в себе си. Положението на ябълката вън и вътре в човека е едно и също – в смисъл, че тя продължава да съществува, но с видоизменена форма.

Следователно да приложиш към човека метода на сърцето, това значи да опиташ всички негови вътрешни качества. Това е пътят на реалното. Да обичаш човека, това значи още да изучаваш неговия ум. Методът за изучаване на човешкия ум може да се уподоби на посадване на ябълчна семка. Вземате една ябълчна семка и я посадвате в земята. След известно време семката покарва и от нея се образуват малко крехко стъбълце и нежни листенца. Ябълката расте, развива се, укрепва и се превръща в голямо дърво, което започва да цъфти и да връзва плод. Докато изучавате процесите, през които ябълката минава, вие сте в областта на идеалното, което лесно може да се превърне в реално. Как ще се превърне? – Като узреят ябълките, вие ще изберете една от най-хубавите, ще я разгледате, ще ѝ се порадвате, докато я турите в устата си, за да опитате нейния вкус, нейните вътрешни качества. Щом опитате вкуса ѝ и измените нейната форма, вие сте си послужили с метода на реалното. Значи човек може да започва с реалното и да свършва с идеалното, или да започва с идеалното и да свършва с реалното.

Пазете следното правило в живота си: никога не оставяйте ума си да се занимава с работите на сърцето. Никога не оставяйте сърцето си да се занимава с работите на ума. Сърцето трябва да се занимава с всичко онова, което се отнася до неговата област. Умът трябва да се занимава с всичко онова, което се отнася до неговата област. Когато сърцето изучава реалните работи, а умът – идеалните, тогава човек среща малко противоречия в живота си. И при това положение човек ще среща противоречия, но поне лесно ще ги разрешава. Например съмнението е едно противоречие. То е най-слабото обезверяване, което човек може да преживее. Как се справя човек със съмнението? – За да се справи със съмнението си, човек трябва да има вяра, която да почива на законите на реалното и на идеалното, т.е. на законите на ума и на сърцето. Човек може да се справи със съмнението само когато се движи в тия два свята. Вън от ума и от сърцето си човек нищо не може да разреши. Съмнението неизбежно ще дойде в човека, но за да се справи с него, той трябва да разбира законите на своето сърце и на своя ум.

Как влиза съмнението в човешкия ум? – Много просто! Един човек влиза в една банка, отива при касиера да вземе известна сума. Касиерът му предава исканата сума. Обаче има възможност касиерът да направи грешка, да даде повече или по-малко от определената сума. В първия случай съмнението няма да дойде, но във втория случай ще дойде. Този човек ще каже: „Защо касиерът ми даде по-малко от исканата сума?“ Защо в първия случай човек не се съмнява, а във втория се съмнява? За да даде касиерът по-малко пари, погрешката може да е в него, но в повечето случаи е в онзи, който взема парите. Защо? – Ако той е скъперник, като се приближи до касиера, в последния се събужда желание да вземе от него нещо. Значи каквито чувства и желания живеят в човека, който взема пари от касиера, такива чувства и желания се събуждат и в касиера. Ако е човек, който не може да се владее, той започва да прави грешки и престъпления в службата си. Ако при касиера отиде някой щедър човек, с желание да дава от себе си, същите чувства и желания ще се събудят и в касиера.

Този закон се среща и в реалния, и в идеалния свят. Обичта събужда обич, омразата – омраза. Обичта е щедрост, а омразата – скъперничество. Човек обича някого, защото той му дава нещо; не го обича, мрази го, защото му е взел нещо ценно или защото не му дава това, което той иска. Омразата се дължи на факта, че някой те е онеправдал, взел ти е нещо или ти е причинил някаква пакост. Обичта пък се дължи на факта, че някой ти е дал нещо. Ти не можеш да дадеш нещо на човека, ако не го обичаш. И той не може да те обича, ако не му дадеш нещо. Да обичаш някого, това значи да посадиш нивата му. Да те обича някой, това значи нивата му да е родила добро жито, на което той се радва. Обичта подразбира взаимна обмяна. Обичта подразбира отношение на даване. Като обичаш някого, твоята обич – твоите добри мисли и чувства, раждат в него плодове, които ти имаш право да пожънеш. Тези плодове събуждат в любимия ти човек любов, обич към тебе. Мнозина искат да бъдат обичани, без те да са обичали. Това е невъзможно. На същото основание Бог изисква от вас добри плодове. Това, което някога Той е посял на вашата нива – добър живот, добри мисли, чувства и желания – трябва да израсте, да цъфне, да завърже и да узрее. Ние не живеем за себе си, но за Онзи, Който пръв ни е възлюбил, Който е създал всичко за нас, за да работим, да учим, да бъдем подобни на Него. Величието на човека се заключава в това – да бъде подобен на своя Създател. Каквото Бог върши, и човек може да го върши, макар и в малък размер.

И тъй, ако сте обичали, очаквайте да ви обичат! Ако са ви обичали, и вие трябва да обичате, за да се отплатите. Обмяна трябва да има в любовта. Обмяна трябва да има навсякъде в Природата. Дето обмяната не е правилна, там има страдания и нещастия. Страданията показват, че обмяната между реалното и идеалното не е правилна. Правилната обмяна подразбира следното: каквато е моята любов към даден човек, такава ще бъде и неговата любов към мене. Следователно каквато Любов Бог е показал към нас, такава трябва и ние да покажем към Него. Казано е в Писанието, че Христос дойде на Земята да ни покаже Любовта, която Бог Му е дал. Ние трябва да покажем оная Любов, която Христос ни е дал. Ония пък, които са приели нашата любов, трябва да я предадат на по-долните от тях. Така ще се образува едно кръгообразно движение. Ако човек не може да прояви Христовата Любов, как ще прояви Божията? За да покаже Божията Любов, Христос трябваше да понесе греховете на човечеството. Той мина през такива страдания, каквито човек не би могъл да понесе.

Мнозина мислят, че в Любовта няма страдания. Големи страдания, големи задължения има в Любовта. Тя много дава, много взема; всичко дава, всичко взема. Ако дава малко, малко ще вземе. Не мислете, че с малко пари ще можете да купите много неща. Не, с малко пари малко неща ще купите. С малко боя малко прежда ще боядисате. За боядисване на много

прежда е нужно много боя. Голямото богатство подразбира много работа. Многого знание изисква голям труд.

Сега вие искате да бъдете окултни ученици. Обаче аз бих желал да бъдете ученици на Любовта, да изучавате реалното и идеалното, т.е. със сърцето си да изучавате реалното, а с ума си – идеалното. При това положение няма опасност от преплитане между сърцето и ума, между реалното и идеалното. Докато човек не може едновременно да изучава реалното и идеалното, новият живот не може да дойде в него. Казано е в Писанието: „Това е живот Вечен, да позная Тебе, Единаго, Истиннаго Бога и Господа Исуса Христа, Когото си изпратил на земята.“ Христос е реалното, а Бог – идеалното. Със сърцето си ще изучавате Христа, а с ума си – Бога. Ако не сте опитали Христа със сърцето си, как ще опитате Бога с ума си? Това значи да изучавате света така, както Бог го е създал.

Съвременните хора не знаят какво е великото предназначение на сърцето и на ума. Те не подозират даже, че предназначението на сърцето е изучаване на реалното, а предназначението на ума – изучаване на идеалното. Това е смисълът на живота. От правилното изучаване на реалното и на идеалното зависи придобиването на свободата. Свободата пък води към Истината. Само свободният човек може да намери Истината. Да намери човек Истината – това значи да реализира живота в неговата пълнота.

Мнозина се стремят към постигане на идеалния живот, към живота на светиите. За да придобие идеалното, човек трябва да слезе в областта на реалното, да мине през големи страдания, като Христовите, да се смири. След това Бог ще го извади от смъртта и ще го постави в областта на идеалното. Обаче това е възможно само в далечното бъдеще. Без страдания човек нищо не може да постигне. Всъщност страдания няма. Страданията са условия само, за да изпитат човека доколко е убеден в реалното. Като казвам, че страдания не съществуват, имам предвид мисълта, че страданията не се предизвикват от Бога, а от хората. Човек сам е причина за страданията. Ако човек върви и рита камъните с краката си, разбира се, че ще страда. Като рита камъните, той непременно ще се нарани и после ще страда. Видите ли, че някой камък се е изпречил на пътя ви, не го ритайте, но наведете се, хванете го оттук-оттам и го турете настрана. Ако камъкът е много тежък, за да не се пресекнете, извикайте няколко другари да ви помогнат заедно да го преместите. Мъчно се дигат големи камъни. Когато искате да станете богати, трябва да знаете, че богатството е голям камък. Речете ли сам да дигнете този камък, вие непременно ще се осакатите. Големите знания представляват големи камъни. Който се опита сам да дигне камъка на знанието, той непременно ще се осакати. Изобщо мъчните задачи на живота не са нищо друго, освен големи камъни, които човек сам не може да дига.

Вчера наблюдавах как двама братя се бяха заели с един опит не по силите им. Те видели, че един голям камък, тежък около седем-осем хиляди килограма, стои точно на пътя, дето се правят гимнастическите упражнения, и решили да го махнат от мястото му, да не пречи. Питам ги какво мислят да правят с този камък. Те казаха, че искат да го дигнат от мястото му и да го хвърлят в езерото. Като видях колко е голям камъкът, разбрах, че сами нищо не могат да направят, но премълчах, не исках да ги обезсърчавам. Те започнаха работата, но нищо не можах да направят. Като ги видяха другите братя, веднага им се притекоха на помощ. Събраха се около 20 души и започнаха да работят: поставиха лостове, дигаха, слагаха и след четиричасова упорита работа те можах да преместят камъка само на един метър от мястото му. Какво придобиха с този метър? – Нищо особено. И без този метър място можеше да мине. При това този камък можеше да затисне някого, да причини голямо нещастие. Но всички искаха да преместят камъка. От този пример можем да извадим заключението: срещнете ли на пътя на вашия индивидуален, семеен или обществен живот

големи камъни, не по силата ви, не се стремете да ги дигате. Правете опити да дигате малки камъни, тежки по 10–20 килограма най-много.

Съществената мисъл, която трябва да остане в ума ви, е следната: сърцето трябва да се занимава с изучаване на реалното – на Любовта. Умът трябва да се занимава с изучаване на идеалното – на Мъдростта. Като съедините тези два процеса в едно, вие ще дойдете до изучаване на Истината и нейното приложение в живота. Когато приложите тия три метода в живота си, вие ще постигнете съвършенството, към което се стремите. Това е въпрос на далечното бъдеще. Това е новото, към което всеки човек се стреми. Досега хората не са успявали в живота си, защото са изучавали реалното с ума си, а идеалното – със сърцето си. Това е невъзможно. Реалното се изучава със сърцето, а идеалното – с ума.

Защо идат страданията? Защо хората трябва да страдат? – За да се научат да любят. Който люби, той трябва да страда. Който никога не е страдал, той не знае какво нещо е любов. Любовта се проявява само чрез страданията. Страданието е почва, върху която Любовта расте. Страданието е условие, за да се прояви радостта. Радостта е плод на страданието. Колкото повече е страдал човек, толкова по-сладки плодове ще има. Който не е страдал, той не може да има плодове. Плодовете на реалното и на идеалното израснаха от страданията на Христа. Христовите страдания донесоха новата култура на човечеството. Големи са били страданията на Христа! Кръв е излизало от Неговите пори. Това показва, че Той е разрешавал трудни задачи. И най-после трябваше да Го разпнат на кръста. Когато не обичаме някого, ние го приковаваме реално на кръста, а когато не мислим добре за него, ние го приковаваме идеално на кръста. Значи съществуват два вида приковаване на кръста: реално, когато не обичаме някого, и идеално, когато не мислим добре за някого.

Сега аз желая на всички да слезете от реалния и от идеалния си кръст! Никой не може да слезе сам от кръста си. Все трябва да дойде Никодим, да ви свали от кръста, да ви завие в плащаница и да ви постави в гроба. След това двама ангели трябва да слязат от Небето и да ви извадят от пещерата на вашия живот. Страданията съдържат една добра страна, която всякога трябва да се има предвид. Страданията носят в себе си велики Божии благословения за онези, които искат да се запознаят с реалното и с идеалното в живота. Страданията са временни. Те траят около секунда, две, три, най-много една минута. Те не достигат даже и до един час. Това, което продължава повече от час, е отражение на страданието. Гневът на Бога може да продължи най-много сто години, а Божието благословение продължава хиляди години. Недоволството на Бога от хората може да продължава най-много сто години, а Любовта Му – 25 000 години. Значи недоволството на Бога към нас може да продължава най-много една секунда, а Любовта Му – 25 000 секунди. Тъй щото, ако изучавате правилно реалното и идеалното, Бог ще бъде недоволен от вас една секунда, а доволен – 25 000 секунди. Ако не изучавате правилно реалното и идеалното, Бог ще бъде доволен от вас една секунда, а недоволен – 25 000 секунди. Кое от двете положения е за предпочитане? Мимолетен е гневът на Бога. В този гняв вие ще опитате какво нещо е страданието. В доволството и в разположението на Бога ще опитвате радостта.

И тъй, сърцето ви трябва постоянно да се занимава с Любовта, а умът ви – с Мъдростта. А вие, като ученици, всякога трябва да се занимавате с Истината.

Божията Любов носи пълния живот.

28 юли 1937 г., 5 ч.

ПЛАНИНИ И ДОЛИНИ

Лъчи на живота

Представете си, че пред вас стои един виден цигулар с цигулка „Страдивариус“ в ръка и с ноти на един от забележителните автори музиканти. Всичко това ще ви задоволи ли? За да останете доволни, цигуларят трябва да свири, цигулката да издава тонове, а нотите да предават онова, което музикантът е вложил в тях. Цигулката представлява човешкото тяло, нотите – храненето, дишането, а цигуларят – човешката мисъл. Следователно ако между цигулката, нотите и цигуларя, т.е. ако между мисълта на човека, неговото тяло, храненето и дишането му няма известно отношение, сами по себе си те нямат никакъв смисъл. При това положение музиката, както и животът на човека, остават неразбрани.

Целокупният живот не е нищо друго освен музика, песен. И най-ограниченият живот е музика. Наистина, където и да отидете, ще чуете, че всеки народ има своя любима песен, свой химн. Англичаните имат свой химн, германците имат свой химн, французите имат свой химн, русите имат свой химн, българите имат свой химн и т.н. Не само отделните народи, но и всеки човек има свой химн. Кой е химнът на майката? – Детето. Кой е химнът на човека? – Главата. Кой е химнът на Любовта? – Сърцето. Кой е химнът на добрия човек? – Краката. Кой е химнът на справедливия човек? – Ръцете. Кой е химнът на разумния човек? – Разумността. Химнът е мярка, която определя нещата.

Всички хора говорят за Любовта, но трябва да знаят, че докато Божественото дихание не проникне в тях, те не могат да придобият Любовта. Погрешката на съвременните хора се заключава в това, че те искат да бъдат щастливи, да се обичат, без да е вдъхнал Бог в тях. Каква любов е тази, ако някой ви нахрани с лед или с някакъв разтопен метал? Какво ще научите от любовта на вашия приятел, който ще ви впрегне като вол да орете цял ден нивата му или ще ви натовари със стотици килограми товар на гърба ви? Хората са изгубили истинска представа за Любовта, вследствие на което наричат любов това, което не е. Те не знаят, че сърцето пее песента на Любовта. Като върши своята работа, то изпраща кръвта по цялото тяло. Кръвта е велико благо, което сърцето изпраща по цялото тяло, за да храни всички негови удове. Сърцето мисли за всички клетки на тялото – навреме да им изпрати храна, за да не страдат. Докато сърцето мисли само за службата, която му е дадена, целият организъм е доволен и щастлив. Понякога обаче и сърцето се отклонява от задачата си. И то започва да мисли за други неща, които го разсейват. Щом изпадне в такова състояние, организъмът започва да страда, в него настава известна дисхармония. Тогава сърцето се намира в положението на слугиня, която прегаря яденето на господарката си. Една слугиня имала обичай всеки ден да гледа от прозореца кога ще мине нейният възлюбен. Той минавал по едно и също време. Щом го види, слугинята продължавала работата си и цял ден била доволна. Обаче един ден нейният възлюбен закъснял, не минал на определеното време. Слугинята го чакала да мине и не забелязала как прегорила яденето.

Вашият възлюбен е Бог, Когото вие чакате да мине пред вашите прозорци, пред вашите очи. Когато редовно минава пред прозорците ви, вие Го посрещате и след това започвате работата си. През целия ден вие сте доволни и работите ви вървят добре. Случи ли се нещо особено, че или Бог не мине навреме, или вие Го изпуснете, целият ден сте недоволни и работите ви остават назад, а яденето ви всякога прегаря. „Може ли Бог да минава пред нашите прозорци?“ – Може, разбира се. Като Слънцето Той всеки ден минава пред нашите очи: понякога проговаря, понякога минава покрай нас, без да каже дума. Като види своя възлюбен, момата някога го спира, каже му две-три думи и си заминава, а някога

му хвърли цвете или писъмце от прозореца и гледа какво ще направи. Той се навежда, взема цветето, закичва се с него, а писъмцето туря в джоба си и радостно продължава своя път.

Като не разбират Любовта, мнозина считат тия работи за неестествени и се срамуват да говорят за любов. Какъв срам има в това, майката да люби детето си? Какъв срам има в това, човек да гледа Слънцето или да стъпва по земята? Радвайте се, когато можете да гледате Слънцето. Радвайте се, когато свободно ходите по земята. Радвайте се, когато любите. Това трябва да ви подтиква към мисъл, към правилно разбиране на живота. За да разберете физическия живот, вие трябва да имате здрав стомах, да можете правилно да се храните. За да разберете Духовния свят, вие трябва да имате добре развити дробове, да дишате и да чувствате правилно. За да разберете Божествения свят, вие трябва да имате добре оформена глава, добре развит мозък, да мислите правилно. На какво могат да се уподобят главата, дробовете и стомахът на човека? – Главата представлява вложения капитал, с който човек работи в живота си. Ако главата е добре оформена и мозъкът е правилно развит, вие имате достатъчно капитал за работа. Дробовете представляват капитал, който се намира в постоянно обръщение. Който има здрави гърди, всичките му работи вървят добре. Стомахът представлява приходи от вложения капитал. Който има здрав стомах, и приходите му ще бъдат добри. Правилното хранене дава добри приходи, а неправилното изразходва вложения капитал.

Един обеднял руски княз, добър поет, се оженил за една красива мома. Поласкана от неговата титла, тя мислела, че той е богат човек, и се надявала, че ще живее с него добре. Като се оженили, той ѝ давал на ден по сто целувки. Три дена наред се целували, но най-после тя огладняла и поискала да яде. „Ну, поцелуемся!“ – казал той. – „Поцелуемся, но кушать надо!“ Наистина, добро нещо е целувката, но ако човек не яде, целувката нищо не дава. Най-хубавата целувка в живота на човека е мисълта. Сегашните хора се срамуват от целувките, защото те не се дават правилно. Само онзи човек има право да целува, който се храни добре, който мисли и чувства правилно, който диша правилно. Ако стомахът, дробовете и мозъкът на човека не функционират правилно, той не трябва да целува. Да целуваш някого, това значи да внесеш в него живот, светли мисли и възвишени чувства. Такава целувка не може да се забрави нито в този, нито в онзи живот. Ето, и Юда целуна Христа, но тази целувка Го предаде. Христос го запита: „С целувка ли предаваш Сина Человечески?“ Като се заговори за Юда, хората започват да го обвиняват, че той предал Христа. Питам: ако човек се отрича от истината в себе си и я продава, не е ли той Юда, един от учениците, които не са разбрали смисъла на живота?

Следователно дойдете ли до Истината, до Мъдростта и до Любовта, бъдете крепки, устойчиви. Никакво колебание по отношение на Любовта, Мъдростта и Истината! Какво правят хората днес? Ако ближните им не ги обичат, те се сърдят на Господа. Ако ближните им не мислят добре за тях, те пак на Господа се сърдят. Хората трябва да знаят, че не са пратени на Земята да ги обичат, но те трябва да обичат. Милиони години Бог е носил човека в утробата Си, докато един ден го застави да излезе оттам и го прати в света, за да покаже на всички страдащи Божията Любов и Неговите добродетели. Всеки човек трябва да разбере тази истина и да не очаква повече да го галят. Земята е място за работа, а Небето – за възнаграждение. Там ще отдадат всекому заслуженото. Само болният човек се нуждае от галене, от утеха, от служене. Само болният се нуждае от сестри и братя милосърдни. Той е аристократ, очаква слуги да му помагат. Здравият обаче е демократ: той е готов на труд, на работа. Следователно човек е дошъл на Земята да работи и да учи.

Единственото нещо, върху което човек трябва да спре вниманието си, това е неговото лице. Той трябва да изучава чертите на своето лице, както и тия на другите хора, и да чете по тях. Казват за някого, че е двуличен. Какво се разбира под думата двуличен? – Човек с две

лица. За Бога пък казват, че е троеличен – с три лица. Кои са трите лица на Бога? – Трите лица на Бога са трите добродетели – Любов, Мъдрост и Истина. Значи едното лице на Бога е Любовта, чрез която Той изпраща живот в света. Второто лице е Мъдростта, чрез която Той изпраща светлина. Третото лице е Истината, чрез която Той изпраща свобода. В този смисъл и човек е троеличен, а не двуличен. Първото лице на човека е неговото чело – разумното, Божественото начало. Второто лице, това са Неговите очи и неговият нос, чрез които е свързан с ангелския свят. Третото лице на човека са неговата брада и уста. Мъжете крият третото си лице. У тях то е обрасло с косми. В това отношение жените са по-искрени от мъжете. У тях и трите лица са открити, а у мъжете – двете. Жената казва: „Каквото направих, няма да го крия. Нека всички видят какво съм направила.“

И Адам съгреша заедно с Ева, но за свое оправдание той казва: „Ако Ева не беше с мене, аз нямаше да съгреша, нямаше да изляза от рая.“ Но същевременно той показва любовта си към Ева. Адам предпочете да напусне рая, но да не остави Ева сама да скита по света. Обаче като се намери в трудни условия, той казва: „Ако не беше Ева, и досега щях да бъда в рая.“ Първоначално Адам мислеше, че Ева не може да направи никаква погрешка, защото е излязла от него. Адам казваше за Ева: „Тази е плът от плътта ми и кост от костта ми.“ Обаче като съгрешиха и двамата, Адам отдаде всичката вина на Ева. Наистина, докато беше в Адам, Ева не можеше да греши, но щом излезе вън от него, тя имаше възможност вече да греши. Защо? – Защото той не ѝ предаде законите, които Бог му беше дал. Той се държеше към Ева като неин баща и мислеше, че тя не трябва да знае това, което той знае. Адам мислеше, че дъщеря му е толкова целомъдрена, че никога няма да си позволи да яде от забраненото Дърво за познаване на доброто и на злото. Кое е забраненото дърво? – Когато господарят забрани на слугата си да пипа неговата каса, а въпреки това той пипа, слугата е ял от плодовете на забраненото дърво. Когато яде без позволение от яденето, приготвено за високи гости, детето е яло от плодовете на забраненото дърво. Следователно всяка мисъл, всяко чувство, всяка постъпка, които произвеждат страдание в човека, представляват забраненото дърво. За да не страда, той не трябва да яде от плодовете на тия мисли, чувства и постъпки.

Сега вие не сте дошли на планината за удоволствие, но за да научите нещо. Тук вие сте на училище. Ще изучавате растенията, както ботаникът ги изучава. Ще ги изучавате като лекаря, за да научите какви лечебни свойства се крият в тях. От друга страна вие трябва да изучавате минералите, както минералогът ги изучава. Ако не можете да изучавате външния свят, как ще изучавате вътрешния? Как ще изучавате свойствата на своите мисли и чувства? Как ще изучавате качествата на говора? Ученикът трябва да изучава тия неща, за да има ясна представа за себе си.

Като окултни ученици вие трябва да учите с любов. Без Любов окултизмът остава неразбран. Без Любов никакво знание не можете да придобиете. Грешката, която Адам направи, седи в това, че той пристъпи към знанието, без да беше придобил Любовта. Най-красив е езикът на Любовта. Тя разполага с най-избрани думи. Няма по-красив език от този на Любовта. Който иска да възкръсне, той трябва да прилага Любовта. Ако работите ви не се нареждат добре, приложете Любовта. Ако сте болни, приложете Любовта. Ако страдате, приложете Любовта. Любовта всичко нарежда, всичко оправя. Пазете следните правила: не влизайте в Училището, докато не придобиете Любовта. Не влизайте в Живота, докато Любовта не ви озари. Не започвайте никаква работа без любов. Любовта ражда всички неща. Роденото от Любовта носи живот в себе си. Казано е в Писанието: „Любовта е безпристрастна.“ Когато проявяват любовта си, хората грешат именно в това отношение. Те са пристрастни в любовта си: одного обичат повече, другото – по-малко. Или един обича някого, но той не му обръща внимание. Защо? – Той обича друг някого. Последният пък обича трети. Той от своя страна обича четвърти, и т.н. Като погледнете към тях, виждате, че

всички се мъчат, всички страдат. Мъченията, страданията на хората се дължат на неразбраната любов. Един ден, когато хората разберат Любовта, страданията им ще се смъкнат от тях, както змията съблича кожата си.

Следователно искате ли да не страдате, да не се мъчите, приложете Любовта в живота си. Да приложите Любовта, това значи да служите на Бога. Не служите ли на Бога, вие всякога ще грешите. Ще срещнете един човек и ще кажете: „Дебела глава е този човек!“ Защо е дебела главата му? – От много работа. Ръцете на работника задебеляват. Сърцето на алчния човек задебелява. Умът на алчния човек също задебелява. Ако човек не иска нито главата, нито сърцето, нито умът му да задебеляват, той трябва да бъде смирен, да се стреми към живота, към Любовта, към знанието, без да иска да ги завладява, да ги прави своя собственост. Единственото нещо, върху което човек има право на собственост, това са неговият дух, неговата душа, неговият ум и неговото сърце. Вън от тия неща човек не може да притежава нищо друго. Съзнае ли човек това нещо, между неговия дух и духа на всички хора става правилна обмяна. Не само това, но и между душите, умовете и сърцата на всички хора трябва да става правилна обмяна. Стане ли тази пълна обмяна между хората, Любовта ще ги посети. Любовта свързва всички хора, всички души.

И тъй, обичайте и тези, които досега не сте обичали. Засега на някои хора вие сте отпуснали по-голям кредит, отколкото на други. Изправете погрешката си! Намалете малко кредита на онези, на които сте дали много, и от този кредит дайте още малко на ония, към които сте се показали скъперници. С други думи казано: вземете малко от кредита на онези, които обичате, и дайте от него на онези, които не обичате.

Сега колкото и да ви говоря за Любовта, все пак страданията няма да ви оставят. Вие страдате по единствената причина, че не сте свършили ония работи, които ви са дадени още в миналото. Цялата човешка карма не е нищо друго, освен сбор от недовършени работи. В този живот човек трябва да ликвидира със своята карма. Дали съзнава това, или не съзнава, всеки човек се стреми да развива дарбите и способностите си, да се прояви като даровит музикант, художник, поет. И ако не може да постигне това, той страда. Като сте дошли на планината, възпявайте високите върхове, възпявайте долините! Упражнявайте се във всички направления. Когато младият момък се упражнява в поезия, той започва да възпява планините и долините: „Планини високи! Долини дълбоки!“ Той мисли, че като напише два-три реда, станал е поет. За да стане поет, работа се иска от него.

Какво представлява планината и какво – долината? – Всяко високо място, от което човек може да падне, е планина. Всяко дълбоко място, в което човек може да се удави, е долина. Тъй щото, когато хората падат, това показва, че те са на планински места. Когато се давят, това показва, че те са в долини. Планините са места, дето човешкият ум се възпитава. Долините са места, дето човешкото сърце се възпитава. Като знаете това, впрегнете три-четири чифта волове и идете да орете в долината на вашето сърце. Посейте там най-хубавите плодни дървета, най-хубавата пшеница. След това прекарайте удобни пътища и съобщения, че който пътник мине покрай вас, посрещайте го и кажете му една-две сладки думи. Като се уморите от живота в долината, качете се на планината, да фантазирате и песни да пеете. Планинските песни се отразяват в долините. Красив е животът на сърцето, но когато умът мисли. Умът е вашият възлюбен, а сърцето – вашата възлюбена. Каквото лошо и да ви говорят за вашия възлюбен и за вашата възлюбена, не вярвайте. Ако вярвате, вие ще ги спънете в техния път. Вярвайте, че вашият възлюбен е на планината, а вашата възлюбена – в долината. Тя отдолу ще казва: „Планини високи!“ Той отгоре ще отговаря: „Долини дълбоки!“ Това е израз на истинска Любов.

Желая ви да чуете гласа на вашия възлюбен от планината и гласа на вашата възлюбена от долината!

30 юни 1937 г., 5 ч.

ЧЕРВЕН И СВЕТЪЛ

Лъчи на живота

Противоречията на хората се крият главно във физическия живот. Защо? – Защото съвременните хора търсят удобства. Няма ли удобства в живота им, лишени ли са от някои свои нужди, те се натъкват вече на големи противоречия. Изобщо всички млекопитаещи, между които е и човекът, са същества на удобствата. Животното например мисли само за ядене. Щом се наяде, то веднага се обтяга на сянка под някое дърво или под някой храст и заспива. Така живеят и хората, особено богатите. Като се наядат добре, те ще си хапнат някакъв десерт, нещо сладко, ще си пийнат и ще легнат да почиват. Невидимият свят, като вижда, че хората и животните са будни само когато се отнася до техните физически нужди, изпраща им ред страдания с цел да пробуди съзнанието им за живот, по-висок от физическия.

Сега злото не се заключава в начина, по който човек живее, но в това, че той не познава себе си, не знае с какви сили работи. Например някой човек гладува и гладът го заставя да търси храна, но отде произтича гладът, той не знае. Какъв е произходът на глада? – Науката е намерила, че гладът в човека се дължи на чувството на охотливост в него. Центърът на това чувство се намира около слепоочната област на мозъка. Колкото по-силно е развит този център в човека, толкова по-голямо е желанието му да яде. Следователно колкото по-малко храна възприема той, толкова по-голям глад ще изпитва. Ако по някакъв начин тази част от мозъка на човека се извади, той няма да се стреми към ядене, няма да изпитва глад. Събуди ли се този център, човек усеща глад. За да уталожим глада си, той започва усилено да мисли как да си достави храна. За да задоволят глада си, хората са създали цяла наука – готварството. Дали ще ядат месна, или вегетарианска храна, те са измислили ред ястия, с които да събудят апетита си, повече да ядат. Ако отидете в Европа или в Америка, ще видите много начини за приготвяне на месни яденета: някога месото е добре опечено, пържено или варено, а някога го оставят доста сурово, с повече кръв. Същевременно се създават различни теории за предимството на единия начин на готвене пред другия или за предимството на растителната храна пред месната и обратно – на месната пред растителната.

В пътя на своето развитие човек се отличава от животните по своя интелект, по своя ум. Когато трябва да се произнесе по някакъв въпрос, човек мисли и дава мнението си. В това отношение животните си служат повече с инстинкта. У тях инстинктът е силно развит. Когато вълкът се намери сред някое стадо, той започва да души овцете с носа си. Така той познава коя овца е слаба, мършава, и коя е тлъста. Като бутне овцата няколко пъти с носа си по корема, той разбира вече има ли смисъл да се занимава с нея, или не. Ако е тлъста, той я хваща за врата, занася я далече от стадото и я изяжда. Ако е слаба, оставя я настрана, не се интересува от нея. И тревопасните животни си служат с носа си. Като искат да знаят коя трева е добра за ядене, те я миришат с носа си и веднага се произнасят. В млекопитаещите животни носът е играл и продължава да играе важна роля. Той замества интелекта на хората. Понякога и човек си служи с носа, за да познае коя храна е добра и коя – не. От благоуханието, което се разнася от храната, той може да каже дали дадена храна е добра.

Обаче не всякога от благоуханието на храната може да се съди за нейното качество. Ако в някое ястие се турят ароматни приправки, те могат да маскират преснотата и доброкачествеността на материалите и да го представят за добро. Всъщност такава ядене може да разстрои стомаха на човека. В това отношение човек лесно може да се заблуди.

Хората се натъкват на заблуждения не само във физическия, но и в Духовния, и в Умствения свят. Например ако слушате една цветиста реч, в която се изнася някакъв велик идеал, вие можете да я приемете като абсолютно искрена, но след време ще се разочаровате и от проповедника, и от неговата реч. Тази реч не е била изпитана. Всяко нещо се познава само тогава, когато се постави на опит. Лесно е да се говорят нещата, но те трябва да са опитани. Лесно се говори за Любовта, но постави ли се на опит, тя изчезва. Преди всичко хората не знаят къде е мястото на Любовта. Според някои мястото на Любовта е в душата. Любовта иде от духа, влиза в душата, отдето през ума слиза в сърцето. Оттук тя обхваща цялото тяло. Други пък казват, че Любовта е движение. Любовта произвежда движение, но не е движение. Любовта произвежда не само движение, но и разширяване, растене и т.н. Трети пък казват, че Любовта е чувстване. Любовта произвежда чувстване, но чувстването не е любов. Деятелността на човешкия дух и на човешката душа се дължи на Любовта. Казват още, че Любовта е първият подтик в живота. Любовта е първият подтик наистина, но не и последният. Последното нещо в света, това е Истината.

По отношение на Любовта съвременните хора правят ред погрешки. Те започват с Любовта и се стремят да свършат с Любовта. Коя майка е започнала с любов и е свършила с любов? Който започва с Любовта, той непременно трябва да свърши с Истината. Ако не започне с Любовта и не свърши с Истината, върху главата му ще се изсипят такива страдания, каквито не е очаквал. Човек може да оцени Любовта само тогава, когато започва с нея и свършва с Истината. Истината трябва да бъде тил в човешкия живот. Когато Любовта действа в човека, на лицето му се явява червеният цвят. Той е признак на Любовта. Когато Истината действа в човека, лицето му става светло, защото Истината е синтез на всички лъчи на светлината. Следователно ако лицето на човека не е червено и светло, той не е познал нито Любовта, нито Истината.

Казваме за някого, че се е опекул, изгорял е. Защо? – Почервенял е човекът. Значи в червения цвят хората се пекаат. Червеният цвят е начало на чувстванията. Без този цвят хората не могат да чувстват. Докато не започне да чувства, човек не може да има представа за Любовта. Любовта започва с малък подтик, с най-малкото чувство. Истината пък е синтез на нещата. Ако в пътя на своето развитие човек не познае себе си, не разбере с какви дарби и способности разполага, той не може да придобие Истината. Сега като казваме, че Любовта е начало, а Истината – край, разбираме, че Любовта е начало на живота, а Истината – край на недоразуменията в живота. Докато хората не се обичат, животът им няма нито начало, нито край. Щом се обикнат, животът започва и върви към своя край – към реализиране на самия живот. Днес всички хора се стремят към края на живота, към неговото реализиране, към освобождаване от страданията. Когато човек придобие Истината, страданията му ще престанат. Любовта носи страдания, а Истината ги прекратява. Когато човек се влюби, страданията тръгват след него като войници. Те кацат върху него като мухи. Къде има мухи? – Дето има ядене. Дето няма ядене, и мухи няма. В това отношение Любовта представлява богата трапеза, върху която са сложени различни ястия. Дето има сложена трапеза с ястия, там и мухи ще има.

Страданията в живота на хората не са нищо друго, освен хапливи мухи, които ги хапят и насилствено, като с остен, ги заставят да работят, да мислят. Достатъчно е човек да направи една погрешка, за да дойде една хаплива муха да го ухапе. Всяка погрешка се придружава с ухапване, т.е. със страдание. Колкото вида мухи съществуват, толкова вида страдания има по

света. Например завистта, злобата в човека произвеждат един вид страдание, омразата – друг вид. Мястото на злобата в човека е над ушите. Когато този център е силно развит, човек е много завистлив. Този център е силно развит във вълка, вследствие на което той е много жесток, свиреп. В овцата този център е слабо развит и затова тя минава за миролюбива. Завистта е във връзка с личните чувства на човека. Ако се измери областта на центъра на злобата, ще се види, че тя заема пространство от 1 до 20 сантиметра най-много. Повече от 20 см не може да заеме. Това е крайният ѝ предел.

Като говоря за злобата, вие не трябва да се смущавате. И в най-слаба степен да се яви, тя все ще покаже на човека своето съществуване. Щом Любовта посети човека, и злобата, като верен неин спътник, ще проговори. И гълъбът, или кроткото същество, при известни случаи проявява злоба. Когато има две-три малки гълъбчета, а същевременно мъти нови яйца, гълъбицата се озлобява срещу малките и едно по едно ги изхвърля вън от гнездото. Те крякат, пискат вън, докато дойде бащата да ги утешава. Той им казва: „Ще извините майка си, тя е неразположена, има много работа, но пак ще ви приеме.“ Като ги успокои, той ги качва в гнездото. На другия ден майката пак ги хвърля навън. Същото става и с хората. Срещате един човек разположен, готов на услуги, на жертви. Защо? – Той е проникнат от някакво благородно чувство. В този момент в него се промъква едно чуждо чувство на користолюбие, на недоволство. Какво става с него? – Веднага Любовта пристига и изхвърля навън чуждото яйце – користолюбието. Любовта не търпи никакво користолюбие, съмнение, своенравие, нетърпение. Дойде ли нещо подобно в човека, тя го хваща за врата и го изхвърля вън от гнездото. Който не разбира отрицателните прояви на своя характер, той казва: „Нямам ли право да се проявя? Не съм ли човек и аз като всички?“ – Човек има право да се проявява, но не в отрицателното. Истински човек е онзи, който проявява положителното в себе си, а отрицателното възпитава и облагородява.

Човек трябва да помни, че не е той сам виновен за отрицателните черти в себе си. Той не е снесъл яйцата на користолюбието, на упоритостта, на злобата и т.н. Това са яйца, с които други някои са го насадили, той да ги мъти. Така правят и българите. Те обичат да турят под някоя квачка различни яйца: кокоши, пачи и други. Без да знае с какви яйца е насадена, кокошката ги мъти. Като се излюпят всички яйца, тя вижда, че след нея тръгва цял народ пиленца, патенца, юрдечета. Някои от тях приличат на нея, а други съвсем не приличат. Чуди се кокошката тя ли ги е измътила всички, или не. Както и да е, тя тръгва пред тях да им търси храна. Като дойде до някоя река, патенцата и юрдечетата влизат във водата, а пиленцата обикалят около нея. Като вижда това несъответствие между едните и другите малки, тя се чуди как е станала тази работа, но стои на брега, чака да излязат патенцата и юрдечетата от водата.

Страшно е положението на човека, когато се види като кокошката, заобиколен с подозрение, съмнение, злоба, омраза и т.н. Той седи и се чуди отде са дошли тия лоши чувства в него. Знае, че по естество е добър човек, но отде дойде подозрението в него? Знае, че е добър човек, но отде дойде омразата в него? Стои той и мисли какво да прави с тия отрицателни чувства в себе си, как да се освободи от тях. Няма защо да се смущавате от отрицателното в себе си, но пазете се от него да не ви завлече във водата и да се удавите. Не считайте, че всички отрицателни мисли и чувства са все ваши. Не вземайте стоката на дявола за ваша. Не продавайте стоката му. И в новия живот да влезете, изпитанията пак ще ви следват. Като влезете в новия живот, ще видите, че и там има области, в които можете да се спънете. Млади и стари могат да се спънат. Учени и прости могат да се спънат. Философът може да се спъне в своята философия, моралистът – в правилата на своя морал. Затова ние казваме, че някои неща са морални, а други не са морални.

Кои неща са морални и кои – неморални? Всеки подтик, колкото малък и да е, който произтича от Любов, Мъдрост и Истина, е морален. Не произтича ли от Любовта, Мъдростта и Истината, той не е морален. Щом подтиците на човека са морални, и животът му ще бъде морален. Когато човек греши, причината на това се крие в неотзивчивостта му към неговите морални подтици. Бог влага тия подтици в човешката душа, в човешкия дух, в човешкия ум и в човешкото сърце. Щом вложи един подтик в човека, Той веднага се оттегля и го гледа как ще постъпи. Хората се стремят към Любовта, а въпреки това се карат, бият. Майката обича детето си, но от време на време го бие. Момък и мома се обичат, наричат се божества, а като се оженят, започват да се бият. Братче и сестриче седят мирно и си играят. После се гаят, милват, целуват. Щом седнат да ядат, братчето удари сестричето или го хване за косата. После сестричето хваща братчето за главата и го разтърсва. Защо става това?

Една жена разправяше накратко своя живот. Оженила се млада за едного, когото обичала. Цели десет години живяла с него, но той постоянно я биел. Тя търпяла, нищо не казвала. Един ден той ѝ ударил една плесница и в нея се събудил такъв гняв, че тя моментално се хвърлила върху него и му ударила две силни плесници. От този момент той не посмял да дигне ръка върху нея. Поправил ли се е с това? – Не, след две-три години той умрял. Мъж, който бие жена си, умира преди нея. Жена, която бие мъжа си, умира преди него. Това показва, че въпросите не се разрешават с насилие. Силата на човека седи във въздържанието, в самообладанието. Въздържанието не подразбира мълчание. Външното мълчание не е и вътрешно. Когато иска да говори, човек трябва да пита Бога в себе си да говори ли, или не. На кого трябва човек да говори? – Човек първо трябва да говори на себе си, после на ангелите – да се научи да разсъждава, и най-после – на Господа: да се научи да се моли и да върши само онова, което Бог му е казал. Щом знае да говори на себе си, на ангелите и на Бога, той ще може да говори на ближните си и ще им бъде полезен.

Каква е вашата опитност в това отношение? По колко пъти на ден се обръщате към Бога с молба да ви каже какво да правите? Не зная колцина от вас се обръщат към Бога за съвет. Щом намислите да правите нещо, вие веднага пристъпвате към действие – никого не питате. В Невидимия свят има разумни същества, които всеки момент са готови да услужват на хората. За онзи, който се обръща за съвет към тях, всяка дума е благословение. Всяка тяхна дума може да се използва за градеж.

Съвременните хора избягват съветите даже и на разумните същества, понеже са минали през школите на различни учители, които са ги учили на неща, от които и днес още не могат да се освободят. Някои от тия учители са ги учили, че трябва да бъдат горди, да пазят достойнството си; други са ги учили, че трябва да бъдат силни, да се борят с всичко в живота; трети са ги учили, че трябва да бъдат богати и да се осигуряват. Вие сте опитали всичко това и сте дошли до убеждението, че и горди да бъдете, и богати, и силни да сте, все пак сте нещастни. Вследствие на това вие сте изгубили вярата си и днес не вярвате на никого. Мойсей е учил: „Око за око, зъб за зъб.“ След него иде Христос и казва: „Ако те ударят от едната страна, обърни и другата.“ Опитвали сте Мойсей и повече не искате да го следвате. Христа още не сте опитали, но не се решавате да Го следвате – не вярвате в Него.

Какво разбирате от стиха, който Христос е казал, че ако те ударят от едната страна, да обърнеш и другата? Ако го разберете буквално, вие ще изпаднете в противоречие. Ще кажете: „Защо човек трябва да бъде толкова мекушав, да се оставя да го бият?“ За да разберете дълбокия смисъл на този стих, трябва да знаете, че само разумният, добрият човек има право да бие. Само приятелят има право да бие. Защо? – Защото той бие с любов. Ако приятелят те удари от едната страна с Любовта, дай и другата си страна – да те удари с Мъдростта. Какво по-голямо благословение можете да очаквате от това? Казано е в Писанието: „Когато Бог обича, наказва го.“ С какво? – С Любовта, Мъдростта и Истината.

Какво по-голямо благословение от това? Радвайте се, когато съвършеният ви наказва. Бог е съвършен. В Него няма противоположни чувства, както в хората. Всичките Му постъпки са пълни с Любов. Дръжте в ума си мисълта: каквато плесница ударите на брата си, такава и вие ще получите. Ако го ударите с любов, и вас ще ударят с любов; ако го ударите с мъдрост, и вас ще ударят с мъдрост. Ако ударите ближния си без любов и без мъдрост, и вас ще ударят по същия начин. Всяка плесница, нанесена на човека без любов и без мъдрост, кости чупи, мускули разкъсва. С една дума, плесница без любов и мъдрост може да умъртви човека. Всяка плесница, нанесена върху човека с любов и мъдрост, внася в него живот, знание и светлина.

Сега желая на всички да получавате плесниците на Любовта. Ако тези плесници идеха от ръката на човека, те щяха да бъдат физически. Те идат от добрия ум, от доброто сърце, от добрата воля на човека. Те идат от неговия дух и от неговата душа. Следователно всяка такава плесница носи за човека голямо благословение. Такива плесници Бог постоянно ни дава. Поетите възпяват лъхането на въздуха, лъхането на светлината. В този смисъл лъхането на светлината не е ли една плесница, т.е. милване, галене с ръката? Светлината слиза с такава голяма бързина, че удря право в лицето на човека. В тази плесница има любов и знание. Като се докосне до лицето на човека, тя започва да го милва. Ако светлината не носи любов и знание в себе си, с бързината си тя би махнала човека от своя път. Ако нямаше любов и знание в себе си, светлината би умъртвила човека, но понеже иде с любов и знание, тя го прави енергичен. Аз бих желал и вие да бъдете енергични, но като се пригответе отдалече да ударите на някого плесница, щом дойдете до това място, веднага да спрете. Тогава енергията ви ще се превърне в любов и знание. Това значи да има човек самообладание. Мъчно е човек да се владее, но той трябва да придобие самообладание. Както се е засилил да удари плесница, веднага да спре. Не е лесно да мисли човек правилно. Не е лесно да обича човек хората правилно. Не е лесно да говори човек Истината. Не е лесно всичко това, но не е и много мъчно. Понеже е мъчно сами да го постигнете, затова сте дошли в Школата да учите. Сега, като наблюдавахте изгрева на Слънцето, вие видяхте, че имаше червен цвят. Защо? – Защото то започва с Любовта. После Слънцето стана светло. Защо? – Защото свършва с Истината. С тези два цвята Слънцето казва: „Започни с Любовта и свърши с Истината.“ Като видите, че Слънцето е червено, кажете си: „Желая сърцето ми да бъде пълно с Любов.“ Като го видите светло, кажете си: „Желая умът ми да бъде пълен с Истина.“ Желаете ли тия две неща за себе си, вие ще имате Божието благословение. Всеки ден при изгрева на Слънцето пожелавайте да имате Любов в сърцето си и Истина в ума си. Да посрещате всеки ден изгрева на Слънцето с тази мисъл – това значи да бъдете през целия ден радостни и весели. Не можете ли да придобиете нищо от Слънцето, вие не сте разбрали какво значи изгрев на Слънцето.

И тъй, понеже живеем в свят на противоречия, ние трябва да се свържем с Божествената Любов, с Божествената Истина и с Божия Дух. Казано е в Писанието: „Не огорчавайте Божия Дух, с Който сте запечатани.“ Бог е дълготърпелив и милостив, но всякога бъдете будни, за да не огорчавате Божия Дух в себе си. Кажете ли една дума не на място, веднага се коригирайте. Направите ли една погрешка, веднага я изправете. Ако в сърцето ви проникне едно лошо чувство, трансформирайте го веднага. Каквото изкушение и да ви сполети, стремете се да устоите срещу него. За да се справите с противоречията и изкушенията в света, сърцето, умът, душата и духът ви трябва да бъдат будни. Само по този начин вие можете да се самовъзпитавате. Освен вие сами, никой друг не може да ви възпитава. Рече ли друг някой да ви възпитава, това значи да ви дресира. Обаче дресират се само коне, кучета, но не и хора. Аз мога да ви поставя ред ограничения, но това не е възпитание, това е робство. Да възпитавам един човек, това значи да го отхраня, да стане като

ангел. Ако аз нямам Любов и вие нямате Любов, нито аз мога да ви възпитавам, нито вие можете да се възпитавате. За да ви възпитавам, аз трябва да имам любов към вас и вие трябва да имате любов към мене. За да ви възпитавам, аз трябва да приложа Истината към вас, както и вие – към мене. Като ви възпитавам с Любов и Истина, мога да ви оставя да живеете при ангелите. Иначе не бихте могли да живеете при тях. Едно трябва да знаете: докато сте при хората, първо вие трябва да ги обичате, а после те да ви обичат. Ако сте при ангелите, първо те трябва да ви обичат, а после – вие. Ако сте при лошите хора, първо вие трябва да ги обичате, а после – те. Обичат ли ви първо лошите хора, те ще ви причиняват големи пакости. Ако добрите хора първо ви обичат, те ще ви правят добро.

И тъй, като ставате сутрин, започвайте с червения цвят и си кажете: „Господи, днес ще покажа Твоята Любов към всичко – към камъните, към растенията, към животните.“ Като дойдете до човека, там ще покажете любовта си в най-голям размер. Като дойдете до човека, там ще проявите двата цвята – червения и светлия. Това е новото, което трябва да приложите в живота си. Вие имате много знания, много опитности, но приложете и новото, което сега ви се дава. Някои казват, че са прости, а всъщност не са. Като видят някой учен, те турят своите чувствителни везни и започват да го теглят. Те виждат и най-малката му погрешка. Това показва, че са умни хора. В това отношение и мене са ме теглили. Само ме следят какво ще кажа и как ще постъпя.

Преди години дойде при мене един български светия. Той си турил кръст на челото и току се кръсти. От време на време ме поглежда. Аз седя, гледам го, но не се кръстя. „Защо не се кръстиш?“ – „Аз имам една слабост – кръстя се само когато имам мъчнотии. Когато съм радостен, забравям да се кръстя. Щом дойде мъчнотията, веднага започвам да се кръстя и да се уча.“ Да се кръстиш, това значи да те бият. Щом видя, че бият някого, питам го: „Ти носиш ли кръст?“ Като погледна към него, виждам, че носи кръст на челото си. Когато бият някого, а той търпи, това показва, че се е нагърбил с кръста на търпението. Не се опълчвайте против кръста, защото бой ще има. И Христос опита кръста. Какво направи, като Го заковаха? – Той се моли, вика да Го отковат, но най-после се убеди, че това е Волята Божия, и се остави да Го заковат.

Какво представлява кръстът? – Кръстът представлява две сили, които действат в противоположни посоки. Едната сила е пасивна – хоризонталната линия в кръста. Другата е активна – вертикалната линия. Тя представлява човешката мисъл. Тази сила показва, че човек трябва да расте нагоре, а не да се удоволства. Както семенцата излизат от земята, така и човек трябва да расте нагоре. Всичко, което расте, е Божествено, а което не расте, не е Божествено. Следователно, ако растете и побеждавате почвата, това показва, че противодействията, които срещате на пътя си, са по-малки от силите, които са вложени във вас. Ако не растете, противоречията са по-големи от силите ви. С други думи казано: когато лесно се справяте с препятствията, които срещате на пътя си, вие имате в себе си Любов, която ви помага. Тогава и вие се радвате, и Бог се радва на вашия успех. Когато вие побеждавате, Бог се наслаждава. Намирате на пътя си торба с пари. Вие сте беден човек, нямате стотинка в джоба си, но отвътре нещо ви казва: „Бягай, не се изкушавай!“ Вие поглеждате торбата с пари, усмихвате се и заминавате. Ако някой види, че бягате от парите, ще мисли, че сте глупав човек. Невидимият свят обаче ще ви похвали. По-добре е да спечелите сърцето на един човек, отколкото неговите пари. По-добре е да спечелите доброто мнение на своя приятел, отколкото да използвате неговата сила. За предпочитане е човек да има на страната си Божията Любов, Мъдрост и Истина, отколкото всички блага, всички удоволствия на света. Лишени ли сте от Любовта, от Мъдростта и от Знанието, каквито други богатства и блага да имате, вие сте изгубени.

Сега желая ви да придобиете новото, което е потребно за съграждане на бъдещия ви живот. Сегашният ви живот трябва коренно да се преустрои. Дълго време трябва да работите, за да преустроите живота си. Погрешката на съвременните хора се състои в това, че те искат едновременно да свършат много работи. Всеки човек трябва да започне една работа, да я свърши добре, и тогава да пристъпи към втора. Великият художник започва само една работа. Като я свърши, както трябва, тогава започва втора. Видният поет ще напише само един-два стиха за любовта и върху тях ще работи дълго време. Като четете поезията на някой поет, вие трябва да правите превод, да ѝ дадете друг смисъл. Например какъв превод ще направите на думите, изказани от П.Славейков⁴ за парите? Той е казал: „Парице, парице, всесилна царице! С тебе в рая, без тебе в ада.“ Вие можете да преведете тази поезия в следния смисъл: „Парице, парице, всесилна царице, все за тебе питах и по света скитах. Но като скитах по света, най-после оглуях. Като се видях в това положение, реших вече за тебе да не питам.“ Като се научите да правите верни преводи, вие ще станете истински поети. Като съзнае заблудението си, човек може вече да пише. Той няма да възпява парата като всесилна царица, без която не може да живее, но ще пише: „Парице, парице, дълго време по тебе скитах и всякога лъган оставах. Ти ми казваше, че само мене обичаш, но видях, че на всички едно и също казваш, с всички работиш.“ Питам: какъв характер може да има човек, който като парата навсякъде се движи, на всички обещава? Парата не предпочита никого: тя еднакво услужва и на праведния, и на грешния.

Съвременните хора се нуждаят от чиста храна, чиста вода, чист въздух и чиста светлина. Те се нуждаят още от чисти мисли и чувства. Това представлява Божественото начало в човека. Бог не търпи и най-малкото несъвършенство. Това, което мъчи човека, е неговото несъвършенство. Дойде ли въпрос до Любовта, там човек трябва да бъде абсолютно чист. Някой се оплаква, че като отишъл на гости при приятеля си, той легнал на мекото си легло, а него оставил да спи на пода. Любов ли е това? – Не е любов, но и обратното да стане, гостът да спи на леглото, а домакинът на пода, и това не е любов. Тогава какво трябва да направи домакинът? Или двамата да спят на пода, или домакинът да купи още едно легло с чисти нови завивки. Справедливостта изисква да давам на ближния си такава храна, каквато и аз употребявам; да му давам такава вода, каквато и аз пия; да му купувам такива дрехи, обуща, каквито и аз нося.

Така постъпва и Бог с нас. Той ни е дал Своята Любов, Своята Мъдрост и Своята Истина. Повече от това какво можем да желаем? И ние трябва да бъдем подобни на Него. За да постигнете това, проучвайте Любовта в нейната чистота! Проучвайте Знанието в неговата светлина! Проучвайте Свободата в нейната пълнота! Пожелайте както за себе си, така и за ближния си, онази Свобода, която освобождава душите от вътрешното им ограничаване. Приложете Любовта и Истината като граници на живота и Божието благословение ще бъде винаги с вас.

1 август 1937 г., 5 ч.

РАЗБИРАНЕ И СЪЗНАНИЕ

Лъчи на живота

Съвременните хора живеят в реалния свят, вследствие на което засега те не могат да го изучават идейно. Всички погрешки на хората стават по причина на несъответствието, което съществува между идейния и реалния свят. Като знаете това, не се сърдете на сърцето

си, а на реалния свят, който ви заставя да се храните. Мнозина казват, че животът щял да бъде по-добър, ако яденето не съществувало. Ако яденето не съществуваше, с какво бихте го заместили? Наистина, от яденето произтичат ред несъответствия в живота, но с какво може да го заместите? Засега яденето е най-голямото добро на Земята, а за Невидимия свят – най-голямото зло. Без ядене животът на Земята щеше да бъде по-лош, отколкото е сега. Чрез яденето ние се възпитаваме, пресъздаваме се. Без ядене физическият живот на хората щеше да се прекрати, а с това заедно щеше да спре и тяхната духовна еволюция. Значи човек трябва да яде, но той трябва да знае как да яде и защо да яде. Той трябва да яде, за да обича хората. Ако яде добре, той ще ги обича правилно; ако не яде добре, той не може да ги обича правилно. Ако храносмилателната система на човека не е в пълен порядък, той няма да се храни добре. Щом не се храни добре, той всякога ще бъде неразположен към хората, към всичко, което го заобикаля. Той няма да се интересува от наука, от изкуство, от музика – всичко ще му се вижда наопаки. И като не се интересува от нищо, той ще философства само защото светът е създаден така, а не по друг начин.

По въпроса защо светът е създаден по този начин само философите могат да разискват, но досега никой философ не си е отговорил на този въпрос. Каквито теории и да изнасят философите за обяснение на този въпрос, те не могат да задоволят всички умове. Като четат техните теории, мнозина казват: „Това са идеи на неколцина философи, но не на всички.“ И децата рисуват гарги, гълъби и казват на майка си, че са нарисували една гарга или един гълъб. Майката не може да се съгласи с тях. Достатъчно е да погледне рисунката, за да види, че нито гаргата прилича на гарга, нито гълъбът – на гълъб. Следователно, искате ли да нарисувате нещо, не вземайте пример от рисунките на децата, но ползвайте се от работите на великите художници. Понякога и техните работи не могат да минат за съвършени. И детето рисува гарга, и великият художник рисува гарга, но граматна е разликата между едната и другата. Като разглеждате двете рисунки, вие ще дойдете до положение да схващате добрата, красивата страна на нещата. От вас се иска именно това – винаги да гледате на добрата страна на нещата. Срещате един човек и казвате, че е грозен, че не можете да го търпите. Ако грозният не дойде, красивият никога не може да се яви. Грозният е сянка на красивия. Ако грозният не съществува, красивият никога не би се проявил. Следователно, за да се прояви доброто в живота, първо трябва да се явят сенките на нещата.

Сега ние говорим за злото в човека, за неговото недоволство. Човек е недоволен от живота си. Защо? – Недоволен е, че не е добър. Не се смущавайте! Бъдете доволни от себе си за даден момент и се стремете в следния момент да се изправите. Проявявайте се такива, каквито сте. Някой е разгневен, започва да вика, да се сърди. Нека се гневи, нека изразходва излишната енергия в себе си. На всеки човек е определено колко време може да се гневи. Някой може да се гневи една, две, десет секунди или десет минути, най-много – половин час. Той е като фотограф. Фотографът отваря апарата си и цъка секунда, две или повече. Определено е колко секунди трябва да трае цъкането според осветлението, при което става фотографирането. Недоволството на човека се заключава именно в това – защо е цъкал дълго време или защо е цъкал толкова кратко време. Колкото време и да е цъкал, за случая е достатъчно.

Едно нещо трябва да знаете: в нещастieto или в скръбта на един човек се крие щастието или радостта на друг. Значи благодарение на нашата скръб и нещастие други същества се радват и веселят. Когато един боледува, друг оздравява. Навсякъде в Природата става обмяна. Не мислете, че болестите са нещо излишно в живота на хората. Чрез болестите човек добива ценни качества в себе си. Толстой⁵ разправя, че след всяко боледуване съзнанието му се е разширявало. Той придобивал нещо ново. Всяко боледуване било

свързано с красиви преживявания. Ако не беше минал през болезнени състояния, Толстой не би дошъл до това просветление на съзнанието си.

Та когато видите, че някой човек се гневи и сърди, знайте, че той не се сърди, но се учи да разсъждава. Той не се сърди на никого, но се приспособява към лошите условия. Оставете го свободен, да учи. Ако видите как каменарят троши с чук камъни, трябва ли да се чудите защо ги троши. Трябва ли да мислите, че не е човешко, дето чука и троши камъните? Оставете го свободен. Той има работа, знае защо трябва да троши камъни. Тези камъни са нужни за градене на къщи. Те са необходими за физическия живот.

Мнозина искат да живеят на Земята като ангели. Това е невъзможно. За да живее като ангел, човек трябва да има ангелски условия. И най-добрият певец на Земята не би могъл да пее като ангел. Преди всичко той няма такъв ларинкс, какъвто ангелите имат, той няма среда като тяхната. Хората са недоволни, неблагодарни на това, което им е дадено, те искат повече. Ако не са разработили малките таланти, малките дарби, които Бог им е дал, как ще се справят с голямото богатство, към което се стремят? Много неща има, които човек не знае, които не е придобил, а се стреми към нови, големи постижения. Например вие сте забелязвали, че когато ще ви се случи някаква неприятност, носът ви сърби. Защо? – Не знаете. Колко обикновени неща още не знаете, а търсите нови, големи знания. Всички се стремят към здраве, но не знаят как да го придобият. Особено младите моми искат да имат червени устни, червени страни, да изглеждат здрави. Естествено е това желание, защото червеният цвят на лицето показва добро храносмилане и правилно дишане. За да придобият този цвят, светските дами си мажат устните и страните с червена боя. По този начин те сами се лъжат, че имат червен цвят, че са здрави.

В това отношение аз поддържам вътрешната, а не външната козметика. За да придобие червен цвят на лицето си, човек трябва да си представя този цвят във въображението си, да се свърже с всички тонове на червената краска. Като се упражнява така, той няма да забележи как ще се яви червена краска на лицето му. Щом придобие тази краска, той ще се почувства по-здрав, по-любвеобилен. Неговата призма ще започне правилно да пречупва светлината и той ще придобие истинско понятие за Любовта. Докато не придобие червения цвят, човек все ще бъде изложен на ред болезнени състояния. Ако не възприема правилно портокаловия цвят, човек ще изгуби своето индивидуално състояние. Ако не възприема правилно зеления цвят, той ще спре своето растение. Ако не възприема правилно жълтия цвят, той ще спре своето умствено развитие. Ако не възприема правилно синия цвят, той ще започне да се изразжда в религиозно отношение. Ако не възприема правилно виолетовия цвят, човек постепенно ще почне да губи силата на своята воля.

И тъй, когато светлината се пречупва, явяват се седем цвята, т.е. седем велики добродетели. Когато видите небесната дъга, вие си спомняте за Стария Завет, дето е казано, че Бог е поставил дъгата за знак на човечеството, че втори път потоп няма да става. Това значи, че когато човек живее съобразно седемте велики добродетели на дъгата, в неговия живот потоп няма да стане и мъчнотиите му лесно ще се разрешат. Щом види дъгата в своя мистически живот, всичките му работи ще се оправят. Засега пред нас са разкрити главно три цвята: червен, жълт и син. Любовта поддържа червения цвят, Мъдростта – жълтия, а Истината – синия. Когато тези три основни цвята се съединят в едно, образува се четвърти, произведен цвят.

Следователно достатъчно е човек да схване правилно основните тонове на цветовете, за да може правилно да прогресира в своето физическо и духовно развитие. Тъй както сега се развиват религиозните хора, вместо да прогресират, те се спъват в развитието си. Когато пости, човек трябва да добие хубави черти на лицето си. Всъщност не става така. Вместо да придобие нещо красиво, лицето му се обезобразява. Това показва, че човек не знае как да

пости. Когато устните на човека са дебели, това е лошо, но ако и много изтънеят, пак е лошо. Някои стискат устните си, но с това те реагират неправилно на своите чувства. Устата на човека не трябва да бъде нито много затворена, нито много отворена. Устните трябва слабо да прилепват. Устата трябва да бъде толкова слабо отворена, че от външния ѝ вид да се вижда каква е любовта на човека. Устата на мнозина не показва никаква любов. Някои моми умират от любов, но това е театър само, никаква любов не е. В това отношение те приличат на младите булки, които, като излизат от бащиния си дом, навеждат главата си, уж плачат за майка си и за баща си. Като вижда това, деверът казва на брат си: „Братко, булката плаче много, да я върнем назад!“ Но тя казва: „И да плача, водете ме напред!“

Има една аналогия между положението на младата булка и вашето. Когато ви изваждаме от света, за да ви въведем в Царството Божие, вие плачете, давате вид, че искате да се върнете назад. Речем ли да ви върнем назад, вие искате да вървите напред. Обичайте света, но не ходете по неговите пътища. И Бог обича света. Казано е в Писанието: „Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син в жертва, за да не погине всеки, който вярва в Него.“ Светът е училище. Щом завършим това училище, ние трябва да се радваме, че го напускаме и влизаме в Царството Божие. Светът черпи силата си от Царството Божие, от Божествения свят. Казва се в Битие: „В начало Бог създаде небето и земята.“ Това значи: в начало още Бог създаде физическия и Божествения свят.

Мнозина могат да кажат, че са ходили на онзи свят, при Господа. Някой от вас не може да откаже, че е ходил на онзи свят. Ние всички благодарим на разумните братя, че са работили безкористно върху нас. Но какво правят съвременните хора? Като ги хванат от Невидимия свят, те не могат вече да се върнат назад. Дали сте ходили на онзи свят, или не сте ходили, няма защо да спорим върху това. Да спорите по този въпрос, то е все едно да спорите по въпроса добър ли е човек, или лош. Няма защо да спорите, няма защо и да се критикувате, понеже устройството на сегашния човек не се дължи на самия него. Хиляди поколения преди него са работили по един неестествен път. Работата на човека днес се заключава в доброволното ремонтиране и преустройство на неговия организъм. Човек носи ред наследствени черти, които не са негови, но той трябва да се освободи от тях. Те му са дадени за работа. Като работи върху тях, за да ги преобрази, той ще преустрои своя организъм. Бог не съди човека за неговите лоши наследствени черти, но ако не работи да ги изправи, тогава Той ще го съди. Някой брат иска да говори. Изслушайте го спокойно, не му възразявайте. Като отидете при някой водопад, трябва ли да му кажете да млъкне? Ще го послушате малко и ще се отдалечите. Тъй щото говори ли някой, изслушайте го, не го спирайте. „Ама не говори умно.“ – Оставете го да се изкаже. Не бързайте да давате мнението си. Вие трябва да проявите търпението си, да дадете свобода на всички. Недоразуменията в живота на хората се дължат единствено на тяхното нетърпение. Доколко една реч е разумна, зависи от резултата, който тя произвежда върху слушателите. Някой може да е насадил стотина-двеста декара земя, без да има големи резултати. Значи ползата, която нещата принасят, определя тяхното значение, тяхната цена.

Съвременните хора бързат в заключенията си. Като не им вървят работите добре, те казват за себе си, че са лоши хора. Щом работите им тръгнат напред, казват, че са добри хора. Кое е по-добре: да казват, че са лоши хора, или да казват, че са добри? Кажете: „Ние сме добри хора, но сме се нацапали малко. Ще отидем на извора да се измием и като се върнем, ще бъдем чисти и красиви.“ Не държите ли тази положителна мисъл в ума си, вие се обявявате против Господа. По този начин вие хвърляте петно върху Него.

И тъй, помагайте си едни на други. Някой иска да прояви любовта си – съдействайте му. Друг иска да прояви знанието си – съдействайте му. Помагайте си, поощрявайте се във всички направления. Кой каквото иска да направи, не се бъркайте в работата му. Оставете го

свободен. Ако изкара нещо криво, той сам ще го изправи. Като развалите едно нещо, друго ще направите. На Земята нищо не остава постоянно. Това не значи, че на Земята няма нищо. Животът на Земята е реален, но от реалния живот ние ще минем към ценностите на идеалния живот. Изобщо най-хубавите неща от реалния живот ще ги пренесем в идейния, на Небето. Не мислете, че на Небето ще бъдете по-добре, отколкото на Земята. Разликата седи само в това, че условията и обстановката на Небето са по-добри от тези на Земята, вследствие на което там нещата изглеждат по-добри. Бог е еднакъв и на Небето, и на Земята. Ако ние не Го познаваме и не можем да Го проявим, Той не е причината за това. Причина сме ние, че не можем да Го възприемем правилно.

Когато казвате, че сте лоши хора, вие се намирате в положението на онзи светия, който казвал, че дяволът бил много лош. Дяволът има една добра черта – постоянството. Ти го пъдиш от вратата, а той намира най-малките дупчици и оттам влиза. Като влезе някъде, настани се и започва да работи – от нищо не се стеснява. Той е трудолюбив, никога не се обезсърчава. Той никога не казва за себе си, че върши зло. Като влезе в някой мъж, той заема положението на професор, а жена му става негова ученичка – и започва да ѝ преподава. Понеже не е научила урока си, мъжът я набива добре. Боят служи като предметно учение за млади и за стари, за прости и за учени.

Какво разбираме под думата млад? Според мене млад е онзи, който има възприятия за Любовта, за Мъдростта и за Истината. Той всичко възприема и лесно се ориентира. Той не съжалява, че има зло в света, и казва: „Да проявим доброто!“ Като види, че някой се е окалял, той взема вода, измива го, а след това му дава чиста риза да се преоблече. Тъй щото добри хора са онези, които са готови да помагат на бедни, на страдащи, на паднали. Те не се занимават с критика. И критиците имат своето място, но те сами оставят дрехите си неопрани. Защо? – За да бъдат свободни да критикуват. Те си оставят надзиратели, на които поръчват да изперат дрехите им добре, никаква нечистотия да не остане по тях. Като се върнат от работа, отиват да видят добре ли са изпрани дрехите им, и тогава си турят подписа. Светът се нуждае от критици. Кой ще пази нечистите дрехи? Кой ще дава отчет за всичко останало? Аз не съм против критиката, но не бързайте да давате мнението си. Не правете прибързани заключения. Критиката е потребна, лошите мисли и чувства са потребни, гневът, сприхавостта са потребни. Обаче всичко това трябва да дойде на своето време и място. И болестите са потребни, защото чрез тях болният усилва вярата си. Първоначално той е суеверен. Каквото му се каже, всичко изпълнява. От суеверие отива към вяра. Докато е здрав, каквото му се каже, не го възприема, все на особено мнение остава. Щом се разболе, няма вече особено мнение – готов е всичко да изпълни.

Сега от всичко, казано днес, най-важното за вас е да поправите устните, носа, очите, веждите, брадата си. Брадата не трябва да бъде като кочан, но да има малка вдлъбнатина. Добре е често да се оглеждате в огледало, за да видите при какви състояния какви промени стават с носа, очите, устата ви. Очите и устата на човека винаги се нагласяват според неговите мисли. Когато човек намисли да прави добро, ще забележи, че около устата и очите му се явяват известни гънки. Когато намисли да върши зло, около устата и очите му се явяват друг род гънки. Забелязано е, че в твърдия човек устата придобива права линия. В бъдеще от това положение на устата ще се родят известни несъобразности. Човек трябва да държи устата си спокойна, без никакво мърдане. Ако има някакво мърдане, то трябва да бъде напълно хармонично. Когато линията на устата увисва надолу, това е признак на песимистично състояние. Когато се повдига нагоре, това е признак на оптимистично състояние в човека. В това отношение младите момци са големи оптимисти. Срещате млад момък, който върви и суче мустаците си, завива ги нагоре, във вид на котва. С това той иска

да каже: „Който се качи на моя параход, той трябва да бъде напълно спокоен, че никога няма да потъне.“ Момъкът държи кормилото отзад, а момата – греблата, и лодката върви напред.

Сега аз говоря за човека. Човешкото съзнание държи котвата, а човешкият ум – лопатите – и лодката върви напред. За човека е важно лодката му да върви напред. Учени, философи, писатели препоръчват на човека много работи, но повечето от тях не са му нужни. Кое е по-важно за болния – нови дрехи или да го лекуват? Здравият се нуждае от нови дрехи, а болният – от лекарства. Всеки здрав човек трябва да бъде добре облечен. Да бъде човек добре облечен, това не значи да следва модата. Модерните дрехи на мъжете и на жените нямат линия. Днес в Париж хиляди хора работят върху модата, но те не могат да дадат ония линии, които да отговарят на човешкото тяло. Ние се нуждаем от мода и на мисълта – от правата мисъл. Следователно всеки човек, какъвто и да е той, щом изнася прави мисли, трябва да го слушате. Всяка мисъл, всеки извор, колкото малки и да са те, излизат от Бога. Малкото изворче в безводно място принася голяма полза. Малките изворчета се губят пред големите извори, но все пак и те помагат за образуване на големи реки.

Като ученици вие трябва да си поставите задачата да благодарите на Бога за сърцето и за ума, които ви е дал. Благодарете за дарбите, за способностите и добродетелите, с които ви е надарил. Пред вас стои една велика задача. Цялата Вселена със своите слънца и планети е една велика школа, през която трябва да минете. Вие трябва да изучавате всички предмети на тази школа и да се възпитавате от тях. Докато сте на Земята, стремете се да учите добре. Който говори малко, да се научи да говори повече. Даже и жабата, която е много мълчалива, в два случая започва силно да кряка: през лятото, когато се влюби, и когато я хване змия за крачето. Ако човек я хване за крачето, тя мълчи, не кряка. Хване ли я змия, тя започва силно да кряка.

Тъй щото, когато в живота на човека дойдат ред неприятности и страдания, и той като жабата започва да кряска, да вика. Щом чуете, че някой кряска като жаба, притечете му се на помощ. Защо? – Змия го е хванала за крачето. Богатството, което обсебва човешката душа, не е ли такава змия? Голямото тщеславие, което обсебва човека, не е ли една змия? Гордостта, която завладява човека, не е ли една змия? Като чуя, че някоя жаба кряка силно, зная вече, че змия е хванала крачето ѝ. Вземам тогава бастуна си, отивам при змията и ѝ заповядвам да пусне жабата. Питам я кой ѝ е дал право да хваща жабата за крачето.

И тъй, когато едно ваше красиво чувство страда, притечете му се на помощ. Когато една ваша мисъл страда, притечете ѝ се на помощ. Човешкият дух казва на човека, че трябва да бъде смел и решителен и на всички да помага. Страда ли някое ваше чувство, помагайте му да се повдигне. Този е пътят, по който трябва да работите. Срещате една сестра, но не ви е приятна, защото много говори. Какво разбирам под думите много говори? Да говори човек много, това значи да яде много. Той отива на две-три места на гости и навсякъде го канят да си хапне. На първото място се наядва добре. Отива на второто място, и там не отказва да си хапне – иска да угоди на всички. Как трябва да постъпва човек, за да не преяжда? – Като знае, че ще отива на две-три места на гости, той трябва да вземе със себе си двама свои приятели. Като отиде на първото място и го поканят да яде, той ще се нахрани добре, а за приятелите си ще каже, че са в пост. Като отиде на второто място и го поканят да яде, ще каже, че той с един от приятелите му са в пост – третият от тях само може да яде. На третото място пък ще се храни онзи, който не е ял, а другите двама ще постят. При това разрешение на въпроса всички ще бъдат доволни.

Следователно, където и да ходите, водете със себе си своите приятели. Всеки човек има на разположение трима приятели. Единият му приятел е Любовта, вторият – Мъдростта, а третият – Истината. Като отидете на първото място, ще вземете Любовта със себе си. Като отидете на второто място, ще вземете Мъдростта със себе си. Отидете ли на третото място,

ще вземете Истината със себе си. Ако навсякъде водите със себе си своите приятели, всичките ви работи ще се наредят. Съветвам ви да не се отделяте от тримата си приятели. Те са много изправни. Те са в състояние да оправят всички объркани работи на хората. Като видя, че някой е объркал работите си, казвам на един от тримата му приятели да оправи работите на този човек. Той веднага му се притича на помощ. После му казвам: „Благодари на приятелите си, че оправиха работите ти. Ако не бях ги довел, работите ти нямаше да се оправят.“ На себе си отдавам дотолкова значение, доколкото ставам причина да доведе вашите приятели, за да оправят обърканите ви работи. Без тях нищо не можеше да стане. По отношение на тях нашата заслуга седи в това, че ние им даваме възможност да дойдат на Земята да работят. Аз съм напълно убеден, че вие всички имате добро желание Божията Любов, Мъдрост и Истина да работят във вашите сърца.

Сега ще приведа един от стиховете на Писанието: „Призовете Ме в деня на вашите изпитания и Аз ще ви помогна. И ще Ме прославите.“ Ще ви дам следните мисли: огънят е за металите и за скъпоценните камъни, водата – за рибите, въздухът – за птиците, земята – за животните, а мисълта – за човека. Значи господари на водата са рибите, на въздуха – птиците, на земята – животните, а на мисълта – човекът. Огънят пък е господар на металите и на скъпоценните камъни. Кои са духовете на водата? – Ундините. На въздуха? – Силфите. На земята? – Гномите. На огъня? – Саламандрите. На човека, който мисли? – Словото.

Казал е Бог: „Да направим човека по образ и подобие Свое.“ И каквото е казал, това е станало. „По образ и подобие“ – разбирам по ум и по сърце. Наистина, по ум и по сърце човек е направен точно като Бога. Бог се възмуцава от всяка неправда. Лошото в света седи в това, че хората се възмуцават от доброто. Да се възмуцава човек, това е право, но не от доброто. От злото трябва да се възмуцава той. Нашите мисли и чувства се проявяват точно по образ и подобие Божие. Ако не се проявяват, както трябва, ние никога не можем да познаем Божественото. Човек познава Божественото начало в себе си само чрез образа на своите мисли и чувства.

Какво се иска от съвременния човек? – Право разбиране за нещата и високо съзнание. Без тези два елемента той нищо не може да постигне. Без тези два елемента Природата и Животът остават за него затворени.

1 август 1937 г., 10 ч.

РАЗБИРАНЕ И СЪЗНАНИЕ

Лъчи на живота

Съвременните хора живеят в реалния свят, вследствие на което засега те не могат да го изучават идейно. Всички погрешки на хората стават по причина на несъответствието, което съществува между идейния и реалния свят. Като знаете това, не се сърдете на сърцето си, а на реалния свят, който ви заставя да се храните. Мнозина казват, че животът щял да бъде по-добър, ако яденето не съществувало. Ако яденето не съществуваше, с какво бихте го заместили? Наистина, от яденето произтичат ред несъответствия в живота, но с какво може да го заместите? Засега яденето е най-голямото добро на Земята, а за Невидимия свят – най-голямото зло. Без ядене животът на Земята щеше да бъде по-лош, отколкото е сега. Чрез яденето ние се възпитаваме, пресъздаваме се. Без ядене физическият живот на хората щеше да се прекрати, а с това заедно щеше да спре и тяхната духовна еволюция. Значи човек трябва

да яде, но той трябва да знае как да яде и защо да яде. Той трябва да яде, за да обича хората. Ако яде добре, той ще ги обича правилно; ако не яде добре, той не може да ги обича правилно. Ако храносмилателната система на човека не е в пълен порядък, той няма да се храни добре. Щом не се храни добре, той всякога ще бъде неразположен към хората, към всичко, което го заобикаля. Той няма да се интересува от наука, от изкуство, от музика – всичко ще му се вижда наопаки. И като не се интересува от нищо, той ще философства само защото светът е създаден така, а не по друг начин.

По въпроса защо светът е създаден по този начин само философите могат да разискват, но досега никой философ не си е отговорил на този въпрос. Каквито теории и да изнасят философите за обяснение на този въпрос, те не могат да задоволят всички умове. Като четат техните теории, мнозина казват: „Това са идеи на неколцина философи, но не на всички.“ И децата рисуват гарги, гълъби и казват на майка си, че са нарисували една гарга или един гълъб. Майката не може да се съгласи с тях. Достатъчно е да погледне рисунката, за да види, че нито гаргата прилича на гарга, нито гълъбът – на гълъб. Следователно, искате ли да нарисувате нещо, не вземайте пример от рисунките на децата, но ползвайте се от работите на великите художници. Понякога и техните работи не могат да минат за съвършени. И детето рисува гарга, и великият художник рисува гарга, но грамадна е разликата между едната и другата. Като разглеждате двете рисунки, вие ще дойдете до положение да схващате добрата, красивата страна на нещата. От вас се иска именно това – винаги да гледате на добрата страна на нещата. Срещате един човек и казвате, че е грозен, че не можете да го търпите. Ако грозният не дойде, красивият никога не може да се яви. Грозният е сянка на красивия. Ако грозният не съществува, красивият никога не би се проявил. Следователно, за да се прояви доброто в живота, първо трябва да се явят сенките на нещата.

Сега ние говорим за злото в човека, за неговото недоволство. Човек е недоволен от живота си. Защо? – Недоволен е, че не е добър. Не се смущавайте! Бъдете доволни от себе си за даден момент и се стремете в следния момент да се изправите. Проявявайте се такива, каквито сте. Някой е разгневен, започва да вика, да се сърди. Нека се гневи, нека изразходва излишната енергия в себе си. На всеки човек е определено колко време може да се гневи. Някой може да се гневи една, две, десет секунди или десет минути, най-много – половин час. Той е като фотограф. Фотографът отваря апарата си и цъка секунда, две или повече. Определено е колко секунди трябва да трае цъкането според осветлението, при което става фотографирането. Недоволството на човека се заключава именно в това – защо е цъкал дълго време или защо е цъкал толкова кратко време. Колкото време и да е цъкал, за случая е достатъчно.

Едно нещо трябва да знаете: в нещастieto или в скръбта на един човек се крие щастието или радостта на друг. Значи благодарение на нашата скръб и нещастие други същества се радват и веселят. Когато един боледува, друг оздравява. Навсякъде в Природата става обмяна. Не мислете, че болестите са нещо излишно в живота на хората. Чрез болестите човек добива ценни качества в себе си. Толстой⁵ разправя, че след всяко боледуване съзнанието му се е разширявало. Той придобивал нещо ново. Всяко боледуване било свързано с красиви преживявания. Ако не беше минал през болезнени състояния, Толстой не би дошъл до това просветление на съзнанието си.

Та когато видите, че някой човек се гневи и сърди, знайте, че той не се сърди, но се учи да разсъждава. Той не се сърди на никого, но се приспособява към лошите условия. Оставете го свободен, да учи. Ако видите как каменарят троши с чук камъни, трябва ли да се чудите защо ги троши. Трябва ли да мислите, че не е човешко, дето чука и троши камъните? Оставете го свободен. Той има работа, знае защо трябва да троши камъни. Тези камъни са нужни за градене на къщи. Те са необходими за физическия живот.

Мнозина искат да живеят на Земята като ангели. Това е невъзможно. За да живее като ангел, човек трябва да има ангелски условия. И най-добрият певец на Земята не би могъл да пее като ангел. Преди всичко той няма такъв ларинкс, какъвто ангелите имат, той няма среда като тяхната. Хората са недоволни, неблагодарни на това, което им е дадено, те искат повече. Ако не са разработили малките таланти, малките дарби, които Бог им е дал, как ще се справят с голямото богатство, към което се стремят? Много неща има, които човек не знае, които не е придобил, а се стреми към нови, големи постижения. Например вие сте забелязвали, че когато ще ви се случи някаква неприятност, носът ви сърби. Защо? – Не знаете. Колко обикновени неща още не знаете, а търсите нови, големи знания. Всички се стремят към здраве, но не знаят как да го придобият. Особено младите моми искат да имат червени устни, червени страни, да изглеждат здрави. Естествено е това желание, защото червеният цвят на лицето показва добро храносмилане и правилно дишане. За да придобият този цвят, светските дами си мажат устните и страните с червена боя. По този начин те сами се лъжат, че имат червен цвят, че са здрави.

В това отношение аз поддържам вътрешната, а не външната козметика. За да придобие червен цвят на лицето си, човек трябва да си представя този цвят във въображението си, да се свърже с всички тонове на червената краска. Като се упражнява така, той няма да забележи как ще се яви червена краска на лицето му. Щом придобие тази краска, той ще се почувства по-здрав, по-любвеобилен. Неговата призма ще започне правилно да пречупва светлината и той ще придобие истинско понятие за Любовта. Докато не придобие червения цвят, човек все ще бъде изложен на ред болезнени състояния. Ако не възприема правилно портокаловия цвят, човек ще изгуби своето индивидуално състояние. Ако не възприема правилно зеления цвят, той ще спре своето растение. Ако не възприема правилно жълтия цвят, той ще спре своето умствено развитие. Ако не възприема правилно синия цвят, той ще започне да се изражда в религиозно отношение. Ако не възприема правилно виолетовия цвят, човек постепенно ще почне да губи силата на своята воля.

И тъй, когато светлината се пречупва, явяват се седем цвята, т.е. седем велики добродетели. Когато видите небесната дъга, вие си спомнете за Стария Завет, дето е казано, че Бог е поставил дъгата за знак на човечеството, че втори път потоп няма да става. Това значи, че когато човек живее съобразно седемте велики добродетели на дъгата, в неговия живот потоп няма да стане и мъчнотиите му лесно ще се разрешат. Щом види дъгата в своя мистически живот, всичките му работи ще се оправят. Засега пред нас са разкрити главно три цвята: червен, жълт и син. Любовта поддържа червения цвят, Мъдростта – жълтия, а Истината – синия. Когато тези три основни цвята се съединят в едно, образува се четвърти, произведен цвят.

Следователно достатъчно е човек да схване правилно основните тонове на цветовете, за да може правилно да прогресира в своето физическо и духовно развитие. Тъй както сега се развиват религиозните хора, вместо да прогресират, те се спъват в развитието си. Когато пости, човек трябва да добие хубави черти на лицето си. Всъщност не става така. Вместо да придобие нещо красиво, лицето му се обезобразява. Това показва, че човек не знае как да пости. Когато устните на човека са дебели, това е лошо, но ако и много изтънеят, пак е лошо. Някои стискат устните си, но с това те реагират неправилно на своите чувства. Устата на човека не трябва да бъде нито много затворена, нито много отворена. Устните трябва слабо да прилепват. Устата трябва да бъде толкова слабо отворена, че от външния ѝ вид да се вижда каква е любовта на човека. Устата на мнозина не показва никаква любов. Някои моми умират от любов, но това е театър само, никаква любов не е. В това отношение те приличат на младите булки, които, като излизат от бащиния си дом, навеждат главата си, уж плачат за

майка си и за баща си. Като вижда това, деверът казва на брата си: „Братко, булката плаче много, да я върнем назад!“ Но тя казва: „И да плача, водете ме напред!“

Има една аналогия между положението на младата булка и вашето. Когато ви изваждаме от света, за да ви въведем в Царството Божие, вие плачете, давате вид, че искате да се върнете назад. Речем ли да ви върнем назад, вие искате да вървите напред. Обичайте света, но не ходете по неговите пътища. И Бог обича света. Казано е в Писанието: „Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син в жертва, за да не погине всеки, който вярва в Него.“ Светът е училище. Щом завършим това училище, ние трябва да се радваме, че го напускаме и влизаме в Царството Божие. Светът черпи силата си от Царството Божие, от Божествения свят. Казва се в Битие: „В начало Бог създаде небето и земята.“ Това значи: в начало още Бог създаде физическия и Божествения свят.

Мнозина могат да кажат, че са ходили на онзи свят, при Господа. Никой от вас не може да откаже, че е ходил на онзи свят. Ние всички благодарим на разумните братя, че са работили безкористно върху нас. Но какво правят съвременните хора? Като ги хванат от Невидимия свят, те не могат вече да се върнат назад. Дали сте ходили на онзи свят, или не сте ходили, няма защо да спорим върху това. Да спорите по този въпрос, то е все едно да спорите по въпроса добър ли е човек, или лош. Няма защо да спорите, няма защо и да се критикувате, понеже устройството на сегашния човек не се дължи на самия него. Хиляди поколения преди него са работили по един неестествен път. Работата на човека днес се заключава в доброволното ремонтиране и преустройство на неговия организъм. Човек носи ред наследствени черти, които не са негови, но той трябва да се освободи от тях. Те му са дадени за работа. Като работи върху тях, за да ги преобрази, той ще преустрои своя организъм.

Бог не съди човека за неговите лоши наследствени черти, но ако не работи да ги изправи, тогава Той ще го съди. Някой брат иска да говори. Изслушайте го спокойно, не му възразявайте. Като отидете при някой водопад, трябва ли да му кажете да млъкне? Ще го послушате малко и ще се отдалечите. Тъй щото говори ли някой, изслушайте го, не го спирайте. „Ама не говори умно.“ – Оставете го да се изкаже. Не бързайте да давате мнението си. Вие трябва да проявите търпението си, да дадете свобода на всички. Недоразуменията в живота на хората се дължат единствено на тяхното нетърпение. Доколко една реч е разумна, зависи от резултата, който тя произвежда върху слушателите. Някой може да е насадил стотина-двеста декара земя, без да има големи резултати. Значи ползата, която нещата принасят, определя тяхното значение, тяхната цена.

Съвременните хора бързат в заключенията си. Като не им вървят работите добре, те казват за себе си, че са лоши хора. Щом работите им тръгнат напред, казват, че са добри хора. Кое е по-добре: да казват, че са лоши хора, или да казват, че са добри? Кажете: „Ние сме добри хора, но сме се нацапали малко. Ще отидем на извора да се измием и като се върнем, ще бъдем чисти и красиви.“ Не държите ли тази положителна мисъл в ума си, вие се обявявате против Господа. По този начин вие хвърляте петно върху Него.

И тъй, помагайте си едни на други. Някой иска да прояви любовта си – съдействайте му. Друг иска да прояви знанието си – съдействайте му. Помагайте си, поощрявайте се във всички направления. Кой каквото иска да направи, не се бъркайте в работата му. Оставете го свободен. Ако изкара нещо криво, той сам ще го изправи. Като развалите едно нещо, друго ще направите. На Земята нищо не остава постоянно. Това не значи, че на Земята няма нищо. Животът на Земята е реален, но от реалния живот ние ще минем към ценностите на идеалния живот. Изобщо най-хубавите неща от реалния живот ще ги пренесем в идейния, на Небето. Не мислете, че на Небето ще бъдете по-добре, отколкото на Земята. Разликата седи само в това, че условията и обстановката на Небето са по-добри от тези на Земята, вследствие на което там нещата изглеждат по-добри. Бог е еднакъв и на Небето, и на Земята. Ако ние не Го

познаваме и не можем да Го проявим, Той не е причината за това. Причина сме ние, че не можем да Го възприемем правилно.

Когато казвате, че сте лоши хора, вие се намирате в положението на онзи светия, който казал, че дяволът бил много лош. Дяволът има една добра черта – постоянството. Ти го пъдиш от вратата, а той намира най-малките дупчици и оттам влиза. Като влезе някъде, настани се и започва да работи – от нищо не се стеснява. Той е трудолюбив, никога не се обезсърчава. Той никога не казва за себе си, че върши зло. Като влезе в някой мъж, той заема положението на професор, а жена му става негова ученичка – и започва да ѝ преподава. Понеже не е научила урока си, мъжът я набива добре. Боят служи като предметно учение за млади и за стари, за прости и за учени.

Какво разбираме под думата млад? Според мене млад е онзи, който има възприятия за Любовта, за Мъдростта и за Истината. Той всичко възприема и лесно се ориентира. Той не съжالياва, че има зло в света, и казва: „Да проявим доброто!“ Като види, че някой се е окалял, той взема вода, измива го, а след това му дава чиста риза да се преоблече. Тъй щото добри хора са онези, които са готови да помагат на бедни, на страдащи, на паднали. Те не се занимават с критика. И критиците имат своето място, но те сами оставят дрехите си неопрани. Защо? – За да бъдат свободни да критикуват. Те си оставят надзиратели, на които поръчват да изперат дрехите им добре, никаква нечистотия да не остане по тях. Като се върнат от работа, отиват да видят добре ли са изпрани дрехите им, и тогава си турят подписа. Светът се нуждае от критици. Кой ще пази нечистите дрехи? Кой ще дава отчет за всичко останало? Аз не съм против критиката, но не бързайте да давате мнението си. Не правете прибързани заключения. Критиката е потребна, лошите мисли и чувства са необходими, гневът, сприхавостта са необходими. Обаче всичко това трябва да дойде на своето време и място. И болестите са необходими, защото чрез тях болният усилва вярата си. Първоначално той е суеверен. Каквото му се каже, всичко изпълнява. От суеверие отива към вяра. Докато е здрав, каквото му се каже, не го възприема, все на особено мнение остава. Щом се разболе, няма вече особено мнение – готов е всичко да изпълни.

Сега от всичко, казано днес, най-важното за вас е да поправите устните, носа, очите, веждите, брадата си. Брадата не трябва да бъде като кочан, но да има малка вдлъбнатина. Добре е често да се оглеждате в огледало, за да видите при какви състояния какви промени стават с носа, очите, устата ви. Очите и устата на човека винаги се нагласяват според неговите мисли. Когато човек намисли да прави добро, ще забележи, че около устата и очите му се явяват известни гънки. Когато намисли да върши зло, около устата и очите му се явяват друг род гънки. Забелязано е, че в твърдия човек устата придобива права линия. В бъдеще от това положение на устата ще се родят известни несъобразности. Човек трябва да държи устата си спокойна, без никакво мърдане. Ако има някакво мърдане, то трябва да бъде напълно хармонично. Когато линията на устата увисва надолу, това е признак на песимистично състояние. Когато се повдига нагоре, това е признак на оптимистично състояние в човека. В това отношение младите момци са големи оптимисти. Срещате млад момък, който върви и суче мустаците си, завива ги нагоре, във вид на котва. С това той иска да каже: „Който се качи на моя параход, той трябва да бъде напълно спокоен, че никога няма да потъне.“ Момъкът държи кормилото отзад, а момата – греблата, и лодката върви напред.

Сега аз говоря за човека. Човешкото съзнание държи котвата, а човешкият ум – лопатите – и лодката върви напред. За човека е важно лодката му да върви напред. Учени, философи, писатели препоръчват на човека много работи, но повечето от тях не са му нужни. Кое е по-важно за болния – нови дрехи или да го лекуват? Здравият се нуждае от нови дрехи, а болният – от лекарства. Всеки здрав човек трябва да бъде добре облечен. Да бъде човек добре облечен, това не значи да следва модата. Модерните дрехи на мъжете и на жените

нямат линия. Днес в Париж хиляди хора работят върху модата, но те не могат да дадат ония линии, които да отговарят на човешкото тяло. Ние се нуждаем от мода и на мисълта – от правата мисъл. Следователно всеки човек, какъвто и да е той, щом изнася прави мисли, трябва да го слушате. Всяка мисъл, всеки извор, колкото малки и да са те, излизат от Бога. Малкото изворче в безводно място принася голяма полза. Малките изворчета се губят пред големите извори, но все пак и те помагат за образуване на големи реки.

Като ученици вие трябва да си поставите задачата да благодарите на Бога за сърцето и за ума, които ви е дал. Благодарете за дарбите, за способностите и добродетелите, с които ви е надарил. Пред вас стои една велика задача. Цялата Вселена със своите слънца и планети е една велика школа, през която трябва да минете. Вие трябва да изучавате всички предмети на тази школа и да се възпитавате от тях. Докато сте на Земята, стремете се да учите добре. Който говори малко, да се научи да говори повече. Даже и жабата, която е много мълчалива, в два случая започва силно да кряка: през лятото, когато се влюби, и когато я хване змия за крачето. Ако човек я хване за крачето, тя мълчи, не кряка. Хване ли я змия, тя започва силно да кряка.

Тъй щото, когато в живота на човека дойдат ред неприятности и страдания, и той като жабата започва да кряска, да вика. Щом чуете, че някой кряска като жаба, притечете му се на помощ. Защо? – Змия го е хванала за крачето. Богатството, което обсебва човешката душа, не е ли такава змия? Голямото тщеславие, което обсебва човека, не е ли една змия? Гордостта, която завладява човека, не е ли една змия? Като чуя, че някоя жаба кряка силно, зная вече, че змия е хванала крачето ѝ. Вземам тогава бастуна си, отивам при змията и ѝ заповядвам да пусне жабата. Питам я кой ѝ е дал право да хваща жабата за крачето.

И тъй, когато едно ваше красиво чувство страда, притечете му се на помощ. Когато една ваша мисъл страда, притечете ѝ се на помощ. Човешкият дух казва на човека, че трябва да бъде смел и решителен и на всички да помага. Страда ли някое ваше чувство, помагайте му да се повдигне. Този е пътят, по който трябва да работите. Срещате една сестра, но не ви е приятна, защото много говори. Какво разбирам под думите много говори? Да говори човек много, това значи да яде много. Той отива на две-три места на гости и навсякъде го канят да си хапне. На първото място се наядва добре. Отива на второто място, и там не отказва да си хапне – иска да угоди на всички. Как трябва да постъпва човек, за да не преяжда? – Като знае, че ще отива на две-три места на гости, той трябва да вземе със себе си двама свои приятели. Като отиде на първото място и го поканят да яде, той ще се нахрани добре, а за приятелите си ще каже, че са в пост. Като отиде на второто място и го поканят да яде, ще каже, че той с един от приятелите му са в пост – третият от тях само може да яде. На третото място пък ще се храни онзи, който не е ял, а другите двама ще постят. При това разрешение на въпроса всички ще бъдат доволни.

Следователно, където и да ходите, водете със себе си своите приятели. Всеки човек има на разположение трима приятели. Единият му приятел е Любовта, вторият – Мъдростта, а третият – Истината. Като отидете на първото място, ще вземете Любовта със себе си. Като отидете на второто място, ще вземете Мъдростта със себе си. Отидете ли на третото място, ще вземете Истината със себе си. Ако навсякъде водите със себе си своите приятели, всичките ви работи ще се наредят. Съветвам ви да не се отделяте от тримата си приятели. Те са много изправни. Те са в състояние да оправят всички объркани работи на хората. Като видя, че някой е объркал работите си, казвам на един от тримата му приятели да оправи работите на този човек. Той веднага му се притича на помощ. После му казвам: „Благодари на приятелите си, че оправиха работите ти. Ако не бях ги довел, работите ти нямаше да се оправят.“ На себе си отдавам дотолкова значение, доколкото ставам причина да доведе вашите приятели, за да оправят обърканите ви работи. Без тях нищо не можеше да стане. По

отношение на тях нашата заслуга седи в това, че ние им даваме възможност да дойдат на Земята да работят. Аз съм напълно убеден, че вие всички имате добро желание Божията Любов, Мъдрост и Истина да работят във вашите сърца.

Сега ще приведа един от стиховете на Писанието: „Призовете Ме в деня на вашите изпитания и Аз ще ви помогна. И ще Ме прославите.“ Ще ви дам следните мисли: огънят е за металите и за скъпоценните камъни, водата – за рибите, въздухът – за птиците, земята – за животните, а мисълта – за човека. Значи господари на водата са рибите, на въздуха – птиците, на земята – животните, а на мисълта – човекът. Огънят пък е господар на металите и на скъпоценните камъни. Кои са духовете на водата? – Ундините. На въздуха? – Силфите. На земята? – Гномите. На огъня? – Саламандрите. На човека, който мисли? – Словото.

Казал е Бог: „Да направим човека по образ и подобие Свое.“ И каквото е казал, това е станало. „По образ и подобие“ – разбирам по ум и по сърце. Наистина, по ум и по сърце човек е направен точно като Бога. Бог се възмуцава от всяка неправда. Лошото в света седи в това, че хората се възмуцават от доброто. Да се възмуцава човек, това е право, но не от доброто. От злото трябва да се възмуцава той. Нашите мисли и чувства се проявяват точно по образ и подобие Божие. Ако не се проявяват, както трябва, ние никога не можем да познаем Божественото. Човек познава Божественото начало в себе си само чрез образа на своите мисли и чувства.

Какво се иска от съвременния човек? – Право разбиране за нещата и високо съзнание. Без тези два елемента той нищо не може да постигне. Без тези два елемента Природата и Животът остават за него затворени.

1 август 1937 г., 10 ч.

ПРЕДНАЗНАЧЕНИЕТО НА ЧОВЕКА

Лъчи на живота

Животът на човека не се заключава в неговото положение: дали той е майка, баща или дете, нито дали е цар или обикновен човек. Това са служби, служебни отношения, които човек временно заема, за да научи от тях нещо. Като живее, човек трябва да има отношения към нещата. Той трябва да има отношения първо към Бога, после към своя ближен – майка, баща, брат, сестра, приятел, и най-последно към себе си. Той трябва да има отношения към храната, към водата, към въздуха и към светлината. Без тия отношения той не може да съществува. Как ще живее човек без въздух? Или как ще живее без храна, без вода и без светлина? Колкото и да е учен, без тези четири елемента той не може да живее. Няма ли тези елементи на разположение, знанието му нищо не струва. Той не може да се ползва от своето знание, от науката, която е придобил. Без отношения животът нищо не представлява. Без отношения животът носи големи разочарования за човека. Какво виждаме в живота? – Щом дойде на Земята като малко дете, човек бива приет като царски син, а щом напусне Земята, изпращат го като последен бедняк. Така и кръчмарят приема своите посетители. В първо време той ги кани любезно, учтиво, но като се напият, изпъжда ги навън. Когато се роди дете в някой дом, майката и бащата се радват, дават угощение в чест на детето си, носят го на ръце, пеят му, грижат се за него. Щом умре, сковават няколко дъски, турят го вътре, заравят го в земята и го засипват с пръст. Да посрещнете човека тържествено, а да го изпратите

безславно – това не е разрешаване на задачите на живота. Който е посрещнат на Земята славно, а е изпратен безславно, той нищо не е научил.

Какво представлява детето, което иде на Земята? – Детето символизира душата на човека, затова всички му се радват. Душата слиза от Невидимия свят във форма на малко дете, но тя носи знания в себе си, които постепенно проявява. Като срещне млад момък и млада мома, душата ще ги запознае, ще ги сближи, ще създаде красиви отношения помежду им и след време ще ги повдигне в чин майка и баща, ще им даде сериозни задачи за разрешаване. Тя ще следи отгоре как те разрешават задачите си. От правилното или неправилно разрешаване на задачите им зависи как ще ги изпратят от Земята. Може някой да плаче за тях, а може и никой да не плаче.

Като слушате да говоря така, ще се запитате какъв смисъл има тогава животът. Велик е смисълът на живота, но той трябва правилно да се разбере. Смисълът на живота не може да се разбере в кръчмата. Там човек добива лоши навици. Смисълът на живота не може да се разбере в богатството, дето човек развива гордост и тщеславие. Смисълът на живота не може да се разбере и в силата, защото силният човек без светлина на съзнанието става насилник. Богатият, силният човек без светлина на съзнанието мяза на онзи богаташ, който срещнал своя беден съсед на пазара, спрял го и му казал: „Почакай малко да купя нещо за децата ти.“ Той купил парче бял дроб с червата заедно, дал ги на съседа си и тръгнал пред него. И двамата отивали в домовете си. Де кого срещал, богатият го спирал и казал: „Купих бял дроб и черва на своя беден съсед, да сготви чорба за децата.“ Как мислите, кой прави добро в дадения случай – агнето, което е станало жертва, или чорбаджията, който е дал два-три лева за парче дроб и няколко черва?

Не правите ли и вие същото с парите, които давате на някой беден? Вие минавате за благодетел, а за тия пари е станало жертва друго някое същество. Не правите ли и вие същата погрешка, като отивате да проповядвате на хората Божията Любов, без сами да сте я придобили? И тогава, вместо да ги учите какво нещо е Любовта, вие ще ги учите на тщеславие. Как ще покажете на хората Любовта, когато се занимавате с техните слабости? Казвате, че еди-кой си човек е сприхав, че друг е груб, а в трети не виждате никакво благородство, никаква щедрост, и т.н. Щом намерите, че някой човек не е добър, направете го добър. Как часовникарят може да поправя развалени часовници, а вие не можете да изправите един грешен човек? Ако искате да обърнете една душа към Бога, а не знаете как да постигнете това, по-добре не я пипайте. Оставете да дойде при нея опитният часовникар, да бутне тук-там неговите развалени части и да го накара да върви напред, да се обърне към Бога.

Следователно, докато не се научите добре да поправяте развалените часовници, много глоби ще плащате. Много оплаквания ще има срещу вас, задето не само че не сте поправили часовниците на хората, но още повече сте ги развалили. Един религиозен човек обърнал един грешник към Бога. Доволен от това, което направил, той завел обърнатия грешник в дома на проповедника и му казал: „Водя ти една обърната душа, един разкаян грешник. Понеже тази вечер няма къде да ношува, ако е възможно, нека прекара в твоя дом.“ Проповедникът го приел в дома си. На сутринта гледа: стаята празна. Обърнатият изчезнал, но заедно с това обърнал и кесията на проповедника. Такива случаи се срещат във всички религиозни общества. Дойде някой отвън и пита: „Мога ли да вляза във вашето общество?“ Защо иска да влезе в нашето общество? – Да прекара живота си между добри хора. Навсякъде има добри хора, не само в религиозните общества. Според мене всяко шише е добро, докато е здраво. Щом се счупи, то става опасно. Значи докато в едно общество има разногласия, шишетата му са счупени. Щом едно от шишетата на известно общество се счупи, най-умният от обществото трябва да стопи счупеното шише и да направи от него ново. Когато от вашата

среда излезе човек, който говори лоши думи или прави клюки, извикайте го при себе си и му дайте кръст за храброст или известна сума. Кажете му, че го възнаграждавате, понеже до това време не сте слушали такива хубави думи. Ще кажете, че това не е морално. Морално ли е, когато бесят някого? Въжето, с което бесят човека, виновно ли е за това деяние? Въжето не е виновно за престъплението, което човек върши, но хората са недоволни от него. Въжето казва: „Аз не съм виновно, че на мене могат да закачат разни предмети. На мене закачат дрехи да съхнат, круши – да зреят, и хора – да ги бесят. Щом крушите ги закачат на мене, за да доузряват, тогава и хората ги бесят, за да доузряват.“

Защо разпнаха Христа? – За да покаже на хората Своята вяра, Своето търпение и упование в Бога. В това седи величието на Христа. Велико е търпението на Христа! Ако на едного от вас засегнат честолюбието, той ще се разтревожи, цяла нощ няма да спи. Защо се е разтревожил? – Че някой го е нарекъл невежа. Какво лошо има в думата невежа? Отделете частицата не със запетая, и той ще стане вежа. Какво е значението на думата невежа? Буквата Н в думата невежа означава закон на противоречие. Буквата Е означава закон на размножаване. Буквата В – закон на посаждане. Човек трябва да научи тия закони, за да се справя с мъчнотиите си. „Как трябва да обичаме?“ – Вие знаете това по-добре от мене. Какви любовни писма, какви излияния сте писали на своите възлюбени! Ако искате да знаете какви писма сте писали, още сега мога да възпроизведа едно от тях: „О, моя възлюбена, откакто те видях, слънцето на моята душа изгря. От този момент нещо велико се събуди в мен и моят живот коренно се промени. Всички неща около мене се осмислиха и придобиха своята цена. Сърцето ми трепти като сърцето на ангел. Достатъчно е за един момент само да те зърна, за да се почувствам доволен и щастлив.“

Красиви са писмата на Любовта, но въпреки това хората страдат. Защо страдат? – Защото не разбират Любовта. Човек трябва да се учи, да придобива вътрешно богатство, за да бъде обичан. Всеки обича богатия, но малцина обичат сиромаша. Всеки обича учения, но малцина – невежия. Всеки обича добрия, но никой не обича лошия. Всеки обича любещия, но малцина обичат онзи, на когото сърцето не е изпълнено с любов. „Тогава как да разберем Любовта?“ – Много просто! Иди край запаленото огнище, погрей се малко и ще разбереш Любовта. Щом усетиш лъха на топлината, ти си попаднал вече в областта на Любовта. Целунеш ли огъня, той ще изгори устата ти. Тъй щото, когато някой казва, че се е изгорил от Любовта, това показва, че той е целунал разгорените въглени на Любовта.

Това са символи, които трябва да разбирате. Слънцето е главният въглен на Любовта. Който би се опитал да целуне този въглен, той за вечни времена ще носи върху устата си последствията на изгарянето от този въглен. Като знае това, Бог е поставил Слънцето на 92 милиона мили разстояние от Земята, отдалече да изпраща своите целувки. И от това разстояние даже Слънцето изгаря, прави кожата на хората черна. Това се дължи на черните лъчи на светлината. За да не става пълно изгаряне от черните слънчеви лъчи, срещу тяхната енергия е поставена предпазителна мрежа. Когато някой се оплаква, че сърцето му е изгоряло от човешката любов, това показва, че той е попаднал в черните лъчи на земната любов. Тези лъчи изгарят човека, а някога могат да го умъртвят. Който изучава земната любов, той непременно трябва да се бронира.

И тъй, човек не може да разбере Любовта, докато идеята за Бога в него не стане ясна. Как ще познаете дали сте разбрали Любовта, или не сте я разбрали? Ако една неприятна мисъл или едно неприятно чувство са в състояние да нарушат вашия вътрешен мир, вие не сте разбрали Любовта. Нищо в света не може да смути онзи, който е разбрал Любовта. Който се смущава от най-малката неприятност, той няма никаква представа за Любовта. Ако може да се говори за някаква любов във вас, тя е онази любов, която носи недоволство, страдание, смърт. Това е човешката любов. Често слушате да се говори, че две добри приятелки или

двама приятели се скарали. Защо? – Приятелките са се скарали за един момък, а приятелите – за една мома. Каква любов е тази, която може да скара две приятелки или двама приятели? Това не е любов, това е търговска сделка. Каква любов е тази, която се дели, която създава противоречия? Често майките обичат едни от децата си повече от другите. Ребека обичаше Яков повече от Исав. Яков пък обичаше Рахила повече от Лия. За да вземе Рахила за своя жена, Яков трябваше да работи на чичо си Лаван цели седем години. Като изминаха седемте години, Лаван му даде по-голямата си дъщеря, Лия, като му каза, че според техния обичай младата сестра не може да прежени старата. След това Яков трябваше да работи още седем години на чичо си, за да вземе по-малката сестра – Рахила.

Колко жени трябва да има един мъж? – Две жени. Колко мъже трябва да има една жена? – Двама. Това е неразбрано за вас, но факт е, че докато мъжът не намери две жени, той не може да познае истинската си жена. И докато жената не намери двама мъже, тя не може да познае истинския си мъж. Докато не разбере съдържанието на числото две, човек никога не би намерил своята приятелка и своя приятел. Числото две е творчески принцип. С него е започнало създаването на света. Значи мъжът трябва да има две жени, защото едната никога не се жени. Тя заедно с мъжа съставя едно цяло, а едното никога не се жени. И жената трябва да има двама мъже, защото единият от тях не се жени. Заедно с жената той съставя едно цяло, единица. Единицата никога не се жени. Двойката само се жени и като мъж, и като жена.

Следователно жена, която иска да се жени, трябва да намери онзи мъж, който никога не се жени, за да ѝ даде съвет за кого да се ожени. Мъж, който иска да се жени, трябва да намери онази жена, която никога не се жени. Тя ще му даде съвет за коя да се ожени. Тази жена или този мъж, които никога не се женят, представляват Бога в човека. Каквата работа и да започвате, идете при Него. Той ще ви даде най-добър съвет и ще ви покаже правия път. Обърнете ли се към друг някой за съвет, вие непременно ще сгрешите.

Сега за една седмица бих желал да станете слепи за погрешките на хората. Кой какво казал, какво направил – туй да не ви интересува. Какво от това, че някой казал една лоша дума? Лошата дума не е нищо друго, освен слабо раздвижване на въздуха. Като чуя една лоша дума, аз я хващам с щипците си, подлагам я на филтриране. С това изменям трептенията ѝ. Лоши думи в света няма, но човек внася в тях лошо съдържание. Той им придава лошо значение. Бог е Разумното Слово. Как може тогава думата да бъде лоша? Казвате за някого, че ви е омразен. Защо? – Защото ви е събудил преждевременно, не ви е оставил да си доспите. Значи можете да мразите онзи, който ви е дал това, което не искате, или ви е отнел това, което искате. Сричката ра в думата омраза означава изгряващото Слънце. Значи когато човек мрази, Слънцето започва да действа в него. Чрез омразата човек научава Любовта. Омразата е най-хубавата дреха, с която Любовта се облича. Когато Любовта облече дрехата на омразата, хората започват да се обличат модерно. Когато някой ви мрази, кажете си: „Любовта е облечена с най-хубавата си дреха.“ Кажете ли така, омразата ще ви стане приятна.

Като ученици вие трябва да анализирате думите, да прониквате в техния вътрешен смисъл. Например какъв е произходът и съдържанието на думата лъжа? Лъжата произлиза от думата лижа. Човек лиже, облизва нещата, за да ги опита сладки ли са, или горчиви. Като лизне едно, второ, трето нещо, човек се произнася кое от тях е сладко и го задържа за себе си. Казвате, че някой ви е нарекъл лъжец. Да лъжеш, значи да близваш нещата. В този смисъл кой човек не е лъжец? Кой не е лизвал нещата поне с крайчеца на езика си? Противоречието, което се явява в живота ви, не седи в това, че някой е казал нещо обидно за вас, но в това, че не преценявате нещата правилно. Докато не се научите правилно да ги преценявате, вие не можете да имате правилни отношения към тях. Едно се иска от вас: като срещнете един човек, да му отдадете тази цена, която Бог му е определил. Вие трябва да познавате ценното,

което Бог е вложил във всяка душа, и заради него да му отдадете нужното място в себе си. Ако и той познава ценното във вашата душа, между вас ще се създадат правилни отношения.

И тъй, искате ли да поставите здрава основа в отношенията си, вие трябва правилно да преценявате онова, което Бог е вложил във всяка човешка душа. Това, което хората наричат съвест в човека, не е нищо друго, освен онзи вътрешен глас, който съди човека, задето правилно не е преценил онова, което Бог е вложил в дадена душа. Когато някой ви посети, знайте, че той не е дошъл да иска от вас знание или богатство. Той е дошъл при вас да му направите една малка услуга – ако трън е влязъл в крака му, да го извадите; ако пращинка е влязла в окото му, да я извадите. „Ама защо да се убодете?“ – Нищо от това. Благословение е и за вас, и за него, че се е убол.

Преди години една група братя отидохме в Юндола, Родопите, да прекараме един месец на чист въздух. Взехме една стая в бичкиджийницата на един стар българин, голям чорбаджия. Той ни гледаше отвисоко, считаше ни за извезани хора. Синът му имаше друг характер, противоположен на бащата. Братята се чудеха как ще се справим с бащата. Един ден, като работел в бичкиджийницата си, едно малко парченце дърво отскочило и влязло в окото му. Като не могло веднага да излезе, окото му се възпалило и подуло. Бащата се уплашил, чудел се какво да прави. Синът ходи разтревожен, безпокои се за баща си да не ослепее. Казвам на сина: „Не се безпокой, нека дойде баща ти при мене.“ Бащата дохожда, но смирен, едва говори. Поглеждам: окото му надуто, силно възпалено. Казвам му: „Сега каквото ти кажа, ще слушаш. Ако ме слушаш, добре ще ти бъде. Не ме ли слушаш, окото ти ще отиде.“ Той седи, гледа право в очите ми. Взех една чиста кърпа и внимателно дигнах горния клепач. Там видях една малка тресчица. Духнах леко в окото и помогнах с кърпичката си. Тресчицата излезе и от окото бликнаха сълзи, които го измиха добре. Намазах след това окото с чисто дървено масло и го превързах. Оттам насетне този човек се измени. Той беше вече на наше разположение. Даде ни колата си в услуга. С една дума, разположи се към нас и навсякъде разправяше, че сме Божи хора.

И тъй, срещнете ли такъв човек, ще знаете, че той е поставен от Невидимия свят на пътя ви като препятствие, като задача – да видят как ще се справите с него. Вие можете да му услужите, а можете да го оставите да понесе последствията си. Но какво ви коства да направите една малка услуга на човека? Когато Провидението иска да смекчи човека, ще тури в окото му една малка тресчица, за да поиска помощта на ония, които е пренебрегнал. Като му услужихме, сърцето му се стопли и той се разположи към нас – беше готов на всякакви жертви. Когато от нас срещаше, все поздравяваше. Сега и вие сте дошли тук да извадите всички тресчици от себе си. Къде каквато треска имате, да излезе навън, да се подмладите. И като се върнете у дома си, да сте доволни, че сте постигнали нещо. Планината е място за проява на Любовта. За онзи, който не разбира нещата, планината е опасно място. Но за онзи, който разбира, планината крие всички блага в себе си.

Изучавайте законите на Любовта, че като дойде някой при вас, да проявите любовта си към него. Как ще проявите любовта си към даден човек? – Цял ще се облечете в червено, от горе до долу, а при случай и него ще облечете в червена дреха. Който разбере това буквално, ще се смее, ще си представи, че вижда палячо. Който го разбере вътрешно, мистически, ще прослави Бога. Той ще каже: „Блажен е часът, в който срещнах човека на Любовта, защото ме облече в дреха – щит срещу мъчнотиите.“ Такава е червената магнетична дреха на Любовта. Направете следния опит, за да се уверите в истинността на думите ми. Купете си една обикновена дреха и турете върху нея парче от магнетичната обвивка на Любовта. Излезте с тази дреха в най-големия студ, оставете я незакопчана и ще забележите, че няма да усетите никакъв студ, като че е лятно време. Това показва, че не е физическата материя само, която запазва човека от студ. Не е само физическата ръка, от която приемате нещата. Има друга

една ръка, от която човек може да приема благата на живота. Освен двете очи на човека, има и трето око, от което излиза Божествена светлина и което показва на човека как трябва да гледа. Физическите очи на човека са необходими, но ако третото око не е зад тях, човек нищо не би могъл да предаде на ближния си, на своя брат.

Сега вие сте дошли на планината да научите великите Божии закони. Много неща са научили хората, но още много има да учат. От хиляди години насам човек диша въздух, но днешният въздух ще внесе в него нещо ново. Вие не знаете още какво нещо е дишането. Миналите вдишки са дали своето, а сегашните вдишки ще внесат в човека това, което днес му се дава. Не само вдишките, но и всяка днешна мисъл, всяко днешно чувство трябва да внесат в човека нещо ново, което още сега да се приложи. Това, което днес разберете и приложите, е Божествено. Всички останали неща са спомагателни.

Следователно най-важното за човека е това, което днес става. Важното за сегашната епоха е пробуждането на човешкото съзнание. Някога човек е живял в Бога – период, за който нищо не знаем. След това той е излязъл от Него като дихание, пробудил се е и е започнал самостоятелно да живее и да се развива. Тъй щото ние знаем за съществуването на човека само от момента, когато той е излязъл от утробата на своята велика Майка и е влязъл в света на промените, в неотгпкания път. В този път срещате ред противоречия, на които трябва да се радвате. Те показват, че вие живеете в областта на Божественото. Не само вие, но и камъните имат противоречия. Обаче те не чувстват противоречията си. Те ли седят по-високо от вас, или вие седите по-високо от тях? – Вие, които чувствате противоречията на живота, седите по-високо от камъните, които не ги чувстват. Когато почне да чувства противоречията, камъкът ще се издигне.

И тъй, колкото повече противоречия има човек, толкова по-добре за неговата душа. Противоречията са възможности за постижения. Около противоречията на хората обикалят множество разумни същества, търсят случай да им услужат, да ги извадят от техните мъчнотии. На какво се дължат противоречията? – Много от противоречията на съвременните хора се дължат на техните нетрезви мисли. Двама американци, млади хора, отишли да се поразходят около Ниагарския водопад. Те се отбили в един от близките хотели, за да хапнат и пийнат малко, да се повеселят. След това се качили на една лодка да се разходят по реката над водопада. Понеже пийнали повече, отколкото трябвало, те се унесли по течението на водопада и неусетно дошли до самия водопад, дето водата ги поела и повлякла със себе си. В това бързо движение лодката се ударила в една канара. Единият от тях отскочил от лодката и паднал върху канарата, всред водата, а другият останал в лодката и продължил пътуването си. Много от присъстващите на това място американци започнали да мислят как да помогнат на онзи, който бил върху канарата. След дълго мислене те решили да вземат едно телено въже, на единия му край да закачат една граната и по изкуствен начин да го хвърлят на канарата. Както намислили, така и направили. Когато въжето паднало на канарата, младият американец се хванал за него и така го изтеглили благополучно на брега.

Както виждате, много американци се притекли на помощ на пострадалия, за да го извадят от трудното положение, в което се намирал. По същия начин хиляди разумни същества седят около вас, грижат се, мислят по какъв най-лек начин да ви извадят от мъчнотията, в която се намирате. Когато човек изпадне в известно затруднение, това показва, че не е бил трезв. Човек не съзнава грешките, които прави, вследствие на което често изпада в противоречия. Въпреки всичко това разумните същества не се отвърщават от човека, но изпълнени с Любов, всякога му помагат. Те искат да го научат да живее правилно. Тъй щото, на каквито противоречия и да се натъквате, всякога се обръщайте към Бога с любов. Вие не търсите Бога, не уповавате на Неговата Любов. Вие не познавате Този, Който ви е дал всичко и Който се грижи за вас, а познавате и търсите ония, които не ви обичат, нито пък се грижат

за вас. В тях вие се влюбвате и към тях прилепвате, както малките птички се полепват по лепливите пръчки, поставени от немирни деца по плетищата. Като се залепят птичките за тия лепливи пръчки, децата им отскубват главите, пекат ги и ги изяждат. Ние наричаме лепливите пръчки любовни пръчки. Обаче любовните неща не представляват още истинска любов.

Любовта освобождава човека от всички окови и ограничения. Любовта облича душата с дрехата на светлия, на новия живот. Дето е Любовта, там има живот, свобода, светлина и знание. Търсете Любовта в себе си, а не отвън. Знайте, че когато сте недоволни, вие сте заобиколени от разумни братя, които искат да ви помогнат. Щом сте доволни и радостни, вие сте на банкет. Радостта ви се дължи на радостта на разумните същества. Те са доволни, че са могли да ви помогнат. Следвайте техния пример. Като видите, че някой е на опасно място, помогнете му. Като излезе от това място, нагостете го и се радвайте с него заедно. Не съдете хората, задето са попаднали на опасни места, но помагайте им. Това е предназначението на човека.

Днес времето е облачно. Това показва какво е разбирането на сегашните хора. Каквото е разбирането им, такава е и светлината им. Който има правилни разбирания, той ще види, че в противоречията има красота. Когато Божествените ветрове духат и разнасят облаците, тогава само човек разбира с каква любов е обкръжен.

Сега пожелавам ви две неща: старите да се оженят за Любовта, а младите – за Мъдростта. Старият брат и старата сестра да се оженят за Любовта, младият брат и младата сестра да се оженят за Мъдростта. Всички хора, млади и стари, трябва да бъдат женени – нищо повече. Децата на младите и на старите трябва да се оженят за Истината и за Свободата. Само при това положение можем да очакваме семейства, в които и майките, и бащите, и децата да бъдат безсмъртни. За такива семейства е казано в Писанието: „Ще се вселя между тях и ще им бъде Баща, а те ще Ми бъдат синове и дъщери.“

Да приложим Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина в живота си и винаги да изпълняваме Волята Божия.

В Божията Любов и в Божията Мъдрост е скрит животът.

4 август 1937 г., 5 ч.

СВЕТИЛНИК НА РЪЦЕТЕ И НА НОЗЕТЕ

Лъчи на живота

Съвременните хора се нуждаят от правилно разбиране на нещата. Правилното разбиране носи обновяване. Човешкият дух трябва да се обновява. За тази цел всеки ден човек трябва да прибавя по нещо ново към своите разбирания. Ето, откак светът съществува, хората говорят за Любовта, но ако ги запитате какво представлява Любовта, ще получите толкова отговори, колкото хора има на Земята. В разбиранията на хората за Любовта няма единство. И за вярата те нямат еднакви разбирания. И за надеждата също така нямат еднакви разбирания. Изобщо хората страдат от липса на единство в техните разбирания. Това се дължи на факта, че всеки иска да наложи своите разбирания за меродавни. Когато отваря очите си, човек не създава света, но го вижда такъв, какъвто е в действителност. При това положение на нещата в разбиранията на хората ще има единство. Обаче когато художникът започва да рисува една местност, той я представя в такива краски, които не отговарят на действителността. Когато се произнасяте за даден човек, вие казвате, че той е много добър

или много лош. И това не е вярно. Защо? – Защото го сравнявате по отношение на човека. Сравнявате ли го по отношение на някой ангел, вие не можете да кажете, че е добър или лош човек.

Какво представлява думата добър в конкретен смисъл? – Доброто е съществена храна на душата. Доброто има отношение към злото. Обаче ако човек едновременно приема и доброто, и злото като храна, той ще се разстрои. Например докато пие чиста балканска вода, човек е в естественото си състояние. Започне ли от време на време да употребява ракия, вино, ром и други спиртни питиета, естественото му състояние се нарушава. Човек трябва да бъде трезв, да пази своето естествено състояние на духа, на мислите и на чувствата си. Имате приятел, с когото добре се разбирате. Вие сте в естественото състояние на вашите чувства. Приятелят ви иска да му услужите с известна сума, като ви обещава да я върне в скоро време. Вие му услужвате, но той не връща парите ви. Защо? – По две причини: първо, той мисли, че като ваш приятел може да ги върне, когато пожелае. Второ, той мисли, че е все едно дали парите ще бъдат във вас, или при него. Това обаче разваля естественото състояние на вашите чувства към него. В края на краищата вие се скарвате. Какво печелите от това скарване? – Едно ново чувство – неприязненост, омраза. Значи старото е заместено с ново нещо – нова снаха е дошла. Доброто е първата жена на човека, а злото – втората, лошата жена. Доброто е първият, добрият мъж, а злото – вторият, лошият мъж. Значи доброто се жени за злото. В този смисъл човек се жени по няколко пъти на ден ту за доброто, ту за злото.

Какво представлява женитбата? – Женитбата е закон на съчетание. Това съчетание трябва да става непрекъснато. Както животът е непрекъснат процес, така и женитбата е непрекъсната. Като се ожени за доброто, човек трябва да изключи злото от своя живот. Защо? – Защото доброто изключва злото от себе си. Но и злото изключва доброто. Значи доброто и злото са две неща, които взаимно се изключват. Понякога човек е недоволен от доброто. В помощ му иде злото – тонира го. Злото казва на доброто: „Има един човек, който не е доволен от тебе. Моля ти се, прати го при мене.“ Доброто веднага изпраща недоволния при злото. Щом той почне да въздиша, да страда, доброто казва: „Прати този човек при мене.“ Злото го изпраща, защото знае, че в случая доброто ще го тонира. Две школи има в света – школа на Доброто и школа на злото. Когато някой ученик от школата на Доброто е недоволен, веднага го изпращат в школата на злото. И обратно, когато някой ученик от школата на злото е недоволен, веднага го изпращат в школата на Доброто. Двете школи си услужват взаимно.

Като ученици вие трябва да имате правилни разбирания. „Кои са правилните разбирания?“ – Много просто! Да разбира човек една дума правилно, това значи да влага в нея само онова съдържание, което тя има. Например някой казва: „Аз съм господар.“ Това значи: „Всеки, който иде при мене, трябва да ми слугува и точно да изпълнява моите заповеди.“ „Аз съм слуга.“ Това значи: „Аз съм човек, който изпълнява всичко, което му се каже. Аз нямам свое мнение.“ Следователно кажете ли в себе си, че сте господар, запитайте се слуша ли се думата ви. „Ама аз съм слуга.“ – Щом си слуга, запитай се на кого служиш.

Прави разбирания се искат от хората. Кривите разбирания развалят добрите работи. Един английски археолог намерил една монета, върху която имало ценни надписи, но понеже била зацапана, не могло да се прочете какво е било написано. Като човек на удобствата той не си направил труд сам да я изчисти, но я дал на слугата си, той да свърши тази работа. Слугата взел монетата, погледнал я от едната и от другата страна и си казал: „Навярно господарят иска така да я изчистя, че да светне, за да види каква е монетата.“ Той се заел грижливо да я чисти и като видял, че монетата светнала, понеже била златна, радостно я занесъл на господаря си и казал: „Господарю, много добре изчистих монетата, цяла свети.“ Археологът погледнал монетата и със съжаление казал: „Да, ти си я изчистил повече,

отколкото трябва – изтрил си и написаното върху нея. Монетата беше ценна не толкова като чисто злато, но като написана. Писаното върху нея я правеше ценна.“

Съвременните хора правят същата погрешка, каквато слугата на археолога е направил. Като искат да изправят една своя характерна черта, те усилено търкат своя характер, докато светне. Като светне, те се радват, че са чисто злато, но с туй заедно те са изтрили онова, което Бог от създанието им още е написал върху тях. След това, радостни и доволни, те отиват при Господа да покажат, че са чисти и светли. Но за Господа не е важно да види, че сте направени от чисто злато. Той знае това. За Него е важно написаното върху златото. По-добре е за човека да отиде при Господа като грешник, със своите слабости, отколкото да се яви чист, светнал, без никакво съдържание в себе си, без нищо написано. Щом е дошъл на Земята, човек трябва да бъде доволен от написаното върху него. Това не значи, че той сам трябва да пише върху себе си, но трябва да запази онова, което първоначално Бог е написал в душата му. Човек представлява археологическа монета, върху която Бог в началото още е писал. В процеса на своето растене и развитие той се е цапал и чистил, но все пак са останали полепени непотребни частици, които говорят за терена, през който е пътувал. Днес му предстои да се чисти, но не и да се изтърка, да заличи написаното върху себе си. Красиви неща има написани върху вас. Не ги заличавайте. Трябва ли ученикът да заличи знанието, което е придобил от своя учител? Ако рече да заличи знанието, което учителят му е предал с любов, това показва, че той е дал място на гордостта в себе си. Гордостта е една от непотребните частици върху неговата монета. Тя трябва да се заличи, а не знанието.

Момък обича една мома. Пише ѝ любовни писма, нарича я ангел, божество, но щом се ожени за нея, нарича я дявол. Как стана дявол? Защо по-рано беше написал върху нея думата ангел, а след известно време заличи тази дума и я замести с думата дявол? Защо мъжът, като се ожени, не вярва на своята възлюбена? Той ѝ приписва ред отрицателни качества, цапа я отгоре, докато най-после тя реши да го напусне. При това положение и тя е недоволна от него, и той – от нея. Защо се ожениха един за друг и защо се разделят? Вие и досега още се чудите как е възможно мъж и жена, които са се обичали, да са недоволни един от друг. Няма защо да се чудите. И вие се намирате в същото положение по отношение на Първата Причина. Излезли сте от Първата Причина, слезли сте на Земята да работите, да изпълнявате Нейната воля, но щом нещата не стават според вашето желание, вие сте недоволни от себе си, от живота си, от окръжаващите. Щом сте недоволни от себе си, вие сте недоволни и от Бога. При това положение и Той не може да бъде доволен от вас.

Какво трябва да прави жената, когато мъжът ѝ приписва ред отрицателни качества? Или какво трябва да прави мъжът, ако жената му приписва отрицателни качества? Щом се намерят в това положение, и мъжът, и жената трябва да постъпят като Сократ⁶, при когото отишъл един физиогномист и му изнесъл много отрицателни черти от неговия характер. Като го слушали така да говори, учениците на Сократ се възмутили от поведението му. Обаче Сократ отговорил спокойно, без възмущение: „Всичко това е вярно. Едно време аз бях такъв, но с усилия на волята си преодолях своите слабости. Днес аз живея нов, чист живот.“ – Този е правият начин за разрешаване на въпроса. Така трябва да каже жената на своя мъж, или мъжът – на своята жена.

Често между религиозните се повдига въпросът за кръста – какво нещо е кръстът и трябва ли да се почита. Да се повдига този въпрос, това значи той да не се разбира. Кръстът символизира вярата, котвата – надеждата, а сърцето – Любовта. Който има вяра, той носи кръста в себе си. Кръстът разрешава мъчнотиите в живота. Кръстът подтиква човека към придобиване на знание, на мъдрост. Хората се страхуват от кръста, защото го свързват със страданието. Те не знаят, че страданието е светът – област, която няма нищо общо с кръста. Страданието отваря пътя на човека към Божествената Мъдрост, към познаване на тайните на

Живота и на Природата. В този смисъл страданието носи велики блага за човека. На Земята страданията са временни. И грехът е временен. Лошото в греха се заключава в това, че заличава красивото, великото, което е написано в човешката душа. Грехът заличава Божественото в човека. Радвайте се, че грехът, престъплението са временни. Те минават-заминават, напушат човека – и той остава чист, какъвто първоначално е бил.

Трябва ли да се носи кръст? Като наблюдавам хората, виждам, че те носят не един, а много кръстове. Човек може да носи много кръстове, важно е обаче да има вяра. Кръстът е символ на вярата, която човек има в себе си. Следователно всеки човек е жив кръст. Като не разбира това, той казва, че кръстът не трябва да се почита. Значи той въстава против себе си. Той сам цапа кръста и той сам го чисти. Като не живее добре, цапа го, като живее добре, чисти го. Кръстът е в самия човек. Той не е вън от него. Човекът е, който вярва, който се надява и който люби.

Съвременните хора трябва да се различават от тия на миналото, от езическите времена. Днес те не са деца, както са били някога. Те са порасли малко, вследствие на което и разбиранията им трябва да се различават от тия на миналите епохи. Тъй щото, дойдете ли до въпроса за кръста, вие трябва да разбирате и външния, и вътрешния му смисъл. Външно той символизира вярата, а вътрешно – Мъдростта. Вътрешното разбиране на кръста обхваща разбиранията на всички хора, на всички народности. Кръстът е потребен навсякъде в живота. Апостол Павел казва: „Ще се похваля с Христовия кръст.“ Който разбира смисъла на този кръст, той трябва да обича Христа. Който разбира кръста, той трябва да има мек, чист език, като чистата планинска вода, като първия лъч на светлината. Хората спорят върху кръста, защото разбират своя кръст – човешкия, от който произтичат недоразуменията в живота. Има и друг един кръст – Божествен кръст. Греховете, престъпленията, кривите разбираня на хората – това е човешкият кръст, от който те трябва да се освободят. Когато човек се стреми към богатство, към сила, за да господства над другите, с това той си създава кръст, с който мъчно може да се справи. По този начин човек сам се разпъва и страда. За този кръст е казано в Писанието: „Проклет е онзи, който виси на кръст, направен от дърво!“ Когато не се обичат, хората сами създават кръста, на който се разпъват. При това всички говорят за любов. Щом се обичат, къде е любовта, вярата и надеждата им? Христос казва: „Който вдигне кръста си и Ме последва, той може да се нарече Мой ученик.“

Като ученици вие трябва да работите върху себе си, за да се освободите от кръста, който дяволът е турил на гърба ви. Като не мислите правилно, вие считате, че този кръст е турен от Бога, и се хвалите с него. Така и убиецът се хвали със своя кръст. Като убие някого, скрива ножа си и казва: „Юнак съм! Победих неприятеля си със своя кръст.“ Наистина, и ножът е кръст, но дяволски. Докато вярва в своя нож, човек носи кръста, който дяволът е турил на гърба му. Освободете се от този кръст и приеете Христовия. За този кръст Христос е казал: „Моето бреме е леко.“

Правете всеки ден опити, за да видите с каква сила и разумност разполагате. Като дойде някой при вас и ви каже, че сте лош човек, невежа, скъперник, не му се сърдете, нито се обиждайте. Изслушайте го спокойно и кажете: „Благодаря ти за сладките и красиви думи, които ми казваш. Не бях слушал досега такъв мек език. Като говориш тези думи, мед тече от устата ти.“ Ще кажете, че това не е вярно. Верността на тия думи се крие в ефекта, който те произвеждат. Като говорите на този човек така, вие му давате от себе си сладкото, меда, а вземате от него горчивото. По този начин вие трансформирате отрицателните сили в положителни. Няма да мине много време, и същият човек ще се смекчи, ще започне да говори сладко. Това значи да предизвикате от устата на човека да потече мед.

Този е начинът, по който човек може да трансформира състоянията на хората. Речете ли да отговорите на човека с неговия език, това значи да си навлечете голяма пакост. И без

това вие възприемате състоянията и на добрите, и на лошите хора. Като дойде някой лош, грешен човек при вас, и вие се чувствате грешен. Като дойде някой добър, и вие ставате добър. Дойде някой неразположен, и вие ставате неразположени. Дойде някой разположен, и вие ставате разположени. И едното състояние, и другото са чужди. Вие трябва да различавате тия състояния – да знаете кое е ваше и кое не е. Що се отнася до извора, никой в нищо не може да го обвини. Изворът си тече, никой нищо не може да му придаде, нито да му отнеме. Ще каже някой, че е наливал едно шише вода от извора и му е придал нещо от себе си. Нищо не му е придал. Тази вода той е взел от същия извор. Значи никакво престъпление не може да се припише на извора. Изворът е глава на нещата.

Следователно главата не върши престъпления. В този смисъл нито бащата, нито майката могат да вършат престъпления; и богатият, и сиромашът не вършат престъпления. Когато богатият греши и осиромашава, той може да направи някакво престъпление. И сиромашът, като греши и започва да забогатява, също може да направи някакво престъпление. Например ако богатият баща раздаде богатството си на бедни и лиши синовете и дъщерите си от наследство, в техните очи той минава за престъпник, за глупав баща. Ако сиромашът краде, за да достави средства на децата си, да ги осигури, пред тях той минава за добър и умен човек. Това са положения, които срещаме в човешкия живот, но те нямат нищо общо с положенията на Божествения порядък.

Божественият порядък на нещата изключва личните въпроси. „Добър ли съм?“ – Това е личен въпрос. „Лош ли съм?“ – И това е личен въпрос. Щом се учите, вие сте добри. Щом сте се качили в тази мъгла на планината, да слушате Словото, вие сте добри. Пък и аз съм добър, защото съм дошъл да ви уча. Едно се иска от нас: и аз, и вие да бъдем добри, да изпълняваме Волята Божия. „Кога може да стане това?“ – Още сега, без никакво отлагане. Да живеем в Бога и Той в нас! Да прославим Името Му! Да бъде Волята Божия, да дойде Царството Божие на Земята! Това трябва да пожелаем всички. Както Бог е признал в Себе Си, че сме добри, така и ние трябва да признаем Неговата доброта и съвършенство и да пожертваме всичко в себе си, за да изпълним Волята Му. В изпълнението волята на Бога се крие вашето усъвършенстване, спасението на душите ви и придобиването на велики Божии блага.

И тъй, да поставим всяко нещо на неговото място! Кръстът представлява човешките ръце, котвата – човешките крака, а сърцето – човешката глава. С ръцете си човек вярва, с краката си се надява, а с главата си люби. С ръцете си човек работи, с краката си ходи, а с главата си мисли. Главата е произлязла от сърцето. Затова е казано, че сърцето е майка на човешкия ум. Тази е причината, дето умът и сърцето на човека са свързани. Умът е възлюбеният син на сърцето. Сърцето е Божествената майка, която ражда всичко в света. Когато човек дигне ръката си нагоре, с това той изразява онзи принцип в себе си, който го подтиква да мисли, да работи, да твори. Ръцете представляват кръста, който създава както добрите неща, така и скърбите и страданията. Страданията произлизат от творческия принцип в човека. Който твори, той непременно ще страда. Като сътвори света, Бог едновременно създаде и кръста.

Сега впрегнете сърцето си на работа, за да служи на вашата душа, а не на вашия ум. Краката ви нека служат на вашия дух. Ръцете и краката ви заедно нека служат на Великия, от Когото сте произлезли и към Когото отивате. Впрегнете на работа сърцето и ума, ръцете и краката, духа и душата, за да извършите Волята Божия, да дойде Царството Божие както на Небето, така и на Земята.

И тъй, както сме добри, вярващи, любещи и пълни с надежда, да тръгнем в един път, да изпълним Волята Божия.

Сега желая ви, като слезете от върха, от устата ви да потече толкова мед, че всички пчели да се съберат около вас, да вземат част от меда ви за своите кошери. Всяка пчела ще пише на своя кошера: „Това е медът, който потече от устата на вярващите.“

Желая ви да потече мед не само от устата ви, но и от вашите сърца, умове и души. Желая да потече мед и от вашия дух и да се разнесе навсякъде като велик балсам за изцеляване на човечеството!

Бог е Дух, и които Му се кланят, с дух и истина да Му се кланят!

6 август 1937 г., 5 ч.

КАЧЕСТВА НА УМА, НА СЪРЦЕТО И НА ТЯЛОТО

Лъчи на живота

Ще прочета пет стиха от Евангелието на Йоан – 10-а глава, от 7-и до 11-и стих. Много пъти сте чели тези стихове, но още не сте проникнали в техния вътрешен смисъл. Инструментът се познава не само по външната си форма, но и по своя тон. Има една зависимост между тона на цигулката, материала, от който е направена, и начина, по който е изработена. Ето защо по никой начин не можете да сравнявате цигулка „Страдивариус“ с цигулка, направена от обикновен работник.

Следователно както цигулката се цени по тона, по материала, от който е направена, и по начина на изработката, така и човекът се цени по три неща: по качествата на своя ум, на своето сърце и на своето тяло. Едно от качествата на добрия ум е, че и в най-мрачната нощ той носи светлина. Едно от качествата на доброто сърце е, че и в най-големия студ то носи топлина. Едно от качествата на тялото е, че носи в себе си здраве и сила. С такова тяло човек може да се справя с всички мъчнотии в живота си. Има ли човек тия три качества в себе си, той може да се нарече човек в пълния смисъл на думата. Без тези три качества нито любовта му е Любов, нито мъдростта му е Мъдрост, нито истината в него е Истина. Ако доброто едновременно не съдържа светлина, топлина и сила, не е Добро. Ако и правото едновременно не съдържа светлина, топлина и сила, никакво Право не е. Човек е дошъл на Земята да придобие именно тези качества – светлина за ума, топлина за сърцето и сила за тялото. За да придобие тези качества, той трябва да служи на Бога, а не на себе си. Който служи на себе си, в края на краищата той ще се превърне на пръст. Такъв човек няма никакво бъдеще. Оттук можем да извадим заключението: хората умират, защото служат на себе си.

Мъглата, която днес ви заобикаля, е дошла, за да изпита вътрешната ви сила. В това отношение този ден за вас е пробен. Днес искат да ви изпитат какво можете сами да направите. Досега вие сте уповавали на баща, на майка, на братя, на сестри, на приятели. Жената уповава на мъжа си, мъжът – на жена си, децата – на родителите си, патриотът – на народа си. Докъде стига това уповаване? – До гроба. Ако отидете на гробищата, ще видите, че те са пълни с паметници на майки, на бащи, на деца, на приятели, на възлюбени, на патриоти и т.н. Обаче какво ще правят тия хора, които упоават едни на други, ако един ден се намерят изолирани от всички свои близки, както вие сте изолирани от мъглата за външния свят?

Това се отнася до физическия свят. Влезете ли в трикачествения свят – в света на светлината, на топлината и на силата, там няма да намерите нито един паметник. Там няма паметници, няма надгробни плочи, няма и плачове. Там всичко върви добре, според както казва българската поговорка: „По мед и масло.“ Какво трябва да направят хората, за да

излязат от света на паметниците, от света на страданията? – Те трябва да влязат в трикачествения свят. Когато умът е светъл, човек никога не се спъва. Трябва ли човек да се смущава, да губи мира си от това, че в двора му е влязло едно животно и го е нацапало? – Няма защо да се смущава. Той трябва да вземе прът и да го изгони навън. Естеството на животното е такова, че дето влезе, то носи своите нечистотии. Колкото и чисто да пазите, животното все ще ви остави един неприятен спомен. Ако крадецът влезе в дома ви, и той ще остави някакъв неприятен спомен – все ще задигне нещо. Не правят ли същото и лошите мисли и чувства, които ви посещават от време на време? И те оставят в ума и в сърцето ви по един лош спомен. „Реални ли са лошите мисли, чувства и постъпки на хората?“ – Щом ги виждате и чувствате, те са реални. Не виждате ли своите постъпки? Какво трябва да правите с лошите мисли, чувства и постъпки? Като дойде някоя лоша мисъл в ума ви и някое лошо чувство в сърцето ви, изпъдете ги навън, затворете вратата след тях и ги забравете. Като направите една лоша постъпка, изправете я, изчистете нечистотиите, които е оставила, и не мислете за нея. Как се ограждат съвременните хора срещу добитъка? – Те правят на къщите си здрави врати и прозорци, здрави и високи огради, за да не може никакъв добитък да влезе в двора или в къщата им. Ако искате и вие да се запазите от влиянието на лошите мисли и чувства, оградете се по същия начин с влиянието на добри, на положителни мисли и чувства. Няма по-здрава ограда от положителните мисли и чувства на човека. Те са щит срещу злото.

Преди стотина години в един от американските университети се случило нещо, от което се виждат причините, поради които лошите мисли и чувства посещават човека. По това време студентите на този университет били недоволни от председателя на университета и решили по някакъв начин да го подразнят. Председателят имал красив, строен кон, с който идвал понякога до университета. Един ден група студенти от недоволните, като видели коня на председателя пред вратата на университета, вкарали го вътре и го изкачили на третия етаж. Председателят потърсил коня си, но не го намерил. Тръгнал за дома си пеш с надеждата, че конят му сам се е върнал в дома си. Обаче той останал излъган – конят не се върнал. На другия ден, като отишъл в университета и обиколил всички етажи, видял, че конят му се разхожда на третия етаж. С голяма мъка той успял да го свали долу. Кой качи коня горе? – Недоволството. Не прави ли същото и вашето недоволство? Не качвате ли коня на вашия председател на третия етаж на вашия университет и не го ли оставяте там да цапа? Недоволството в човека отваря вратата на човешкия ум и на човешкото сърце за всички лоши мисли и чувства. Щом влязат в човека, те започват да цапат. Като знаете това, пазете се от недоволството. Недоволството на студентите обаче не се ограничило дотук. Един ден председателят на университета спрял със своя лек кабриолет пред университета и влязъл вътре. В това време недоволниците разместили колелата на кабриолета – предните турили отзад, а задните – отпред. Председателят излязъл от университета, качил се на кабриолета си и тръгнал за дома си. Двама студенти го спрели и му казали: „Господине, някакво разместване е станало с колелата на вашия кабриолет.“ Той слязъл от кабриолета си и видял, че наистина местата на колелата били разместени. Много време изгубил той, докато ги постави в първото им положение, но освен това трябвало да плати на ония, които му помогнали в работата.

Студентите решили да устроят на професора си още една шега, с която да го изложат пред външния свят. В околността, дето било лятното имение на професора, имало голям бостан с хубави дини. Една вечер те задигнали кабриолета на професора си и отишли с него да крадат дини. Като взели, колкото дини искали, те оставили кабриолета отвън, за да мислят хората, че професорът е влизал в бостана. По този начин те искали да го компрометират. Така направили два пъти, но на третия път професорът ги уловил. Той се преоблякъл в студентски дрехи и от никого незабелязан, влязъл с тях заедно да краде дини. Като откъснали няколко

дини, той се обърнал към тях и казал: „Момчета!“ Те веднага го познали и силно смутени, останали вкаменени на местата си. От този момент те престанали да се шегуват с професора си.

И тъй, стремете се да уловите онези, които качват коня ви на третия етаж на университета. Стремете се да уловите онези, които разместват колелата на вашия кабриолет. И най-последно, хванете онези, които вземат кабриолета ви и отиват с него да крадат дини. Има един закон в Природата, който определя пътя на човешкото развитие. Човек не може да има светлина в ума, топлина в сърцето и сила в тялото си, ако не е разположен, ако не е отворен към Бога. Искате ли да се развивате правилно, вие трябва да бъдете отворени към Бога. Това е, което в окултизма наричат инфлюкс – влияние на Духа върху човека, т.е. връзка между Божественото и човешкото.

Следователно когато човек е недоволен от живота, когато е неразположен духом, той е затворен за горния свят – за Небето, а отворен за долния свят – за злото. Когато е доволен от живота и разположен духом, той е отворен за горния свят – за Небето, а затворен за долния свят – за злото. И в Писанието е казано, че който има вяра и Любов към Бога, той ще бъде във връзка с възвишения свят, отдето ще получава всичко необходимо за своето развитие. Не е въпрос да ви убеждаваме в това – вие сте го опитвали и ще го опитате. За вас е важно каквито опитности сте придобили, да ги помните, та когато изгубите равновесието си, да знаете, че Бог е Единственият, Който помага и оправя света. Ако светът е лош, ние не можем да го изправим. Когато някъде настане суша, колкото и да е добро желанието на човека да помогне, той не е в сила да изпрати дъжд. От Бога зависи да вали или да не вали дъжд. Колкото и да желяем да изпратим на растенията светлина, топлина и влага, това не зависи от нас. Ние не сме фактори в света. Един е факторът в света, Който полива, осветява и стопля всички жадни, гладни и страдащи души. Щом Той пожелае, всички души ще бъдат задоволени.

Когато Бог изпрати светлина във вашите умове, топлина във вашите сърца и сила във вашите тела, вие ще възкръснете и отново ще се родите. Като говоря за тялото на човека, аз не разбирам сегашното, немощното му тяло, в което днес живее. Бог ще вложи Своята сила в духовното тяло на човека, а не във физическото му тяло. В духовното тяло на човека се крият великите блага на живота – бъдещото богатство на човека. Казано е в Писанието: „Ако не се роди човек изново, не може да влезе в Царството Божие.“ Това значи: ако не стане духовно възрастен и не влезе да живее в духовното си тяло, човек не може да бъде наследник на Царството Божие. Както човек не може да живее без физическо тяло, така не може и без духовно. Човек се нуждае от ум, от сърце и от тяло. Това са три елемента, с които Битието се разбира.

Досега се е проповядвало на хората, че без вяра не може да се угоди на Бога. Значи вярата се е поставяла като основа на живота. Новото учение обаче казва: „Приложете Любовта за основа на своя живот.“ Христовото учение е Учение на Любовта. Апостол Павел казва: „Три велики добродетели има – вяра, надежда и любов, но от трите най-голяма е Любовта.“ В придобиване на вярата човек различава доброто от злото и започва да живее разумно. В придобиване на Любовта човек реализира Божествените блага. Любещият човек е подобен на плодно дърво, което е вързало и плодовете му са узрели. Това дърво е Дървото на живота, от което всички се хранят. Докато не започне да се храни от плодовете на Любовта, човек никога няма да възкръсне. Затова е казано, че Любовта е сила, която възкресява. Христос казва: „Аз съм вратата на кошарата.“ Който влезе през тази врата, той ще разбере Любовта. Вън от тази врата Любовта остава неразбрана. „Ще влезе, ще излезе и паша ще намери.“ Наистина, когато влезе и излезе през вратата на Любовта, човек ще намери изобилието на живота.

Казано е още, че Любовта изпъжда навън всякакъв страх. Докато Любовта не е посетила човека, той се страхува. Щом се страхува, той е в закона на вярата. Досега вярата е възпитавала човека. Тя го е научила да различава доброто от злото. Съвременната култура се дължи на вярата. Когато изведе евреите от Египет, Мойсей им даде няколко закона, които те не можаха напълно да разберат и приложат. Първият и най-силен закон, който се запечата дълбоко в умовете и сърцата им, беше следният: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила, и ближния си като себе си.“ И Христос постави тия два закона за основа на Своето учение.

Сега приложете тия закони в живота си. От вярата си не се отказвайте, но турете я да служи на Любовта. Вяра, надежда и любов са трите сили в човека, които взаимно си служат. Апостол Павел казва: „От трите най-голяма е любовта.“ Аз уподобявам Любовта на човешкото тяло. Тяло и Любов са едно и също нещо. Вярата представлява ръцете на човека, а надеждата – неговите крака. Главата пък символизира Духа. Човек живее в тялото си, т.е. в Любовта, без да я познава. С вярата, т.е. с ръцете си, той работи. С надеждата, т.е. с краката си, се движи напред, мести се от едно положение в друго. Хората мислят, че сърцето е място на Любовта. Не, сърцето е само едно от жилищата на Любовта. Много жилища има тя, но чрез цялото тяло Любовта служи на всички страдащи, на всички бедни и угнетени, на всички, които се обръщат към нея. Казано е за тялото, че е Храм Божий. Защо? – Защото в него живее Любовта.

Съществената мисъл, която трябва да остане в ума ви, е следната: чрез Любовта човек може да постигне всичко, което желае. Любовта е в състояние да реализира всички желания на човека. Без любов човек нищо не може да постигне. Вярата и надеждата са удове на Любовта. Когато Любовта действа в човека, вярата и надеждата се съединяват – и трите заедно образуват едно цяло. Човек не може да люби, без да вярва; човек не може да люби, без да се надява. От друга страна, умът и сърцето са сили, които работят за придобиване благата на Любовта. Любовта пък е проява на Божия Дух. Без нея Духът Божий не би могъл да стане понятен за човека. Казано е в Писанието: „Бог е Любов.“

Човек търси Любовта в живота си, а въпреки това живее в нея. Щом живее в Любовта, т.е. в Бога, трябва ли да се безпокои? Някой казва, че е влюбен, а при това е недоволен. Защо? – Защото влюбването не е Любов. Любовта прави човека щастлив и доволен, но влюбването носи страдания, които не го повдигат. На турски език думата бен означава личното местоимение аз – влюбен. Значи влюбеният обича себе си. От памтивека досега всички хора са били влюбени само в себе си, но тази любов нищо друго не им е донесла, освен страдания и смърт. Влюбеният е много чувствителен, лесно се обижда. Най-малкото нещо е в състояние да го изкара вън от релсите на неговото равновесие. Като знае това, човек трябва да люби не себе си, но Бога. Тази Любов ще осмисли живота му, ще го освободи от всички ограничения. Божията Любов е огън, който и водата на океана не може да изгаси.

За да придобие Великата Любов, човек трябва да има светлина в ума си, топлина в сърцето си и сила в тялото си. Който не разбира Любовта, той постоянно се оплаква, че сърцето му са откраднали, че любовта му е изчезнала, че умът му се е помрачил. Да мисли човек така, това значи да се самозаблуждава. Колкото е възможно някой да открадне Земята и Слънцето, толкова е възможно да се открадне сърцето на човека. Никой не е в състояние да затъмни светлината на Любовта. Никой не е в състояние да намали топлината на Любовта. Никой не е в състояние да унищожи силата на човешкото тяло. Това трябва да се приеме като аксиома в живота.

Сега, като говоря за огъня на Великата Любов, мъглата бърза да ви посети, за да ви охлади малко, да не изгорите. Тя се е превърнала в пара, с която ви обгръща. Дребните капчици на мъглата се запознават с вас, поздравяват ви и ви целуват. Желаете ли техните

целувки, или не, това не ги интересува. Това са Божествени целувки, които слизат от горния свят. Някои се оплакват, че са се наквасили от тази мъгла. Няма защо да се оплакват. Това са нежни целувки, които крият в себе си известно благословение. Без тях няма растене, няма живот. Слабият ветреца, който сега полъхва, също така носи своята любов. Той ви завива в своята мека магнетична дреха. Ако ви запитат какво време бихте желали да имате, ще кажете, че искате да бъде топло, Слънцето да грее силно, да няма мъгла, дъжд, нито вятър. Досега вие сте виждали все външното Слънце, но не и вътрешното. Днес външното Слънце е вътре във вас, а вътрешното ви слънце – отвън. Светлината, която проблясва сега в ума ви, топлината, която се разгаря в сърцето ви, и силата, която туря тялото ви в движение, представляват вътрешното слънце на човека. При светлината на това слънце човек може да се движи и в най-голямата тъмнина, без никакви спънки и съпротивления. Благодарете на Бога за благата, които всеки момент ви изпраща. Благодарете за разположението, което Той има към вас.

Мъглата, влагата, чистият въздух, в които сте потопени днес, не могат да се сравнят с най-топлия слънчев ден. Те носят велики блага за човешката душа. Житното зърно расте при влага, а не при суша. Дървото расте при влага, а не при суша. Добродетелите и способностите на човека се развиват при влага, а не при суша. Следователно радвайте се и благодарете за този ден, за мъглата и влагата, които ви посетиха. За грешника този ден е опасен. Като се намери на планината, сред мъгла и дъжд, той бяга долу, в града, за да се скрие на завет. За светията обаче мъглата и вятърът са благословение.

Сега, като слезете долу, започнете да работите с Любовта – единствената реална сила. Само при Любовта човек действа. Тя го подтиква към мисъл, към чувства и към действия. Дето има мисъл, чувства и действия, само там нещата се реализират. Дето Любовта, мисълта и волята отсъстват, там нещата остават нереализирани. Всяко нещо, което се върши с любов, с мисъл и с воля, с постижимо. Всяко нещо, което не се върши с любов, с мисъл и с воля, е непостижимо. Ако искате да имате резултати, вършете всичко с Любов. Бог живее в умовете, в сърцата и в телата на хората, т.е. в тяхната сила. Умът, сърцето и волята представляват три връзки на човека с Първата Причина. Те са трите допирни точки на човешката душа с Великия Пулс на Живота. Искате ли да чувствате този Пулс, отворете умовете, сърцата и телата си за Него. „Приложете тялото си в жертва жива и благоугодна на Бога“ – е казано в Писанието. И Христос казва: „Отец е в Мене, и Аз съм в Отца.“ Това значи: „Отец Ми живее в Моя ум, в Моето сърце и в Моето духовно тяло.“ Всякога дръжте тази мисъл в ума си и служете на Бога с любов, с мисъл и с воля, с добро желание.

Всички религиозни хора говорят за Бога, за Христа. Какво можете да кажете за Христа? За Христа ще знаете, че е Човек на изобилната сила, на изобилната вяра и на изобилната Любов. Значи Христос е Човекът на изобилната сила. Христос е Човекът на изобилната вяра. Христос е Човекът на изобилната Любов. Тъй щото, когато служи на Бога със сила, с вяра и с любов, човек ще разбере смисъла на стиха: „Бог е Дух, и които Му се кланят, в Дух и Истина да Му се кланят!“ Служете на Бога със сила, с вяра и с любов!

Желая и на вас да бъдете хора на силата, на вярата и на Любовта! Желая ви да бъдете като Христа: едно с Отца, едно с Бога!

8 август 1937 г., 5 ч.

ДВЕТЕ СЪСТЕЗАНИЯ

Лъчи на живота

Съвременните хора се обиждат лесно и по този начин развалят отношенията си. „Как трябва да се справя човек с обидата?“ – Обиди ли те някой, не повтаряй думите, които са те засегнали. Не разказвай на никого за обидата, която са ти нанесли. „Как да се справяме с недоволството си?“ – Недоволството не е ваше. Дяволът е недоволен, а не човекът. Щом влезе в човека, дяволът му предава своето недоволство. Без да знае това, човек приема недоволството на дявола като свое и започва да роптае, да мърмори защо Господ е направил нещата така, а не иначе; защо съществуват страданията в света, и т.н. „Как трябва да се оправдаваме, когато ни обвиняват, че сме направили някаква пакост?“ – Няма защо да се оправдавате. Щом ви обвинят, че сте счупили стомната на някого, ще му купите нова стомна и ще мълчите. След това, ако причината за счупването на стомната се дължи на вашето неразположение, ще се погрижите да трансформирате състоянието си. Човек трябва да има будно съзнание, за да разбира отгде идат изпитанията и изкушенията в живота му. Със слизането си на Земята Христос свали юларите на дявола от главите на хората и ги направи свободни. Щом е така, бъдете будни, за да не оставяте дявола отново да туря юларите си върху вашите глави.

„Кое е по-силно в живота: доброто или злото?“ – Доброто е по-силно. В борбата между злото и доброто злото всякога губи, а доброто печели. В първо време злото е силно, а доброто е слабо. В края на борбата доброто става силно и побеждава, а злото отслабва и всичко изгубва. Доброто винаги печели, понеже Бог е на негова страна. След всяко страдание, което човек преживява, доброто в него се усилва, взема надмощие над злото. Щом доброто победи злото, последното престава да мъчи човека. В края на борбата доброто пита злото: „Познаваш ли сега кой от двамата е по-силен? Искаш ли да продължаваш още борбата?“ Когато злото признае своето безсилие, доброто се ръкува с него приятелски и продължава своя път. Човек усилва доброто в себе си чрез страдания. В това отношение страданието е път, през който човек неизбежно трябва да мине. Доброто трябва да вземе надмощие пред злото.

Когато хората се обиждат, трябва да си зададат въпроса справедлива ли е обидата, или не. Ако е справедлива, трябва ли да се обиждат? Някой взел пари назаем от някого и обещал да ги върне след три месеца, но не изпълнил обещанието си. Кредиторът му го среща и го нарича безчестен човек. С една дума, той го обижда. На място ли е тази обида? – На място е. Длъжникът не трябва да се обижда, но да си даде отчет за погрешките, които е направил, и да се стреми да ги изправи. Той е направил две погрешки: първата погрешка е, че е взел пари назаем, а втората, че не е издържал на обещанието си. Следователно той трябва да научи следния урок: трябва ли му пари, нека отиде в Божествената банка, оттам да изтегли, колкото му са нужни. От човешка банка обаче никога да не взема пари назаем. Това не значи, че злото се крие в човешкото. Не, законите, на които човешкото се подчинява, коренно се различават от законите на Божественото. Следователно при човешкото ще постъпваш по човешки, при Божественото – по Божествен начин.

Съвременните хора трябва коренно да изменят своите възгледи, за да не поставят доброто и злото за основа на своя живот, но Любовта да бъде основа на техния живот. Поставят ли Любовта за основа на своя живот, те влизат в бъдещата култура, в културата на Новия живот. Падналите духове вършат зло от любов към него. Понякога и човек върши зло,

без да има любов към него. Той върши зло и се отвращава от него. Това именно показва, че човек може да се излекува от злото. Който върши зло, без да го обича, той се поддава на лекуване. Който върши зло от любов към него, той е неизлечим. Стремете се към Доброто, към Любовта, за да се освободите от бацилите на злото. Човекът на Любовта нито се обижда, нито се свързва със злото. Той знае, че всичко, което става в света, е за добро. Казано е в Писанието: „Всичко ще се обърне на добро за онези, които любяТ Господа.“ Кога? – Когато се свърши борбата. „Праведните ще просветнат.“ Кога? – Когато Доброто победи.

„Какво да правим с ония хора, които не живеят съобразно великите закони на Живота?“ – Това не е ваша работа. Преди всичко вие не знаете кой как живее. Коя е мярката, с която определяте правилния живот? За вас е важно да знаете какво Бог изисква от ония, които Го познават. За човека е важно да знае, че не е той, който може да обърне някого към Бога, да го изучи, да го нахрани или да го роди. Никой никого не е обърнал към Бога. Никой никого не е родил, отхранил или изучил. Сам Христос казва: „Тия овце Твои бяха и на Мене ги даде.“ Значи Той признава, че всичко принадлежи на Бога, и каквото е получил, от Него Му е дадено. „Кои са отличителните белези на злото и на доброто?“ – Злото не може да расте, но постепенно се смалва и изгубва. Доброто постоянно расте и се увеличава. Който прави зло, той всичко губи и се смалва. Който прави добро, той постоянно печели и израства. Който мрази, той постепенно отслабва. Който люби, той силен става. Правиш ли зло, ти се смалваш. Правиш ли добро, ти растеш. Мразиш ли, ти отслабваш. Любиш ли, ти силен ставаш. Злото заробва човека, Доброто го освобождава. Доброто, Любовта са огън, който побеждава.

Сега не ви казвам, че трябва да вярвате, но казвам: живеете в Любовта! Животът е добър. Животът е чист, защото излиза от Любовта. „Как да придобием щастieto?“ – Щастieto се придобива при изпълнение на Волята Божия. Да изпълняваш Волята Божия, това значи да придобиваш Царството Божие в себе си. „Как ще се оправи светът?“ – Според мене Божественият свят е оправен, а човешкият трябва да расте, да се развива. Той ще претърпи такива промени, каквито никога не сте очаквали. И външната Природа, в която сте потопени, ще мине през големи промени, през големи пертурбации. „Кое е условието за правилно растене?“ – За да расте правилно, човек никога не трябва да се сравнява с другите, да се поставя по-горе или по-долу от тях. Той трябва да върши добро, да изпълнява Волята Божия и за нищо друго да не мисли. Онзи, Който е създал света, Той е промислил за всички същества, малки и големи.

Сега от вас, като от ученици, се иска съзнателна работа. Хранете се всеки ден с плодовете на Любовта. Като ставате сутрин от сън, веднага си откъснете една ябълка от Дървото на Любовта и закусете с нея. Към обяд си откъснете две-три ябълки от същото дърво, а вечер – три-четири ябълки. Изобщо хранете се от плодовете на Любовта. Светът се нуждае от хора, готови на жертва. Пожертвайте своите лични удоволствия за придобиване на висшите блага на живота. Пожертвайте своя личен живот за живота на човечеството. Светът се нуждае от истински работници, които работят безкористно и с любов. Това изисква Новото учение – Учението на Любовта. Който следва пътя на Любовта, той расте и се увеличава. Който не следва този път, той се смалва и губи всичко. В Божията Любов седи разрешаването на всички въпроси. Животът на вярата е опитан вече. Там хората са изучавали сладкото и горчивото и днес могат вече да ги различават. Влязат ли в Любовта, те ще придобият новото – живот, пълен със светлина и знание, със свобода и простор. Животът на Любовта носи безсмъртие за човека. И в огън да влезе, любещият човек пак жив ще остане. Светиите са влизали в огъня с песни. Те не се плашат от огъня. Светът трябва да мине през огъня на Любовта, да се стопи и да светне. Вън от живота на Любовта всичко е илюзия. Смислът на живота обаче е в Любовта. В Любовта всичко е постижимо. Човекът на

Любовта не умира, но заминава. Обикновеният човек умира, като прекарва ред разочарования, съмнения, страх. Щом се намери във от тялото си, той преживява необикновен страх. От всички страни го преследват, гонят го, и за да се спаси от преследването на злите духове, той се принуждава да се смалява, да стане почти невидим. В това положение той остава само с едно съзнание, че някога е бил нещо, а сега е нищо.

Мнозина мислят, че като отидат на онзи свят, ще влязат между ангелите. И това е възможно, но за ония, които са живели в Любовта. Всички останали ще живеят с илюзиите на земния живот. Ако на Земята са били търговци, и на онзи свят ще живеят с илюзиите на своята търговия. Казано е, че с вяра може да се угоди на Бога. С вяра можете само да угодите на Бога, но с вяра не можете да примирите противоречията в живота си, не можете да се свържете с Бога. Само в Любовта вие можете да се свържете с Божиите мисли, чувства и постъпки.

„Къде е разумният свят? Къде са разумните същества?“ – Около вас. Ако очите на човека се отворят, той ще види около себе си много възвишени същества: светии, праведни, добри хора. Той ще види около себе си такива светове, каквито никога не си е представял. „Какво да направим, за да се отворят очите ни?“ – Влезте в живота на Любовта. Любовта отваря очите на човека. Който иска да влезе в по-висок живот от този, в който днес се намира, той трябва да приеме Любовта. Не иска ли да излезе от обикновения живот, никой не може да му помогне. Докато човек сам не пожелае да възстанови отношенията си с Бога, отвън никой не може да го застави да направи това. Щом възстанови отношенията си с Първата Причина, едновременно с това той възстановява отношенията си и със своите ближни. Човек не може да има правилни отношения към ближните си, ако няма правилни отношения към Първата Причина на нещата.

Често религиозните хора се страхуват от света. Те считат, че светът е място на изкушение. Те казват, че Бог не живее в света. Странно нещо! Щом Бог живее в умовете и сърцата на хората, Той живее и в света. Не изключвайте Бога от света. Той е в света. Само Той е в състояние да го оправи, Той е навсякъде: между камъните, между растенията, между животните и между хората. Достатъчно е да погледнете през очите на Любовта, за да видите красотата, която съществува навсякъде.

Христос е Човекът на изобилната сила.

Христос е Човекът на изобилната вяра.

Христос е Човекът на изобилната Любов.

Проникнете се и вие от Христовата сила, вяра и Любов, за да се ползвате от помощта на разумните същества. Обичате ли Бога, те са готови да ви помагат. Не Го ли обичате, те ви оставят свободни. Те не искат да ограничават човека, но тихо му нашепват: „Това, което вършиш, не е добро. Кorigирай се и постъпвай според Волята Божия.“ Защото е казано: „Око не е видяло и ухо не е чуло това, което Бог е определил за онези, които Го любя.“ – „Къде можем да намерим Бога?“ – В ума, в сърцето и във волята на всеки човек. Срещнете ли някой човек, първо говорете с Бога в него, а после със самия човек. Когато обичате човека, вие обичате Бога в него, а не физическия човек. „Потърси Ме в ден скърбен“ – е казано в Писанието. Потърсете Великия в света, когато умът и сърцето ви са угнетени.

И тъй, Бог живее в ума, в сърцето, в душата и в духа на човека. Ще знаете тогава, че Любовта е от Бога, а безлюбието – от хората. За грешния Той е огън пояждащ, а за праведния – огън възрастващ. Живейте прочее като праведните, за да се ползвате от огъня на Любовта.

8 август 1937, 10 ч.

ПЪТ И ВЪЗМОЖНОСТИ

Лъчи на живота

Човек си задава въпроса: „Защо съм роден?“ При един тържествен момент в живота Си Христос е отговорил на този въпрос, без да Го е запитал някой. Той казва: „Аз затова се родих – да свидетелствам за истината.“ Той е знаел за коя Истина е дошъл да свидетелства. Обикновените хора обаче разискват върху въпросите защо са се родили, какво нещо е Истината, без да имат ясна представа за тях. Ако попитате вълка защо се е родил, той ще ви каже, че се е родил, за да яде овце. Овцата пък ще ви отговори, че се е родила, за да пасе трева. Ако попитате водата защо е дошла на Земята, ще ви каже, че е дошла, за да се плъзга по земята, да я полива и пои. Защо е дошъл вятърът? – Да духа, да издуха ония работи, които по друг начин не могат да се премахнат.

Ако зададете същия въпрос на човека, той ще отговори: „Дошъл съм на Земята да ям и да пия.“ – Такава е философията и на вълка. След като човек е живял 60 години на Земята и през всичкото време е ял и пил, какво особено е спечелил? – Каквото е придобил вълкът. След 25-годишен живот на Земята убиват вълка, вземат кожата му и направят от нея хубава яка, с която някой благородник се гордее. Който погледне кожата на палтото на благородника, той веднага казва: „Това е остатък от кожата на един герой, който някога е ял и пил, но сега се учи да не яде и да не пие.“ Кожата на вълка има едно ценно качество, че паразити в нея не се въдят. Понеже вълкът обича да се ползва от живота на другите, както паразитите, затова самите паразити не го обичат и бягат от него.

Всеки човек трябва да каже като Христа: „Дошъл съм на Земята да свидетелствам за Истината.“ Само онзи може да свидетелства за Истината, който се е освободил от недоволството, от съмнението, от омразата – от всичко отрицателно. Някой е недоволен, че хората не го разбират. Как ще го разбират другите, когато той сам себе си не разбира? Да се разбира, да се познава човек, това значи да е преодолял всички мъчнотии в живота си. Докато не се познава, човек мисли, че много знае. Това значи, че той се намира още в първи клас на училището. Той лесно решава задачите на първи клас. Щом влезе във втори клас, той среща известни мъчнотии. Като усвои материала за втори клас, той лесно решава задачите си. Влезе ли в трети клас, в първо време пак среща известни мъчнотии. Следователно при всяко ново положение хората се намират в трудности, но не са в безизходен път. Щом усвоят това положение, работите им вървят добре. Като минават от един клас на гимназията или на живота в друг, най-после те дохождат до опитността, че това, което днес не знаят, е възможност още утре да придобият това знание.

И тъй, незнанието е възможност за придобиване на знание, а знанието – възможност за изпълнение. Значи когато не знае, човек има възможност да придобие знание, а когато знае, той има възможност да направи нещо. Докато не мине от невежество към знание, човек никога не може да стигне до изпълнение. Цигуларят трябва да знае как да държи инструмента си, за да свири на него. Певецът трябва да взема вярно тоновете, за да пее добре. Не взема ли тоновете правилно, той не може да се нарече певец. Ако с такова пеене излезе на сцената, публиката ще го освирка и ще го изпъди вън. Вземе ли човек няколко трептения по-малко, отколкото даден тон има, той не е взел тона правилно. Музиката е велик закон, според който се определя посоката на човешките мисли, чувства и постъпки. Музиката определя възможността за постигане на красивите и възвишени желания на човека. Ако не е музикален, човек може да има само постиженията на вълка, на овцата, на водата, на въздуха,

но не и постиженията на човека. Музикален ли е, човек може да постигне всичко, каквото душата му желае.

Сега, като ученици на Велика Школа, вие сте дошли само до първи клас. За този клас вие сте много способни, имате отлични бележки, но не сте готови още за втори клас. Вторият клас е най-мъчният клас в живота на човека. По-мъчен клас от него няма. Не е лесно човек да ходи на два крака. Когато левият и десният крак на човека се съгласуват, обичат се и си помагат взаимно, тогава лесно се ходи. Но ако единият или и двата крака на човека остават на особено мнение и всеки от тях иска да се движи, където пожелае, тогава човек не може да ходи. Той е принуден да вземе участие в спора на двата крака и да ги убеждава кое е право и накъде трябва да вървят. Не само физическият човек има два крака, но и мисълта му има два крака. Когато краката на мисълта не са в съгласие, човек не може да мисли правилно. Щом не мисли правилно, и работите му не вървят добре. Това е фигуративен израз, а не буквален.

На какво се дължи спорът на човешките крака? – Те спорят за първенство, кой от тях да бъде пръв. Някога левият крак е бил пръв, а сега десният крак е пръв. Човек стъпва първо с десния крак, а после с левия. Като се умори десният крак, левият го замества. Като се умори левият, десният го замества. Така се сменят ту десният, ту левият крак – и човек ходи, върви напред. В бъдеще пак левият крак ще има първенство над десния. Ако краката не спазват закона за движението, те ще станат причина за заболяването на техния господар. Когато се почувства сам в живота си, човек е с един крак. Мома и момък, които искат да се женят, са ученици в първи клас на училището. Те имат само по един крак и искат да се оженят, т.е. да влязат във втори клас. Във втори клас не приемат ученици с един крак. Който иска да влезе във втори клас, той непременно трябва да има два крака. Тази е причината, дето момата и момъкът се търсят. Момата за момъка и момъкът за момата представляват храна, вода, въздух и светлина, без които те не могат да съществуват. Храната, водата, въздухът и светлината внасят нещо ново в човека. Мислите и чувствата също внасят нещо ново. Най-после и животът внася нещо ново в човека. За да внесат новото в човека, мислите и чувствата му трябва да имат по два крака, т.е. да бъдат положителни – здрави мисли и здрави чувства.

Когато ученикът има два крака, той е влязъл вече във втори клас и се готви да мине в трети. За трети клас той трябва да има два крака и една ръка. И тук той не спира. Какво може да направи с една ръка? Той трябва да влезе в четвърти клас, да си създаде още една ръка. Значи в първи и втори клас ученикът създаде двата си крака, а в трети и четвърти – двете си ръце. Следователно каквото е отношението между първи и втори клас, такова е отношението между трети и четвърти. Двата крака на човека представляват две велики добродетели, с които той трябва да функционира. Двете ръце представляват други две велики добродетели. Младата мома е ученичка в първи клас, тя е с един крак. Младият момък също е ученик в първи клас. И той има един крак. Понеже с един крак човек не може да ходи, момата и момъкът съединяват своите капитали, стават съдружници и започват заедно да търгуват. Дървото, колът, камъкът, гредата имат само по един крак, но с един крак, т.е. с една добродетел, човек по никой начин не може да остане. Два капитала, два крака, две добродетели трябва да се съединят в едно, за да подемат движението напред. Най-малко две добродетели са нужни на човека, за да бъде силен. Човек не се нуждае само от майка или само от баща, но едновременно трябва да има и майка, и баща – и да ги познава.

Съвременните хора не познават майка си и баща си, които са ги родили. Те не познават Бога, от Когото първоначално са излезли. Мнозина искат да имат конкретна представа за Бога. Чудно нещо! Те живеят в Него, и Той в тях, и въпреки това търсят някаква конкретност. Да търси човек Слънцето при неговата ярка светлина, това значи да е сляп. Каква по-голяма конкретност искате за Слънцето от неговата светлина и топлина? Това значи да има човек очи и да не вижда. Причината за слепотата на съвременните хора се дължи на

факта, че те се раждат с някакво лепливо вещество на очите си, което бабите акушерки поради невежеството си не измиват. Докато детето е в утробата на майка си, това лепливо вещество е на място, но излезе ли то вън от майчината си утроба, акушерката трябва да го измие, да не остане за цял живот сляпо. Когато видя слепия, Христос плю на земята, направи кашлица, намаза с нея очите му, и той прогледа. В слюнката на Христа имаше такова вещество, което можеше да отваря очите на слепи. В слюнката и в езика на хората има такова вещество, което освен че не отваря очите на слепите, но още повече ги затваря.

Сега аз говоря на ония от вас, които искат да изпълняват Волята Божия. Волята Божия се изпълнява по Божествен начин, а не по човешки. Искате ли да живеете по човешки и да се осигурявате, вие ще имате само разочарования, мъчнотии и страдания: раждания, умирация, прераждания и т.н. Искате ли да излезете от човешкия живот, вие трябва да учите. В какво вярват хората, за вас това не е важно. В какво вие вярвате, това трябва да ви интересува. Вие трябва да вярвате, че имате два крака, с които можете да ходите; вие трябва да вярвате, че имате две ръце, с които можете да работите и да си изкарвате прехраната; вие трябва да вярвате, че имате един език, натоварен с три служби: да опитва храните и да се произнася коя може да влезе в стомаха и коя не може, да премята сдъвканата храна, за да слиза по пищевода; да говори, да изпълнява ролята на оратор. Като излезе на сцената, с помощта на езика си човек изразява разумни слова. Щом свърши работата си, езикът се прибира и казва: „Няма уд в човешкото тяло, подобен на мен!“ Прав е езикът. Никой уд от човешкото тяло не може да свърши работата на езика. Носът може само да помиришава нещата, очите – да виждат, ушите – да чуват. Езикът е посланик, изпратен на Земята, между своя народ – тялото на човека, да изпълни една велика мисия. Ако думите, които излизат от него, са разумни и на място, те носят щастие и благоденствие за целия народ. Не са ли разумни, те могат да предизвикат някаква дипломатическа погрешка и да изложат целия народ на страдания.

Сега, като говоря за класовете, през които човек минава, вие искате да знаете в кой клас следвате. На това сами можете да си отговорите. Всеки от вас има по два крака, с които ходи. Значи свършили сте втори клас. Имате и по две ръце – свършили сте и четвърти клас. Тъй щото всички сте завършили прогимназия и сте влезли в гимназията. Понеже сте завършили четвърти клас, сега сте в пети клас, дето се изучават методите за сформирание на човешкото сърце, за възпитание на неговите чувства. Щом свършите този клас, вие ще влезете в шести клас – изучаване законите на мисълта. При изучаване на тия закони ученикът ще се домогне до двете страни на мисълта: светлата и тъмната. При светлата страна на мисълта човек вижда нещата ясно и определено. При тъмната страна на мисълта човек вижда предметите в сянка, в тъмнина. Дето се докосне, той неизбежно ще се спъне. За да не се спъва, той трябва да носи със себе си по една, две или три лампички, та да осветява пътя си. Правата мисъл има за цел да въведе човека в светлата, в Божествената страна на мисълта.

Каква е задачата на шестия клас? – Като изучи законите на мисълта, човек трябва да почива. Значи след свършване на шести клас се предвижда почивка. Щом почива, ученикът има право да се забавлява. Човек е създаден в шестия ден – деня на мисълта. След това иде седмият ден – ден на почивка, на развлечение. Когато съществата от Невидимия свят завършат своята работа – създаване на слънца и на планети, те слизат на Земята за почивка, за развлечение. Като се докоснат до някой човек, те го бутнат тук-там и се чудят как е възможно толкова малко същество да има такива грандиозни планове и амбиции.

В един от разказите си Волтер⁷ описва в духовита форма какво представлява сегашният човек в сравнение с възвишените същества от другите слънца и планети. Едно възвишено същество, жител на Сириус, решило да слезе на Земята, за да види какво представлява тя, с какви същества е населена. Като направило няколко крачки, то се намерило на Слънцето. Оттам то слязло в един от океаните на Земята. Водата на океана едва

стигала до глезените му – толкова високо било то. Като продължило пътуването си по Земята, то се намерило в Европа. Там видяло един параход, в който една французка експедиция пътувала за Северния полюс. Приближило се до парахода и с двата си пръста само го дигнало във въздуха. После то видяло, че един от французите правел някакви изчисления. То го хванало с щипците си и французинът започнал да говори. Като чул това малко същество да говори, жителят на Сириус се учудил. Нищо не го учудило толкова много, колкото това малко същество – човекът, и способността му разумно да говори.

Това се отнася до външната страна на нещата. Човешката интелигентност не зависи от външността на човека, от неговата големина. Външният свят е резултат на друг разумен свят; Земята е резултат на друг свят, по-възвишен от нея. Разумността може да измени резултата, но тя не зависи от резултатите на нещата. Резултатът зависи от разумното, а разумното отчасти само зависи от резултата. Човешкото тяло е резултат на неговата разумност. След като живее 60-70 години на Земята, човек може да провери докъде е достигнал в своите разбирания. Например някой говори за музиката, без да я разбира. Защо? – Защото не е построен музикално. Човешката мисъл е построена според законите на музиката. Докато не познава законите на музиката, човек не може да мисли правилно. Любовта е най-великата музикална симфония. В живота по-велика симфония от Любовта не съществува. В Мъдростта по-велика симфония от знанието не съществува. И в Истината по-велика симфония от свободата не съществува. Музиката разрешава мъчнотиите в живота. Тя превръща студа в топлина, скръбта в радост, сиромашията в богатство. За всяка мъчнотия има специален тон. Ако знае този тон и го вземе правилно, човек моментално ще смени състоянието си.

В музиката съществува следният закон: докато не се научи да обича, човек не може да бъде щастлив. Той винаги ще живее в закона на необходимостта, в закона на зависимостта. Който иска да бъде щастлив, той трябва да живее в Любовта. Любовта е път за придобиване на щастие. Това е един музикален закон, който всеки трябва да познава. Любовта изключва всякаква философия. Дойдете ли до нея, няма защо да питате какво нещо е Любовта. Трябва ли да питате какво нещо е плодът? Щом получите един плод, вкусете го, без да философствате върху неговия произход, върху начина на образуването му. Създаването на плодовете е свързано с много проблеми. Човек не е изпратен на Земята да прониква в тайната, която е скрита в плода. Тази тайна не е достъпна още за човека. Първият човек искаше да проникне в тайната на доброто и на злото, но вместо да я реши, той изгуби и това, което знаеше.

И тъй, не питайте за тайната, която плодът крие в себе си, но опитайте живота, който плодът носи. Не питайте какво нещо е музиката, но опитайте живота, който музиката носи. Достатъчно е да изпеете на умрелия един тон от тия, които носят живот в себе си, за да стане той и да оживее. Възлюбеният на една млада мома умрял. Тя отишла в дома му и започнала да плаче и да нарежда: „Защо, миличък, умря? Защо ме оставяш сама? Къде останаха твоите обещания? Нали казваше, че щастлива ще ме направиш? Какво да правя с твоите любовни писма, които останаха нереализирани? Докажи сега, че ме обичаш!“ Като чул последните й думи, момъкът направил усилие, отворил очите си и я погледнал. Като почувствал Любовта в себе си, той станал от гроба – Любовта го възкресила.

Следователно ще знаете, че хората умират от безлюбие, а възкръсват от Любов. Днес вече сте свободни от мъглата. Тя ви арестува цели шест дена. Аз намирам, че любовта на водните капки в мъглата беше много егоистична. Такава любов уморява хората. От тази любов те умират. Водните капчици закриха Слънцето от вашия поглед, лишиха ви от Божествената светлина. Човек може да се разговаря с водата, защото тя има освен външна, още и вътрешна, съзнателна страна. Външно водата е съставена от два атома водород и един

атом кислород. Водородът има два крака, а кислородът – един. Ще дойде ден, когато и кислородът ще придобие още един крак. Където мине, кислородът все пакости върши. Когато виждаме, че двама души се карат и започват да се възпламеняват, трябва да знаем, че причина за възпламеняването между тях е кислородът. Вътрешно водата крие в себе си два живи елемента: една дева и един момък. Девата е облечена в дрехата на водорода, а момъкът – в дрехата на кислорода.

И тъй, когато сте недоволни, вие сте човек с един крак; щом сте доволни, вие сте човек с два крака. Ако недоволството ви още продължава, вие сте човек с два крака и с една ръка. Станете ли напълно доволен, вие сте човек с два крака и с две ръце. Да имате два крака и две ръце, това значи да работите с четири добродетели: две добродетели, които на физическия свят представляват краката, и две добродетели, които представляват ръцете. Следователно на Земята човек живее активно – живот на движение и живот на работа. Земният живот на човека се изразява в движение, труд и работа. В геометрическо отношение четирите добродетели представляват великия квадрат, върху който Земята е построена.

Като ученици вие искате да знаете какво ще правите, като минавате от един клас в друг. Много просто! Ако сте ученик в първи клас, ще минете във втори. Ако сте във втори клас, ще минете в трети. Ако сте в трети клас, ще минете в четвърти. Ако сте в четвърти клас, ще минете в пети. От пети клас ще минете в шести, в седми, в осми клас – и ще повторите всичко, което сте минали в седемте класа на гимназията. Като завършите последния клас на гимназията, ще напуснете Земята. „Къде ще отидем след това?“ – По този въпрос няма какво да ви се отговаря. Какво ще стане с вас след завършване на университета, не трябва да ви интересува. „Като умре човек, къде отива?“ – В другия свят. „Къде е другият свят?“ – Дето е Светлината, там е другият свят. „Защо не я виждам?“ – Защото очите ти са замазани. Измий добре очите си и ще видиш Светлината. Щом видиш Светлината, ще видиш и другия свят.

Светлината се проявява на Земята, но тя не иде от Земята. Светлината, която виждаме, е отражение на Слънцето. Слънчевата светлина пък е отражение на друго едно слънце. Между нашето слънце и истинското слънце има едно тъмно слънце, което поглъща всичката светлина. Нашето слънце черпи силата си от тъмното слънце, а тъмното слънце черпи сила от истинското слънце. Значи докато дойде на Земята, светлината претърпява няколко превръщания: светлината на истинското слънце се поглъща от тъмното; светлината на тъмното слънце се поглъща от нашето и от нашето се предава на Земята.

Сега, щом сте дошли на Земята, считайте, че се намирате в училище, дето се учите. Интересувайте се от живота конкретно, както ученикът изучава всеки предмет поотделно. Ученикът по музика се интересува от музиката. Когато учителят му предаде първия тон – до, ученикът започва да го повтаря много пъти, докато тонът зазвучи вече в ухото му. Дето чуе тона до, той го познава и различава от всички останали тонове. Да разбира човек музиката, това значи да превежда всички думи в езика си в музикални тонове. Когато някой ви каже, че е скръбен, че пари му трябват, че е болен, че е пропаднал на изпит, вие трябва да превеждате тия оплаквания в музикални гами. Който може да превежда състоянията на хората в музикални гами, той познава слабата им страна. Щом познава слабата им страна, той лесно може да им помага. Човек трябва да познава музиката. Без музика той нищо не може да постигне. Ще кажете, че днес парите управляват света. Понеже хората се стремят към парите, нека кажат кой музикален тон отговаря на среброто и кой – на златото. Те даже не знаят, че среброто е в сила да трансформира известни разстройства в човешкия организъм, а златото – да дава направление на човешкия живот. Те обичат среброто и златото, без да познават техните свойства.

Като говоря за свойствата на златото, аз имам предвид първичното злато, което е излязло заедно с първия лъч на светлината и е минало през истинското слънце, после – през

тъмното, след това – през нашето, и с него заедно е дошло на Земята. Това злато съдържа четири ценни свойства в себе си, които носи от слънцата, през които е минало. За това злато може да се каже, че е носител на живота. Ако някой се домогне до златото, когато минава през тъмното слънце, той е в състояние да убие човека. После може да дойде разкаяние в него, но първо ще извърши престъплението. Когато някой иска да живее добър, свят живот, това показва, че той се е домогнал до злато, което е минало през четири превръщания. Този човек разбира свойствата на златото и ги използва за своите велики стремежи и постижения. Когато придобива такова злато, човек трябва да разбере доброто, което се крие в него, да го възприеме и внесе в организма си.

Като знаете свойствата на златото, вие можете да се лекувате с него по хомеопатичен начин. Вземете един грам чисто, самородно злато, турете го в десет грама вода и я оставете да стои няколко дена на слънце. Щом сте неразположени или затруднени, вземете десет капки от тази вода и неразположението ви ще мине. Ако сте скарани с някого, вземете десет капки от същата вода – и примиряването ще стане. Болен сте – вземете десет капки от тази вода. Изобщо каквото и да преживявате, лекувайте се с водата, в която сте поставили един грам злато. „Магия ли е това?“ – Магия е, разбира се. Какво нещо е магията? – Магията е знание, разбиране на елементите в техния първичен вид, а не в сегашното им състояние, както съвременните химици ги познават. В света, в целия Космос, съществува един-единствен елемент – Любовта. Любовта е първичният елемент, от който са произлезли всички останали, на брой повече от милиард, а не както съвременните химици познават днес – само около 90 елемента.

Следователно първият елемент в света е Любовта. От нея произлиза Животът. Вторият елемент е Мъдростта, от която произлиза знанието. Третият елемент е Истината, от която произлиза свободата. От живота, от знанието и от свободата произлизат още три сили. Тъй щото имаме три групи елементи, всяка от които е съставена от други три:

Любов, Мъдрост, Истина.

Живот, знание, свобода.

На вас оставям да намерите третата тройка – триада от елементи. И тук делението не спира. То продължава по-нататък – до безконечност. Това деление представлява проява на елементи, които функционират в различните области на Божествения живот. В живота на съвременните хора вземат участие само ония елементи, които отговарят на тяхното развитие. Колкото повече се развиват хората, толкова по-голям брой и по-разнообразни елементи ще влязат в живота им. В духовно отношение всеки дух, всяка душа, всеки ум и всяко сърце представляват отделни елементи. Всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка на човека също представляват отделни елементи. Една ваша постъпка може да не е важна за вас, но за друго някое същество тя представлява някаква възможност. Сега запомнете следното: пътят за придобиване на щастието е Добродетелта. Възможността за Добродетелта е Божията Любов. Значи Добродетелта е път за постигане на щастието, а Любовта дава възможност за постигане на това щастие. По какъв път? – По пътя на Добродетелта. Нямате ли възможност, няма да имате път, понеже Добродетелта е произлязла от Любовта.

Като ученици всеки от вас трябва да знае върви ли по пътя на Добродетелта. И като върви по този път, дали възможността му се определя от Любовта. Отговорите ли положително на тези въпроси, вие можете да придобиете щастието. Да бъдете щастлив, това значи да придобиете ония блага, към които душата ви се стреми. И тогава, ако искате да станете музикант, художник или поет, ще станете. Ако искате да станете красив, богат или силен, и това ще постигнете. Човек може да постигне всичко, каквото желае, но само по пътя на Добродетелта и чрез възможностите на Любовта.

Мнозина ще се обезсърчат, ще мислят, че са изпаднали в тъмна зона, в област на неразбиране на нещата. Не се смущавайте от тъмнината. Светлината, която излиза от първото слънце, минава през тъмнина и там се поглъща; после тя минава през нашето слънце; след това се отразява на Земята и се явява отново като светлина. Нещата не могат да се разберат, да станат ясни, докато не потъмнеят. Невежеството дава възможност за придобиване на знание. Знанието дава възможност за приложение. Щом дойде приложението, ние имаме възможност да влезем в пътя на Добродетелта и на Любовта, чрез които щастието се постига. Крайният идеал на земния живот е придобиване на щастието. Докато дойдете до щастието, вие ще бъдете и невежи, и болни, и бедни, и нещастни. Нещастният е кандидат за щастие, бедният – кандидат за богатство, невежият – кандидат за знание, влюбеният – кандидат за Любовта. Изобщо във всички противоречия на живота вие трябва да виждате възможностите, които Бог е вложил в душите ви за придобиване на вашето щастие.

Христос казва: „Каквото попросите в Мое име, ще ви се даде.“ В кое име на Христа трябва да проси човек? – В името на Любовта, в името на Доброто. Сега и на вас казвам: просете в името на Любовта и в името на Доброто!

Сега желая ви да вървите в пътя на Добродетелта. Щом вървите в този път, всичко ще постигнете: и учени, и богати, и добри ще станете. Едно се иска от вас: приложение.

11 август 1937 г., 5 ч.

ХАРМОНИЧНИ И ДИСХАРМОНИЧНИ СЪПОСТАВЯНИЯ

Лъчи на живота

Сега, като сте дошли на планината, трябва да се учите. Планината иска от вас чиста мисъл. Ако мисълта ви не е чиста, ще дойдат бури, ветрове, дъжд, гръмотевици. Планината не търпи нечисти мисли и чувства. Тя не търпи нечист живот. Лошият живот на хората, които посещават планините, разваля времето. Щом времето се развали, те напускат планината. По този начин тя се освобождава от тях. Планината е единственото място, дето хората могат да научат какво нещо е Чистотата.

Съвременните хора търсят удоволствия, разнообразие по кина, по театри. Няма по-красиви картини, по-реални филми от тия на Природата. Излизайте сред Природата и любувайте се на това, което виждате в нея. При това нейните картини са чисти, възвишени. Те подтикват човека към наука, към изучаване на законите, които управляват Живата Природа. Един закон има в Природата – закон на единство; има една мярка – единицата, една причина – Първопричината на нещата. В закона на единството е и законът на множеството. В единицата мярка се включват всички останали мерки. В Първата Причина се крият всички причини.

Планината дава на човека, а не взема от него. Тя го учи на безкористие. Болният се нуждае от слуги, от превозни средства, за да отиде от едно място на друго. Здравият обаче няма нужда от слуги. Без превозни средства той обикаля планините и се ползва от техните богатства. Кой от двамата пчели повече? – Здравият. Ще дойде ден, когато и болни, и слаби ще ходят на планината. И до най-високите върхове хората ще отиват с автомобили, с аероплани. Докато сте здрави, ползвайте се от планината, без да очаквате никакви съобщителни средства.

Запишете си следното правило: никога не обличайте нови дрехи върху стари. Хората често грешат, понеже не спазват това правило. Те бързат, искат час по-скоро да облекат новите си дрехи, и затова ги обличат върху старите. Като сте дошли на планината, учете се на търпение. Съблечете спокойно старите си дрехи и облечете новите. Вземете пример за търпение от камъните. Има камъни, които от хиляди години насам чакат да дойде някоя голяма буря, ураган, да ги изкърти от голямата канара и да се движат малко. Това малко подвижване представлява за тях нов живот. Те се усещат свободни и благодарят за великото благословение, което им се е дало. И вие като камъните благодарете за бурите и ветровете във вашия живот. Те са условия за вас да се движите малко. Като не разбират тия неща, хората считат бурите в своя живот за голямо нещастие. Знайте, че всичко, което става в живота на човека, е добро. Някой е невежа – добро е това. Ако беше учен, още по-добре. Едичкой си е лош човек. – Добро е това. Ако беше добър, още по-добре за него. Ако някой се ожени, добре е направил. По-добре щеше да бъде, ако не беше се оженил. Защо? – Защото сегашната форма на женитбите на хората представлява човешко учреждение, а не Божествено. Любовта между хората е Божествена проява, но женитбата е човешки порядък на нещата. Що се отнася до любовта на двама млади, тя е Божествена. Там човек няма право да се бърка. Рече ли да се меси в любовта, той може да се натъкне на някое взривно вещество, на някоя бомба, и кракът или ръката му да изчезне. Щом сте влезли в любовта на хората, имате право да дишате техния въздух, да пиете от тяхната вода, да ядете от техния хляб, но по никой начин не се месете в работите им. Любовта не търпи никакъв човешки порядък.

„Как да си представим конкретно Бога?“ – Много лесно! Обикни някой човек и ще видиш Бога в него. Когато двама души се обичат, те не седят на едно място само да приказват, но хващат се за ръка и отиват да работят. Към тях се присъединяват още двама и заедно отиват на работа. Към тия четирима се присъединяват още четирима – стават осем. Към осемте се присъединяват още осем, и т.н. Всички заедно отиват да работят. Чрез взаимната любов, чрез общата работа те познават Бога в Неговите конкретни прояви. Докато работят, хората се намират в Божествения порядък на нещата. Щом престанат да работят, те са в човешкия порядък на нещата, дето има застои. Водата в океаните, в моретата, в реките и в езерата се подчинява на Божествения порядък, затова там има втичане и изтичане. Там има двоен живот – от вътре на вън и от вън на вътре. Водата в локвите и блатата се подчинява на човешкия порядък. Там има застои, гниене. За да се излезе от този порядък, на помощ иде дъждът. Той носи благословение за тях.

Като ученици, вие трябва да изучавате закона на различаването, да знаете кой ви говори. Понякога ви говорят отвътре и вие мислите, че някое възвишено същество ви говори. Чувате то да ви говори: „Благодари на мене, че те вкарах в пътя. Благодарни на мене за богатството, за знанието, за силата, които придоби. Благодарни на мене, че позна любовта.“ Чувате ли да ви се говори по този начин, знайте, че това не изхожда от някое възвишено същество. Това е гласът на изкушението. А вие знаете, че дяволът изкушава човека. Всичко, което той ви говори, е лъжа. Бог внася светлина и знание в ума на човека. Той му дава сила и богатство. Той изявява Любовта Си към човека и му дава възможност да я познае. Любовта е абсолютно неизвестна област за дявола. По отношение на Любовта той е първокласен невежа. Каквито престъпления и да направи, дяволът всякога успява да се освободи от отговорност. Единственото престъпление, от отговорността на което той не може да избяга, това е осъждането на Христа. От две хиляди години насам го съдят и той търси начин как да се оправдае, как да се защити, но и досега още не е намерил. Престъплението му е толкова голямо, че никакви доводи не могат да го спасят. Който има опитността да е чувал съветите на дявола, той не може да не различава кога кой му говори. Възвишените същества говорят

по съвсем друг начин от този на дявола. В думите им няма насилие, нито ограничаване, нито ласки или хвалби. Те даже и съвети не дават. Те следят постъпките на човека и тихо му нашепват: „Това не е добро, коригирай се.“

В една стара легенда се говори за обезсърчаването на дявола. Като видял, че хората не го слушат вече, той се уединил в една планина. Спрял се до една канара, обезсърчен и разочарован от хората, и размишлявал в себе си: „Чудно нещо, защо днес никой не ме слуша? Едно време аз помагах на хората, направих ги самостоятелни, а днес, каквото им кажа, не изпълняват.“ Отдалече някъде се задал Христос. Като Го видял, дяволът Му казал: „Късно идеш. Едно време аз разполагах с власт, и царства можех да давам, но днес никой вече не ме слуша.“ Сега, като знаете това, помнете, че обезсърчаването, недоволството, гневът, тъгата не са ваши. Те имат дяволски произход. Всички отрицателни прояви на човека са дяволски. Доброто, положителното в човека е на Христа. То има Божествен произход. Човек живее едновременно два живота: на дявола и на Христа. Дяволът всеки ден скърца със зъби и си казва: „Свърши се моят живот! Изгубих властта си, силата си, и днес никой не ме зачита, никой не ме слуша.“ Така и човек говори в себе си: „Свърши се моята работа! Остарях, станах за присмех. Никой не ме слуша. Като бях млад, всички ми се радваха, слушаха ме; като остарях, никой не иска да ме знае.“ – Щом разсъждавате така, ще знаете, че дяволът във вас се пържи. Слушайте го какво говори и мълчете. Речете ли да го утешавате, да вземете неговата страна, вие сте изгубени. Запитайте го как е изпаднал в това положение. Щом му зададете този въпрос, той ще престане да се оплаква. Дяволът не обича да разправя историята на своя живот.

Едно трябва да знаете: каквото и да ви говори дяволът, каквито съвети и да ви дава, не го слушайте. За да бъде по-убедителен, ще ви каже, че някога и той като вас е бил идеалист, но е закъсал. Също така и вие един ден ще закъсате в живота си. „Защо е закъсал?“ – Защото не е вървял в правия път. Бъдете будни, за да различавате неговите думи, защото той ще ви говори и отвън, и отвътре. От вас зависи да му дадете ли прием в себе си, или не. Ако не го пуснете да влезе във вас, той ще седи отвън, ще обикаля и нищо няма да чуе и да разбере. Услужите ли му с вашите слушалки, той може да чува и да разбира. Иначе не му е позволено. Невидимият свят държи отговорен всеки човек, който е дал слушалките си в услуга на дявола. Тази е причината за страданията на хората. Щом чуе някъде нещо, дяволът все ще направи някаква пакост. Като влезе в райската градина, и там направи една пакост – наруши правилата, които съществували там. Дяволът извърши едно голямо престъпление – открадна Ева, дъщерята на Адам. За да я спаси от неговите ръце, Адам трябваше да напусне рая.

Окултните ученици изучават окултизма, за да различават нещата, да познават свойствата на езика, на думите, с които си служат. Всяка дума съдържа в себе си взривни елементи, каквито има и в химията. Ако не знае свойствата им, човек може да си причини големи пакости. В това отношение магията е опасна наука. Има думи в магията, които съдържат динамическа сила в себе си. Не знае ли кога и къде да ги употребява, човек може да причини ред злини както на себе си, така и на окръжаващите. За да не се излага на опасности, човек трябва да избере най-безопасния път. Най-безопасният път е пътят на Любовта. За всички останали пътища, по които човек иска да върви, е нужно знание, но не обикновено, а такова, с което боговете са разполагали.

Изучавайте ония науки, които повдигат човека и не му причиняват пакости. Такава е науката за цветовете. Като изучавате седемте цвята на спектъра, вие трябва последователно да минавате през тях, да придобивате по нещо от свойствата им. Не минете ли през всички цветове на дъгата, вие нищо не сте разбрали от живота. Когато човек се облича с бели дрехи, с цвета на еднообразието, това показва, че той иска да излезе от еднообразието, да го изнесе навън и да придобие разнообразието. Той ще разложи белия цвят в себе си и ще получи

седемте различни цвята. Всеки, който се облича с дрехи, които имат син цвят, това показва, че той се е обезверил, иска да придобие цвета на вярата. Новото в човека се познава по цвета на дрехите, с които е облечен. Това виждаме и в птиците, някои от които са облечени с великолепни дрехи. Със своите краски, с движението на крилцата си, птиците произвеждат във въздуха особени трептения, които се предават на километри. Чувствителният човек възприема тия трептения. Например райската птица е облечена с такава красива дреха, каквато и цариците на земните държави не носят.

Човек не може да разбере Любовта, докато не научи външните и вътрешните свойства на червения цвят във всички негови нюанси. Всеки цвят на спектъра има своя специфична аура, която за обикновеното око е невидима. Под думата аура на един цвят разбираме проявата на този цвят във всички негови нюанси, видими и невидими. Червеният цвят символизира от една страна живота, а от друга – борбата в живота. Комунистите обичат червения цвят. Комунизмът представлява религия в най-ниска степен на проявите ѝ. За домовете се изисква друга религия. За семейните хора пък трябва да има друга религия. Те не могат да се ползват от религията на обикновените хора. За да живеят добре, жената трябва да счита мъжа си за даровит, гениален човек, но и мъжът трябва да счита жена си за гениална. Престанат ли да се считат гении, техният живот се разваля. Жената трябва да грее като слънце, да не напуска своя свят, а мъжът трябва да работи и отдалече да се разговаря с жена си. Отношението между мъжа и жената трябва да бъде такова, каквото е отношението между Слънцето и Земята. Ако Земята напусне мястото си и отиде на Слънцето, тя ще се стопи. Земята отдалече обича Слънцето, но и Слънцето я обича. Също така се обичат и жителите на Земята и Слънцето.

Мнозина искат Господ да слезе на Земята и да оправи света. Те искат да имат конкретна представа за Бога. Ако едно ловджийско куче изгуби господаря си, чрез обонянието си то ще го намери между хиляди хора. Щом едно куче само чрез обонянието си може да намери господаря си, да определи точно посоката на неговото движение, колко повече чрез светлината на своя ум човек може да познае Господа и да проследи пътя на Неговото движение. Лесно е човек да намери Този, в Когото живее и Който живее в него.

11 август 1937 г., 10 ч.

ЧЕТИРИТЕ ПРАВИЛА

Лъчи на живота

Всички хора искат да имат успех в живота си, но въпреки това нямат. Защо? – Защото не спазват съществените правила, без които животът им се обезсмисля. За да имате успех в живота си, прилагайте следните четири правила:

Пази свободата на душата си!

Пази силата на духа си!

Пази светлината на ума си!

Пази доброто на сърцето си!

Тия четири правила представляват музика, изкуство, богатство и сила в човешкия живот. Без тях човек не може да прояви нито Любовта, нито знанието, нито богатството, нито разумността си. За да бъде добър, човек трябва да пази свободата на душата си, силата на духа си, светлината на ума си и доброто на сърцето си. Мнозина отричат душата и духа. Няма защо да ги отричат. Те трябва да знаят, че само свободният има душа. Щом не е свободен, той

няма душа. Който е силен, той има дух. Щом не е силен, той няма дух. Докато отрича светлината, човек няма ум. Щом признае, че има светлина, той има ум. Докато отрича доброто в света, човек няма сърце. Щом признае доброто, той признава и съществуването на сърцето си. Какъв човек е този, който няма душа, дух, ум и сърце? – Истински човек е онзи, който има душа, дух, ум и сърце. Когато изгуби свободата на душата си, човек става мрачен, неразположен. Като се види в трудно положение, човек обвинява дявола. Какво нещо е дяволът? – Дяволът е дух. Като дух той издухва всичко онова, което човек държи в ръката си. След това човек се оплаква, че са го ограбили. Кой е виновен, че са те ограбили? Ако беше държал ръката си затворена, никой нямаше да те ограби. Щом си я държал отворена, вината е в самия тебе. Ако изнесете някоя леснолетлива ароматна течност на въздуха, вятърът ще я издуха. Кой е виновен в случая: вятърът или човекът, който е отворил шишенцето, в което се е намирала тази течност? Човек трябва да знае свойствата на ценните неща и внимателно да ги пази.

Човек трябва да разсъждава върху нещата и право да мисли. Правата мисъл се нуждае от няколко условия: от свобода, която може да ѝ даде простор, много земя; от сила, която я прави подвижна. Без сила мисълта е лишена от движение. Правата мисъл се нуждае от светлина, чрез която да обхваща, да завладява нещата. Предназначението на ума е да завладява. Предназначението на сърцето пък седи във възстановяване реда и порядъка на нещата. Сърцето подразбира доброто в света. Казват за някого: „Сърце има този човек!“ „Защо страдат хората?“ – Защото не са свободни. „Защо са слаби?“ – Защото са изгубили силата на духа си. „Защо се спъват?“ – Защото са изгубили светлината на ума си. „Защо са бедни?“ – Защото са изгубили добротата на сърцето си. Който е изгубил радостта си, той е изгасил светлината на своя ум. Болният пък е изгубил силата на своя дух. Който е станал роб на каквото и да е лош навик, той е изгубил свободата на душата си. Бог е дал на човека четири неща, които той трябва грижливо да пази: свобода на душата, сила на духа, светлина на ума и доброта на сърцето. При това голямо богатство човек е пак недоволен от живота и очаква нещо повече. Какво трябва да очаква ученикът от своя учител? Може ли учителят да му даде друга глава, други очи, уши, уста, нос, ръце и крака? Каквото и да очаква ученикът от учителя си, последният не може да направи за него нищо друго, освен да раздвижи въздуха наоколо му. От раздвижването на въздуха около себе си ученикът ще долови някакви звуци, чрез които учителят му го запознава с външния свят: говори му за буквите, за сричките, от които образува думи и изречения. После започва да пише на дъската, да му разправя за някакви невидими елементи – водород, кислород и т.н. След това ученикът ще се върне у дома си и ще каже, че е научил нещо.

Изкуството на учителя седи в преподаването му. Ако умее да преподава, той ще хвърли светлина в умовете на своите ученици. Изкуството на художника седи в линиите, които той поставя на място. Който не разбира от това изкуство, той ще каже, че художеството не е нищо друго, освен цапане с бои върху платно. Изкуството на музиканта и на певица седи в точното определяне трептенията на тоновете. Истинският музикант може да определя броя, силата и качеството на трептенията не само на тоновете, но и на думите по форма, по съдържание и по смисъл. Например свободата, силата, светлината, доброто имат свой специфичен тон. Свободата е най-високият тон в гамата. Тя се изразява чрез тона si. Тонът si се отнася до музиката, а като част на речта представлява спомагателния глагол си: ти си. Какво си ти? – Ти си богат, ти си силен, ти си учен човек. Като кажа си, разбирам, че аз зная работите, проникнал съм в тях. За да дойда до тона si, минал съм през шест тона si. Всеки човек, който има нещо на разположение, може да се уподоби на тона si. Следователно, когато имам свобода, аз съм тона si. Когато имам сила, аз съм тона si. Когато имам светлина, аз съм тона si. Когато съм добър, аз съм тона si.

Следователно свободата се отнася за душата, силата – за духа, светлината – за ума, и доброто – за сърцето. Без душа човек не може да бъде свободен, без дух не може да бъде силен, без ум не може да има светлина и без сърце не може да бъде добър. Още тази сутрин вие трябва да прегледате състоянието си, да видите имате ли свобода на душата си, сила на духа си, светлина на ума си и добро в сърцето си. Както виждате, числото четири играе важна роля в човешкия живот. По тази причина именно Питагор⁸ е преподавал на учениците си свойствата на числата едно, две, три и четири. В понятието единица Питагор е внесъл твърдост. С това той е искал да каже, че човек трябва да бъде толкова твърд, щото никой да не може да го мръдне от мястото му. Хване ли нещо в ръката си, цял свят да се бори с него, да не може да му го отнеме. Твърдостта е качество на земята, на твърдата материя. В понятието две Питагор е внесъл качеството движение, присъщо на водата. При най-малкия наклон водата започва да слиза надолу. При новата си обстановка тя се запознава с окръжаващата среда. Човек трябва да бъде подвижен като водата, да има готовност да се запознава с хората, които среща на пътя си, и да ги изучава. Това значи жив човек, който може сам да се движи и да бъде господар на себе си. В числото три Питагор е вложил понятието разширяване, което е свойствено на въздуха. В числото четири Питагор е внесъл понятието проникване, което е свойство на светлината. Значи твърдата материя има едно напрежение – надолу, дето е тежестта ѝ. Течната материя има две напрежения – надолу и настрани. Въздухообразната материя има три напрежения: надолу, нагоре и настрани. Светлината, т.е. лъчистата материя, има четири посоки на движения, четири посоки на напрежения. Тъй щото човек не може да разбере живота, ако не е устойчив като твърдата материя, ако не е подвижен като водата, ако не се разширява като въздуха и ако не прониква като светлината. Да проникнеш през даден предмет, това значи да го осветиш.

Съвременните хора спорят по въпроса има ли Бог в света, или няма. Само онзи може да отрича съществуването на Бога, който е лишен от светлина в ума си. Може ли такъв човек да предава и приема знанието? Да се отрича Бог, това значи да се дава гражданство на невежеството, на робството в света. Да поддържа човек безбожието в себе си, това значи да поддържа невежеството, робството, говедарството. В далечното минало, когато нямал още светлина в ума си, човек бил говедар, но след създаването му, когато Бог вдъхнал в него живо дихание, той получил светлина в ума си и излязъл от говедарството. От този момент той познал, че има Баща, че е роден от някого. Кое е първото качество, което определя дъщерята и сина? – Първото качество на дъщерята е да познава майка си. Дъщеря, която не познава майка си, е говедарка. Първото качество на сина е да познава баща си. Син, който не познава баща си, е говедар. Под думата говедар разбирам човек, лишен от светлина на ума си. Този човек е сляп. От него нищо не може да се очаква. Той няма ум в главата си.

Следователно, преди да разиска човек върху въпроса има ли Бог в света, или няма, той трябва сам да се запита има ли ум, или няма. Ако има ум, и Бог съществува. Ако няма ум, и Бог не съществува. „Рече безумният в сърцето си, че Бог не съществува.“ Безбожникът се отличава по това, че няма светлина в ума си, вследствие на което се намира в тъмнина, в затвор. Безбожникът не може да мисли право, понеже е лишен от светлина на ума си, от свобода на своята мисъл. Който не може да мисли, той е затворник, лишен от светлина. Какво трябва да направи, за да може да мисли? – Да запали една свещ в ума си, за да има светлина. Учениците от гимназиите не вярват в Бога, но като започнат да държат матура, отиват на църква и палят свещи. Те разбират, че все трябва да се обърнат към някого за помощ, за да им светне, да разбират и възприемат добре. Щом се намерят в трудно положение, тогава вече има Господ, признават Го. Паленето на свещи показва, че човек се нуждае от светлина. Щом се намери в някакво противоречие, човек казва: „Няма добри хора, няма добро в света.“ – Не е въпрос има ли добро в света, или няма. Важно е човек да се запита и да си отговори: „Има

ли добро в моето сърце? Ако има добро в моето сърце, има добро и в света. Няма ли добро в моето сърце, няма добро и в света.“ Настрадаин Ходжа е казал: „Когато жена ми умре, половината свят се свършва; когато аз умра, целият свят се свършва.“ Наистина, когато човек изгуби свободата на душата си, силата на духа си, светлината на ума си и доброто на сърцето си, животът няма вече смисъл за него, той е мъртъв човек. Той трябва да възкръсне!

Какво означава думата възкресение? – Да възкръснеш, значи да оживееш. Кой може да възкръсне? – Всеки, който придобие свобода на душата си, той е възкръснал. Който придобие сила на духа си, той е възкръснал. Който придобие светлина на ума си, той е възкръснал. Който придобие доброто в сърцето си, той е възкръснал, той е оживял. Достатъчно е човек да придобие свобода, сила, светлина и доброта, за да възкръсне, да оживее. Кога може да стане това? – Още днес. Човек умира четири пъти, но и четири пъти възкръсва. Когато изгуби свободата си само, той умира един път; когато изгуби и силата си, той умира втори път; когато изгуби и светлината си, той умира трети път; когато изгуби и доброто в себе си, той умира четвърти път. Умре ли четири пъти, той вече не е за никъде, и говедар не може да стане. Като изгуби свободата си, човек става роб. Като изгуби силата си, той става за подигравка на хората. Като изгуби светлината си, говедар става. Какво става с човека, като изгуби доброто на сърцето си? – На това вие сами ще си отговорите.

И тъй, бъдете твърди, но и пъргави като Земята, вашата майка, която ви носи на гърба си. Земята се движи с голяма бързина, отива към своя идеал. По бързина тя надминава и най-бързолетящите аероплани на днешния век. Бъдете подвижни като водата и като нея се размножавайте. Когато се изпарява, водата се вдига нагоре в пространството и се размножава, превръща се в безброй капчици, които отново падат като роса, като мъгла, като дъжд и гаят хората, поят и освежават растенията и на всички живи същества жаждата утоляват. Водата чисти, измива праха. Недоволството на човека не е нищо друго, освен нечистотии, прах, които се полепват в съзнанието му и го дразнят. За да се освободи от нечистотиите на физическото, на духовното си тяло, както и от нечистотиите на съзнанието си, човек трябва постоянно да се мие. За тази цел той ще си послужи и с видимата, и с невидимата вода. Кажете ли, че сте грешни, лоши, несправедливи хора, това показва, че сте се оцапали. Вземете чиста вода и се измийте. Не, добри, справедливи хора сте. „Вярно ли е това?“ – Колкото е вярно, че някой човек е лош, толкова е вярно, че е добър. Тогава за предпочитане е човек да държи в ума си положителни мисли, отколкото отрицателни. По-добре е да мисли за себе си, че е добър, справедлив човек, и да стане такъв, отколкото да си въздейства отрицателно. По-добре е човек да мисли, че може да вярва в Бога, отколкото, че не може да вярва. „Ама умът ми не може да приеме мисълта за съществуването на Бога.“ – Как можеш да вмъкнеш в главата си безверието? Преди всичко безверието е произлязло от вярата. То е втората жена на човека. Като не могъл да живее добре с първата си жена – с вярата, човек се оженил за втора – за безверието. Щом с първата си жена – добра, спретната и чиста, не е могъл да живее, с втората още по-малко ще живее. Тя е разсеяна, разсипница, небрежна. Падането на човека е започнало от момента, когато безверието се е вмъкнало в него. Когато е бил в рая, още тогава в човека е проникнало безверието и той казал: „Може да се живее и по друг начин, а не само така, както Бог казва.“

Искате ли да се освободите от безверието, пазете четирите неща, които Бог ви е дал. Пазете свободата на душата си, пазете силата на духа си, пазете светлината на ума си, пазете доброто на сърцето си. От тия четири неща зависят постиженията на човека. Става ли въпрос за свобода, за сила, за светлина и за добро в човека, имайте само едно мнение. В свободата на душата, в силата на духа, в светлината на ума и в доброто на сърцето седи смисълът на живота. Това е Божественото, към което човек се стреми. Това е Новото учение, което днес се проповядва.

Всички хора искат да имат конкретна идея за Бога. Свободата, силата, светлината и доброто, които човек има, не са нищо друго, освен пътища за придобиване на Божественото. Какво по-конкретно разбиране можете да искате от това? Това са четири сили в човека, чрез които Великият се проявява. Те са творчески принципи. Чрез тях светът е създаден. Човек има простор в движенията си, докато е свободен. Той може да извърши нещо, докато е силен. Той може да прониква в нещата, докато има светлина в ума си. Той може да задържа нещата в себе си, докато е добър.

Сега желая ви, като отидете по домовете си, да извадите ножчетата и да изрежете нишките на паяжините, с които сте били обвити досега. Само по този начин ще бъдете свободни. После, колкото нечисти съдове имате, да ги измиете с чиста свежа вода. Това показва, че сте силни хора. След това запалете свещите в четирите си стаи и ги оставете да горят цял ден. Какво ще стане със свещите, не се безпокойте! Нека свещите ви горят! Най-после, като видите, че огънят и на четирите ви огнища не гори, турете дърва, въглища, драснете една клечка кибрит и ги оставете да горят, да отопляват стаите ви. От всички хора се искат тия четири неща. Скъсайте паяжината, в която сте обвити, измийте нечистите си съдове, запалете свещите си и накладете огъня на огнищата си.

Това, което днес ви казах, е от Господа. Той казва:

Деца Мои, пазете Свободата, която ви дадох!

Деца Мои, пазете Силата, която ви дадох!

Деца Мои, пазете Светлината, която ви дадох!

Деца Мои, пазете Доброто, което ви дадох!

13 август 1937 г., 5 ч.

ДА ПОЗНАВАТ

Лъчи на живота

Христос казва: „Да имате любов помежду си.“ Както виждате, отдавна се говори за Любовта, но въпреки това тя пак остава неразбрана. И преди Христа се е говорило на хората за Любовта, но и тогава тя е била неразбрана. И днес се говори за Любовта, но тя пак не се разбира. Казано е в Писанието, че първият плод на Духа е Любовта. Тя е първият реален образ, с който е започнало създаването на света. От нея излизат всички останали реални образи. Ако човек не може да разбере Любовта, колко по-мъчно ще разбере образите, които са произлезли от нея. Нещастията на съвременните хора се дължат на това, че те не разбират, нито познават Любовта. Любовта трябва да се познава? Защо? – Защото само чрез Любовта можем да познаем Бога. Любовта е път за познаване на Бога. Щом Го познаем, ние сме вече придобили Вечния живот. Тогава ни става ясен стихът: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго, Истиннаго Бога.“ Истинен Бог е Този, Който ни обича. Щом не ни обича, той не е истинен.

Кой е истинският човек? – Истински човек пък е този, който обича Бога. Значи истински Бог е Този, Който всички обича. Истински човек е този, който обича Бога. Дето има обич, там има познаване. „Кой е твоят баща?“ – Мой Баща е Онзи, Когото познавам, Който ми е дал живот – най-голямото богатство в света.

Мнозина са се заели усилено да търсят Бога. Това е остатък от езическите времена. Ако човек иска отсега нататък да намери Бога, той е закъснял. Това е все едно, след като човек е живял хиляди години на Земята, изложен на благодатното действие на Слънцето, той

да излезе вън и да каже: „Искам да намеря Слънцето, да видя какво нещо представлява то.“ Ние имаме възможност всеки ден да виждаме Слънцето – едно от великите Божии творения. Слънцето е създадено за нас. Ако Слънцето не съществуваше, ние не бихме могли да се проявим. Велик и мъдър е Господ! Велики са Неговите творения! Като е създал това грамадно слънце, за да не ни уплаши от него, Той го е поставил на такова далечно разстояние от нас, че да изглежда малко, като диня. Като погледне към това малко слънце, детето се радва, че и то може да го вдигне, да си поиграе с него като с топка. Величието на Бога се заключава в това, че като е представил големите неща в умален вид, Той е имал предвид нашето съзнание. За да ни поучи, да не започнем да се кланяме на великите Му творения, Той ги е намалил. Те седят на небето като малки светулки, изпращат ни светлината си и ни заставят да мислим и да ги изучаваме. Мъчнотията на съвременните хора не седи нито в Слънцето, нито в звездите, но в Земята, върху която те живеят. Земята им се представя толкова голяма, че ги е заблудила, объркала е отношенията им към нещата. Вследствие на това объркване те днес не знаят на кого трябва да служат.

И тъй, Земята – майката на хората, е внесла в децата си такъв ужас, такъв страх, че те не смеят спокойно да предприемат нещо. Тръгнат ли на планината, страхуват се от камъните – да не падне някой камък върху тях, да ги убие. Тръгнат ли с параход по вода, страх ги е да не се удавят. Те се страхуват от смъртта, която на всяка крачка ги дебне. Поради този страх, който Земята е внушила на своите деца, те са в постоянно разногласие помежду си. Навсякъде чувате само разпавии, спорове, недоразумения, престъпления, побоища. Не само хората се карат и бият, но и говедата, които живеят между тях. Те постоянно упражняват рогата и копитата си. Като дойде на Земята да види как живеят хората, Бог се обръща към нея с въпроса: „Защо си напуснала децата си? Защо не ги възпитааш малко?“ – „Не мога вече да ги нося, дотегна ми.“ Не само това, но както виждаме, и Земята има свои желания, за реализирането на които иждивява достатъчно време. Тази е причината, поради която е напуснала децата си. Зимно време тя се облича със снежнобяла дреха и излиза да се покаже пред света. Пролет, когато Слънцето започва да грее силно, бялата дреха на Земята се стопява и тя облича нова дреха, пъстро накитена – със зелени, бели, жълти, сини цветенца. Като я видят с тази пъстра и красива дреха, децата ѝ започват да скачат, да се радват и веселят с нея заедно. Те казват: „Колко е красива нашата майка!“ – Как мислите, естествено ли е това, което Земята прави? – Естествено е, разбира се. Земята има много възлюбени, пред които тя иска да се докара, да им се хареса. Голяма е любовта на Земята към Слънцето. От ранна пролет до късна есен тя се облича в различни дрехи, все по-пъстри и красиви, за да задоволи своя възлюбен. Щом я види в белоснежната ѝ рокля, той веднага я заставя да се съблече. Като вземате пример от Земята и Слънцето, и вие им подражавате. През деня се обличате с разноцветни дрехи като Земята, а вечер и зиме, когато Слънцето се скрива, палите свещи, за да се осветявате, и огньовете – за да се отоплявате.

Това са фигури, които изразяват фази на развитие, през които минават както Земята, така и хората, които живеят на Земята. Обаче за човека на Земята има две важни неща: да го обичат и да обича. „Кой го обича и кого той трябва да обича?“ – Онзи, Който е създал човека, Той пръв го обича. И после, човек трябва да обича Онзи, Който го е създал. Затова е казано в Писанието: „Бог толкова възлюби света, т.е. хората, че даде в жертва Своя единороден Син, за да не погине всеки, който вярва в Него, но да има живот вечен.“

Днешният неделен ден е точно противоположен на миналия. Колкото миналият неделен ден беше затворен, толкова днешният е отворен: небето е чисто, ясно, Слънцето грее силно. Какво показват тия два един на друг противоположни дни? – Те изразяват две противоположни състояния на човека. Когато е тъжен, скръбен, недоволен, човек се затваря в себе си. Той не иска да се среща с хора, с никого не иска да говори. Той прекарва в пълно

мълчание. Щом работите му се наредят добре, той се облича хубаво и излиза вън. Когато срещне, поздравява го и започва да се разговаря с него. Той се отваря за всички. Щом отвътре му е добре, и отвън му е добре. Днес небето е отворено, изобилно излива любов. Днес всичко говори за Любовта на Бога към хората. И хората от своя страна трябва да отговорят на Бога с любов.

Като не разбират Бога като източник на живот, на сила, на светлина и знание, мнозина се спират върху Слънцето, радват му се, защото от него получават живот, светлина и топлина. Наистина, Слънцето е мъдро, защото широко простира светлината и топлината си. То е умно, защото кара хората да мислят. То е добро, защото болни лекува. То е велика книга на Божествения свят. Сутрин, като излиза да посреща Слънцето, човек може да определи за себе си как ще прекара деня. През деня човек ще мине онова, за което съзнанието му се е пробудило в момента на изгряване на Слънцето. Всяка светла мисъл или всяко възвишено чувство, които човек е преживял в този момент, ще внесат радост в душата му, понеже няма сила в света, която може да се противопостави на Божественото.

Съвременните хора се стремят към доброто в света. Защо? – Защото Доброто е цел в живота. Доброто дава възможност за проява на всички неща. Силата дава възможност за постижения. Свободата пък прави всички неща реални. Без свобода Любовта не е реална. Без сила Любовта не е възможна. Без светлина Любовта е непонятна. Без доброта Любовта е неприложима. За да проявите Любовта, вие трябва да знаете правилата и законите, които я регулират. Любовта на съвременните хора може да се уподоби на сакат човек, който ходи с две патерици. Вземе ли някой патериците му, той се залюлява и пада на земята. Човешката любов представлява инвалид с две патерици. Божията Любов представлява здрав човек, който се движи свободно, без никакви патерици. Патерица е чужда дума. Тя произтича от гръцката дума *pater* – баща. Когато остарее, бащата носи бастун, който играе роля на трети крак. Дойде ли човек до положение да разчита на третия крак, на бастуна си, неговата работа е свършена. Не разчитайте на вашата стара любов. Нова, истинска Любов е тази, която днес се проявява. Това, което днес ни се дава и ни се говори – то представлява същественото за човека. Миналото е станало вече, настоящето днес става, а бъдещето предстои да стане. Интересувайте се от това, което днес става. Как са живели хората в миналото, не е важно за вас. Как днес живеят, това е важно. Възрастният не може да живее, както е живял като дете. Животът му като дете е бил добър, но днешният живот изисква от него съвсем други неща.

И тъй, човек не може да познае Любовта, ако не е свободен, ако не е силен, ако няма Светлина и ако не е добър. Казано е в Писанието, че Любовта е плод на Духа. Като знаете условията за проява на Любовта, вие разбирате защо хората се стремят към свободата. Мъже, жени и деца се борят за свобода. Животни и растения се борят за свобода. Всичко живо се бори за свобода. Душата на човека се стреми към свобода, но за да я постигне, на помощ трябва да ѝ дойде Духът със своята сила. Бог желае нашата свобода. Следователно това движение в света за свобода се дължи именно на Божественото, което се бори вместо нас.

Стремежът на човека за свобода е Божествен. Щом знаете това, пазете се да не осакатите в себе си този стремеж. Воювайте не само за своята свобода, но и за свободата на всички живи същества. Свободен е само онзи, който се радва на свободата на всички. Следователно абсолютно свободен е само Бог. Той иска всички да бъдем свободни и ни дава начини, по които можем да придобием свободата си. Първото условие за придобиване на свободата е Любовта. Който не е приел Любовта в себе си, той не може да бъде свободен. Свобода без Любов не съществува. За онзи, когото обичате, вие сте готови да жертвате всичко. За онзи, когото не обичате, не сте готови да жертвате нищо. Когато Любовта действа в човека, той дава много. Щом Любовта отсъства, той нищо не дава.

Много е говорено за Любовта, но почти нищо още не е казано за нея. И аз съм говорил много за Любовта, но още не съм дошъл до встъплението в Любовта. Защо? – Защото има елементарни работи, които предшестват Любовта, а те трябва да се знаят. Ако влезете между говеда, първата ви работа е да следите да не се мушкат, да не тъпчат храната си, да не цапат около себе си. Като научат тия неща, тогава само може да се говори за възпитанието им. „Не може ли волът изведнъж да хвърли рогата си?“ – Не може. За да създаде рогата си, чрез които се брани, волът е мислил хиляди години. Конят е създавал задните си крака, за да рита. Кучето е създавало зъбите си, за да хапе. Това са оръжия на животните, с които се бранят. „Не може ли без оръжия в света?“ – Засега не може. Един ден, когато волът се повдигне по-високо, отколкото е днес, той сам ще хвърли рогата си. Щом съзнанието му се повдигне, той ще излезе от положението, в което днес се намира.

Любовта, за която сега ви говоря, подразбира вечно подмладяване. Ако всеки ден човек не се подмладява, животът му изгубва смисъл. Подмладява ли се, и животът му се осмисля. В Писанието е казано: „Силата на онези, които обичат Господа, ще се обнови.“ Как? – По разни начини. Видите ли, че кожата на лицето ви се е малко сбръчкала, вземете чиста планинска вода и се измийте с нея. Ако очите ви са се замрежили малко и не виждат, приемете повече светлина. Ако сърцето ви е изстинало, запалете малко вашия огън, да се стопли сърцето ви. Да светнат очите на човека, това значи да се ползва той от светлината на своя ум. Ако очите ти не са замъждели, ти имаш светлина в ума си. Човешкият ум свети, за да знае човек как и какво знание за светлината да придобие. Чрез светлината той проверява знанието си.

Днес млади и стари се стремят към онова знание, което е придобито чрез светлината на ума. На Небето обаче стари и възрастни хора няма. Там всички са млади. Ако влезете между ангелите, ще видите, че всички са около 30-годишни – млади, красиви, спретнати. Дойде ли един от тия ангели между хората, всички ще се влюбят в него. Моми ще напуснат родителите си, жени – децата и мъжете си, и ще тръгнат след него, както гладният – след хляба. Ангелите носят в себе си велик живот. На Небето има само двадесет и четирима старци. Всеки старец представлява една минала епоха. В този смисъл старият представлява човек на знанието, на Светлината. От лицето му излиза светлина. Младият човек пък разполага със сила. Следователно старият носи в себе си светлина и доброта, а младият – свобода и сила.

И тъй, младият се стреми към придобиване на свобода. Старият – към придобиване на доброто. Докато е млад, човек търси свободата. Като придобие свободата, той става стар и започва да търси доброто. Щом придобие свободата и доброто, той влиза в царството на Любовта и става неин гражданин. Влезе ли в царството на Любовта, човек е влязъл вече в Божествения свят. Това може да стане още днес, а може да стане и след хиляди години – от човека зависи. Човек не знае какво крие в себе си. Той е затворено богатство, затворен извор, свещ, турена под шиник. Той е запечатана книга. Велико съдържание има тази книга в себе си, но като е седяла дълго време неотваряна, тя се е изцапала малко. И днес човек се страхува да отвори книгата на своя живот, да прочете писаното в нея и да се поучи.

Отворете книгите на вашата душа, на вашия дух, на вашия ум и на вашето сърце, и ги прочетете. Те са най-хубавите книги, които трябва да четете. Новото, което днес ви казвам, е да прочетете тия четири книги, в които е описан целият ви живот – от създаването ви досега. По-хубави книги от тях не съществуват. Досега сте чели много книги, оригинални и преводни, но всички се нуждаят от корекция. Четете книгите на вашата душа, на вашия дух, на вашия ум и на вашето сърце, за да видите какво Бог е писал в тях. Те представляват истински оригинал на нещата. Каквото друго и да четете, вие ще се объркате. От всичко четено задържайте в себе си само онова, което е вярно с оригинала. Кое не е съгласно с

оригинала, туряйте настрана. В Откровение се говори за една книга, затворена със седем печата. Йоан казва, че нямало кой да отвори тази книга. Най-после се явило едно Агне, което распечатало тази книга. Днес тази книга е отворена и всеки е свободен да чете от нея. Тази книга е пред вас и вие трябва да я четете. „Коя е тази книга?“ – Тя е книгата на вашата душа, на вашия дух, на вашия ум и на вашето сърце.

Мнозина се запитват какво ще правят след прочитането на тези книги. Много просто! Щом прочетат тия книги и придобият свобода и сила, те ще помагат на хората. Щом станат умни и добри, те ще помагат на слаби, на страдащи, на угнетени. Смисълт на живота седи в помагане на ближните ни. Отгук трябва да започне човек. Този е пътят на познаване на себе си и на нашия ближен. Само свободните, силните, умните и добрите хора могат взаимно да се познават. Не са ли свободни, силни, умни и добри, те всякога ще остават чужди един за друг. Младият казва: „Аз искам да бъда свободен, силен, умен и добър.“ – Как ще постигнеш това? Работа се иска от тебе. И младата булка може да каже, че иска да бъде като майка си, но за да дойде до положението, в което майка ѝ се намира, тя трябва да мине през нейния път. Майка ѝ е родила четири-пет деца, отгледала ги е, възпитала ги е, дала им е образование. Докато младата булка не роди четири-пет деца, тя не може да стигне майка си. И ученикът иска да бъде като учителя си, но той трябва да работи, да роди всичко онова, към което се стреми. Раждали ли сте вие, за да знаете как се ражда?

Мнозина искат да бъдат свободни, силни, умни, добри, без да работят. Човек трябва да зачене в себе си тия неща и да ги роди. Как може да бъде свободен онзи, който не е заченал свободата в себе си и не я е родил? Как може да бъде силен онзи, който не е заченал и не е родил силата? Как може да бъде мъдър онзи, който не е заченал и не е родил светлината? Как може да бъде добър онзи, който не е заченал и не е родил доброто? Човек трябва да роди свободата, силата, светлината и доброто! Думата раждам, раждане е санскритска и означава работа. Следователно човек трябва да работи с любов, за да роди свободата, силата, светлината и доброто в себе си. Роди ли тия неща, той е придобил четири велики условия за себе си и за своите ближни.

Христос казва: „Ако се не родите изново от вода и Дух, не можете да влезете в Царството Божие.“ Това значи: ако се не родите изново от свобода и Дух, от сила и Дух, от светлина и Дух, от добро и Дух, вие не можете да влезете в Царството Божие.

Поздравете вашата душа с благите думи на Свободата!

Поздравете вашия дух с благите думи на Силата!

Поздравете вашия ум с благите думи на Светлината!

Поздравете вашето сърце с благите думи на Доброто!

15 август 1937 г., 5 ч.

СВОБОДНО ДАВАНЕ

Лъчи на живота

1 След това отиде Исус отвъд Галилейското море, сиреч, Тивериадско.

2 И след него идеше народ много; защото гледаха чудесата неговии които правеше над болните.

3 И възлезе Исус на гората и седеше там с учениците си.

4 И приближаваше пасхата, празникът Юдейски.

5 И като вдигна Исус очи и видя че народ много иде към него, казва Филипу: От де да купим хляб да ядат тези?

6 (А това казваше той да го изпита: защото си знаеше какво щеше да прави.)

7 Отговори му Филип: За двесте динари хляб не им постига за да вземе всеки от тях по малко нещо.

8 Казва му един от учениците негови, Андрей, братът на Симона Петра:

9 Има тука едно момченце което има пет ечемичени хляба и две риби; но те що са на толкова души?

Йоан 6: 1–9

Животът на хората се определя от проявите на техния ум и на тяхното сърце. От стремежите на ума и на сърцето на човека зависи и животът му. Всеки човек се стреми да постигне нещо и мисли, че каквото постигне, то ще остане с него през целия му живот. В края на краищата не излиза така и той се разочарова. Срещате един млад учен човек, завършил философия с докторат, иска да стане професор. След няколко години виждате го вече професор, домогнал се е до професорската катедра. Сега той е щастлив и мисли, че ще задържи това положение до края на живота си, но не излиза така. Едва достигнал до най-приятната, до най-съзнателната си работа, и го уволняват. Защо? – Имало по-млади, по-способни от него, които трябва да го заместят. За да го залъжат, да не преживее голямо разочарование, пенсионират го. Пенсионирането не е нищо друго, освен залъгване, както майките дават нещо сладко на децата си, за да не плачат. Дето и да отидете, навсякъде чувате да се говори едно и също нещо: „Старите трябва да отстъпят местата си на младите като на по-способни, по-силни от тях.“ Така мислят старите, така мислят и младите. Младите гледат час по-скоро старите да умрат, за да им оставят, каквото са спечелили – те да разполагат с него.

Какво значи умирање? – Умирането не е произволен процес. Има закони, които определят умирањето. Да умре човек, това значи да му дадат от Невидимия свят паспорт, заверен и подписан от държавата, в която е живял, и от тази, в която заминава. Щом вземе паспорта в ръката си, той заминава и се готви да мине през ред митници. На всяка митница ще го прегледат и ще му вземат по нещо. Щом му вземат всичко, пушат го съвършено гол, без нищо, със съзнанието само, че някога е бил нещо, а сега е нищо. Въпреки това, докато е на Земята, човек се суети, бори се, кара се, търси правата си, иска слава, почести. Какво остава от всичко това? – Нищо. Къде отидоха всички човешки надежди? – „Е, няма какво да мислим за тия работи!“ – Как да не мислите? Вие се качвате на параход, който неизбежно ще потъне. Този параход не е здрав, той не може да издържи на морските вълни и бури. Тогава по-добре останете на сушата и чакайте друг параход – здрав, сигурен, на който напълно можете да разчитате. Ако човек слиза на Земята, за да потъне и да се удави, по-добре да не слиза.

Често светските и религиозните хора искат да се представят, че живеят добре, но външно само. Не е въпрос човек да се представя такъв, какъвто не е. Това няма да го спаси. За него е важно да знае, като се е качил на парахода, ще стигне ли другия бряг на океана, или ще потъне в дълбочините му. Ако потъне, по-добре да не се качва на парахода, да отложи пътуването си за по-благоприятно време. Ако стигне благополучно на другия бряг, има смисъл да се качва на парахода. Мнозина се хвалят с вярата си и казват, че разчитат на нея. Някой вярва в парахода, но ако той потъне, къде остава неговата вяра? Друг вярва в баща си и в майка си, но ако те умрат, къде остава неговата вяра? Трети вярва в свещените книги, в онзи свят, който те описват. Той сам ходил ли е в онзи свят? Не е ходил, но е чел за него. Това не е

достатъчно. Човек трябва да знае отде е дошъл и къде отива. Ако той знае, че е слязъл на Земята да се учи, това слизание има смисъл. Каквото научи, той ще го занесе със себе си. Никой не може да му го отнеме. Никаква митница не е в сила да отнеме знанието, което човек е придобил на Земята като ученик. Обаче ако мисли, че е дошъл на Земята за развлечение, като на театър и на концерт, човек се лъже. Колко време прекарва човек на театър или на концерт? – Един, два, най-много три часа. Щом се свърши концертът, той отива у дома си, дето го чака работа. Следователно, ако човек слиза на Земята да се учи, каквото придобие, всичко остава за него. Слезе ли на Земята за развлечение и за удоволствие, каквото придобие, всичко му вземат. Щом сте дошли на Земята, вие трябва да учите, да придобивате знания, които са ценни и за този, и за онзи свят.

Човек трябва да говори само за онова, което е опитал. Няма ли опитност за нещо, той не трябва да се произнася, да дава свое мнение. „Ама в ума на някого е дошла някаква мисъл.“ – Какво от това? В ума на всички хора влизат мисли, но важно е дали тия мисли са изпитани и преживяни. Всяка мисъл е вярна, когато е изпитана. В стаята ми влиза една лястовичка и започва да хвърчи около мене. Ако река да мисля защо е влязла в стаята, много мисли могат да минат през главата ми, но важно е дали те ще бъдат верни. За да влезе вътре, лястовичката е имала някакво намерение, но точно какво е намерението ѝ, не може да се каже. Когато децата влизат в една плодна градина, все имат някакво намерение – да си откъснат по една-две ябълки или круши. „Имат ли право да влизат в чужди градини без позволение?“ – Това е друг въпрос.

Като ученици вие трябва да имате трезви мисли. Не е достатъчно да мислите, че имате вяра. Вярата ви трябва да е изпитана. Всеки човек трябва да се изпита. Цигуларят мисли, че свири добре, но не се е изпитал. Като го поставят на изпит, той сам ще види докъде е стигнал в свиренето си. Поетът трябва да напише няколко стиха, да ги преживее, да ги подложи на опит, за да види докъде е достигнал в поезията си. Философът, ученият трябва да поставят на опит своята философия и наука, за да видят докъде са достигнали. Тъй щото, когато някой казва, че вярва в Бога, неговата вяра трябва да допринася нещо и на самия него, и на окръжаващите. Не допринася ли нищо, тя не е истинска вяра. „Ама вярвам в Слънцето.“ – Ако вярваш в Слънцето и се ползваш от неговата светлина и топлина, твоята вяра има смисъл.

Сега аз не искам да оспорвам вашата вяра и вашето знание, но не искам да се заблуждавате, да мислите, че това, което знаете и в което вярвате, е последната дума на знанието и на вярата. Вие сте едва в началото на вярата. Някой казва на едного: „Ако ми дадеш десет хиляди лева назаем, ще повярвам в твоето приятелство.“ – Ако ти вярваш в човека, защото ти е дал десет хиляди лева, това не е вяра, това е факт. – „Аз не се осланям на празни думи.“ – Вярата пък почива на празни думи. Човек първо вярва, а после идат фактите. Кой не е мислил и не мисли в себе си, че ще стане велик музикант, поет, художник, учен или общественик. Във всеки човек има един скрит вътрешен стремеж към нещо. Добре е човек да се стреми и да вярва в реализирането на своя стремеж, но как може да провери, че това, в което вярва, е истинно?

Казвам: вярата се различава коренно от суеверието. В Природата съществуват едни точни везни, които определят теглото на всички неща, които могат да се реализират. Ако нещо не отговаря на определеното тегло, то не е постижимо и не може да му се вярва. Всеки човек има свое специфично тегло. Когато слиза на Земята, теглят го. Като се връща от Земята, пак го теглят. Ако се констатира микроскопическо увеличаване или намаляване на теглото му, по него съдят за живота, който е прекарал на Земята. При всички състояния, през които човек минава, теглото му ту се увеличава, ту намалява. Днес вярва в нещо – повдига се духът му, той печели – теглото му се увеличава. Утре изгуби нещо материално – с него заедно

губи и вярата си. Като резултат на тази загуба той губи част от теглото си. Днес е доволен, печели нещо. Печалбата увеличава теглото му. На другия ден е недоволен, губи нещо. Със загубата заедно губи и част от теглото си. Това е живот на борсата. Някой започва да играе на борсата, печели милиони. На другия ден пак отива да играе, но се връща у дома си без пет пари в джоба си. Ако човек е дошъл на Земята като в борса: един ден да печели, а на другия ден да губи, и то не само спечеленото, но и онова, което е съществен елемент в живота му, какъв смисъл има този живот?

Разправят, че един ден Толстой взел участие в една хазартна игра, дето изгубил 12 000 рубли. Той се отчаял и започнал да мисли отде да намери пари да изплати дълга си. Той дошъл до такова отчаяние, че за пръв път в живота си се молил да му помогне Господ да излезе по някакъв начин от тази каша. В това време един негов приятел му подарил една рубла. С тези пари той отишъл пак да играе. Като спечелил отново 12 000 рубли, той прекратил играта, излязъл вън, изплатил дълга си и престанал вече да играе.

Какво представлява животът на съвременните хора? – Борса. Сегашната женитба на хората е борса. Жената е хванала един мъж и мисли, че е уловила нещо, на което всякога може да разчита. Мъжът е уловил една жена и мисли, че може всякога да разчита на нея. Аз не съм против мъжете и жените, нито против женитбата, но какво ще кажете, като срещнете мъжа и жената, разочаровани един от друг, да търсят начин да се разделят? Първоначално жената е мислила, че като нейния мъж няма друг, но не е излязло така. И мъжът е мислил, че като неговата жена няма друга, но и той се е разочаровал. И двамата са се излъгали. Защо? – Защото са повярвали, че в женитбата се крие истинското щастие. Женитбата е човешко учреждение, а човешкото не носи щастие. Всички млади са се разочаровали в своите възлюбени, в иконите на своите сърца. Колкото и да се молят на своите икони, те няма да им помогнат.

Следователно човек не трябва да се моли и да вярва на образи вън от себе си. Той трябва да вярва в четири образа, които се намират в самия него. Човек трябва да вярва в образа на своята душа, в образа на своя дух, в образа на своя ум и в образа на своето сърце. Когато сърцето на човека е добро, той е щастлив. Доброто е храна за сърцето. Без доброто човек не може да бъде здрав. Без доброто той не може да бъде щастлив. Човешкото сърце се развива и усъвършенства само чрез доброто. Както хлябът е необходим за физическия живот на човека, така и доброто е необходимо за неговото сърце. „Защо ми е сърце? Ако нямах сърце, нямаше да страдам.“ – Не е така. Причина за страданията е самият човек. Те нямат нищо общо със сърцето. Обаче сърцето е необходим уд в човешкия живот. Без сърце живот не може да съществува. Животът минава през сърцето. „Как може човек сам да си причинява страдания?“ – Той взема една игла и започва да се бодне. Щом се бодне, ще страда, разбира се. Не си причинявайте сами болки! Не оплитайте сърцата си със сърцата на другите хора! Не се влюбвайте! Любете, без да се влюбвате. Не залагайте сърцата си! Погрешката на съвременните хора се заключава в това, че още със слизането си на Земята те залагат сърцата си. Сърцето е капитал, който за нищо в света не трябва да се залага. Какво ще получите, ако заложите сърцето си? Ще кажете, че в замяна на вашето сърце ще получите сърцето на друг човек. Да, но с чуждо сърце не се живее. Казано е в Писанието: „Сине Мой, дай Ми сърцето си!“ Единственият, Който има право на нашето сърце, това е Бог. От време на време Той преглежда нашите сърца, гледа в какво състояние се намират, и ако има нужда, пречиства ги. Често хората се оплакват, че никой не ги разбира. Някой се оплаква от приятеля си, че му е дал сърцето си и пак е останал неразбран. Там е грешката на човека. Никой никого не може да разбере. Човек трябва сам да се разбере, да не очаква хората да го разбират. Земята, Слънцето, звездите сами трябва да се разбират, да не очакват други да ги разбират. Животът може да се развива правилно само тогава, когато всеки сам се разбира. Това значи всеки да се

занимава със себе си, със своите работи, а не с работите на другите хора. Слънцето се занимава със своите работи, но когато Земята отправи към него своята молба, то ѝ отпуска по-голям или по-малък кредит, според нейните нужди. Слънцето никога няма да слезе на Земята, за да види какво правят хората. То гледа отдалече, но не слиза на Земята. Колкото и да викате към него, то няма да слезе при вас. Слънцето помага на хората, но не урежда живота им. И хората могат взаимно да си помагат, но не могат едни на други да уреждат живота си. Погрешката на хората седи в това, че те очакват други да редят живота им. Никой човек не е в състояние да уреди живота на другите. Всеки сам трябва да нарежда работите си. Не разваляйте в себе си онова, което Бог е наредил още от създаването ви. Той е вложил във вас един голям капитал – сърцето ви, и от време на време ви посещава, за да види в какво състояние се намира този капитал. „Защо ми е дадено сърцето?“ – За да видиш Господа! Ако нямаш сърце, ти не можеш да видиш Господа. – „Защо ми е умът?“ – Да видиш Господа. Единствените места, дето човек може да види Господа, това са неговото сърце и неговият ум. Вън от ума и от сърцето си човек нищо не представлява. Без ум и без сърце човек е нула. Умът и сърцето на човека са единици. Поставите ли тия единици пред нулата, вие ще видите истинската цена на човека.

Човек трябва да разбира смисъла на нещата, за да ги постави на местата им. Като не ги разбират, хората постоянно се оплакват. Щом ги сполети някакво нещастие или страдание, те казват, че не им се живее вече, че им е дотегнало да страдат. Който се оплаква от страданията, той не е разбрал техния смисъл, той не е изучил съдържанието им. Във всяко страдание, във всяко чувство, във всяка мисъл е вложен известен капитал, който човек трябва да използва за градиво на своя живот. Човек трябва да се изпита, за да дойде до положение да познава качествата на нещата.

Всички говорят за Любовта, но не я познават. Те не знаят какви са качествата на Любовта. Като разискват върху Любовта, най-после те казват, че са готови да обичат, но ако и тях ги обичат. Не е въпрос да те обичат хората, за да ги обичаш и ти. Обичай, без да държиш сметка обича ли те някой, или не. Който обича, той е силен човек; който не обича, той е слаб. Добрият е силен човек, лошият е слаб. Силният човек има условия да прави всичко, каквото желае. Всички хора искат да бъдат силни, но не знаят, че за да бъдат силни, първо трябва да бъдат добри. Доброто е основа на разумния живот. По естество човек е добър, но доброто в него трябва непрекъснато да расте и да се развива. Ако човек не расте и не се развива в Доброто, животът му няма смисъл. За да използва живота си разумно, всеки ден човек трябва да прави поне по едно малко добро. Където и да е, при каквито условия и да се намира, човек има възможност да направи поне едно микроскопическо добро. В Доброто се крият придобивките на човешкия живот. Грешките на хората се заключават в това, че те не мислят за микроскопическото добро, което могат да правят, но искат да оправят света. Този, Който е създал света, Той мисли за него. Казва се, че за да създаде сегашния свят, Бог е мислил толкова години, колкото е числото, получено от единица и 15 нули след нея. Той е предвидил всички противоречия, които могат да се явят, всички възможности за добро и за зло. Той е изчислил всичко това точно, според изчисленията на висшата Божествена математика.

Каквото и да стане в света, всичко е предвидено. В Божествения свят няма случайности. И за създаването на новия свят Бог продължава да мисли и ще мисли още повече, отколкото е мислил за създаването на сегашния свят. Човек може да изчисли кога какво ще му се случи в живота. Ако един баща има три дъщери и един син, чрез точни математически изчисления може да се предскаже какви изпитания го чакат. Това не е гадание, това е наука. Има гадатели, които предсказват известни неща, но в края на краищата предсказанията им не се сбъдват. Гадателят трябва да бъде умен човек, да знае какво трябва и какво не трябва да се казва. Трябва ли да кажете на една бременна жена, че след раждането

детето ѝ веднага ще умре? Вместо да внасяте такива мисли в ума ѝ, по-добре кажете ѝ да има вяра в доброто, надежда във всички свои предприятия и любов към Бога, към ближния си и към себе си. Върви ли в съгласие с тия закони, човек може да избегне лошото, което му е определено да мине.

Всеки човек е бременен с някаква мисъл, с някакво чувство, с някаква идея. Като знаете това, пазете себе си, пазете и ближните си, за да родите благополучно. Мнозина могат да ви нашепват, да внасят във вас отрицателни мисли и чувства, но вие трябва да се противопоставяте на тия нашепвания. Те са чужди мисли, които идат от извънземния свят. Това са мисли на ненапреднали същества, които искат да ви спънат. Вие трябва да бъдете смели и решителни, да не се поддавате на външни влияния. И дяволът мрази страхливите хора. Пред смелите и безстрашните той отстъпва: вижда, че те имат добродетели в себе си. Когато срещне някой богат човек, дяволът започва да го обикаля, да го ласкае, да му говори сладко, докато го спечели на своя страна. Щом спечели сърцето му, той започва да го обира. Обере ли го, повече не го търси. Той внася отрицателни мисли в човека и го оставя да плаща, сам да се разправя. Човек плаща, а дяволът стои настрана и се смее. В това отношение той е неуязвим и безотговорен. Докато слуша дявола и греши, човек не е сам. Той има съдружник, в когото вярва. Обаче скоро съдружникът му го напуска и човек остава сам. На това се дължи голямото обезсърчение, което хората често преживяват. Някой казва: „От мене човек няма да стане.“ – Отде знаеш това? Ти ли си създал света? Онзи, Който е мислил хиляди години за създаването на света, Той знае какво може да излезе от тебе. Едно се иска от човека: да се откаже от своя стар съдружник, който го кара да греши, и да се свърже с Първата Причина на нещата. В това седи неговото спасение.

Сегашните хора са недоволни едни от други, те намират, че са лоши, а въпреки това държат за своето достойнство. Човек може да пази достойнството си, ако е добър. Не е ли добър, той няма никакво достойнство. Човек може да пази достойнството си, ако е умен. Не е ли умен, той няма никакво достойнство. Човек сам не може да пази достойнството си. Друг ще пази неговото достойнство. Да мислите, че човек сам може да запази своето достойнство, това значи да си правите илюзии. Не си правете никакви илюзии! Не допускайте никаква лъжа в себе си! Човек трябва да познава силите си, да знае какво може да направи, а не да ходи от един човек на друг, да иска тяхното мнение. Някой писател пише разкази и започва да ги чете на този, на онзи: да кажат мнението си дали ще ги приемат за печатане. Няма защо да търсите мнението на възрастните хора. Постъпвайте по начина, по който Толстой е постъпвал. Когато искал да знае мнението на някого за разказите си, той събирал няколко деца и започвал да им чете. Ако децата одобрявали разказите му, и възрастните ги одобрявали. Аз съм правил подобни опити със себе си и с близките си приятели. Щом внеса в ума си една светла мисъл, дето и да отида, всички ме приемат добре. Или щом внеса една светла мисъл в ума на някой човек и той грижливо пази тази мисъл в себе си, всички хора започват да го обикалят, да го кредитират. Щом оттегля мисълта си, този човек веднага става обикновен и всички започват да го напускат.

Един виден американски професор по музика искал да направи опит: да вложи своята музикална мисъл в някой човек, който не е много музикален, за да види какъв ще бъде резултатът. Той срещнал една млада мома, която имала много хубав глас, но не била особено музикална. Той я поканил у дома си да направи първия опит. Тя започнала да пее, а в това време той силно концентрирал мисълта си към нея и забелязал, че тя пеела отлично. Като направил няколко опита с нея, тя започнала да дава концерти, но винаги придружавана от него. Когато излизала на сцената, професорът седял зад кулисите и оттам отправял своята музикална мисъл към нея. Един млад момък се влюбил в певицата, но като виждал, че старият професор я придружава навсякъде, той помислил, че може да е влюбен в нея, и

решил да го премахне по някакъв начин. Един ден той издебнал професора и го убил. След смъртта на професора момата престанала вече да пее. Тя запазила гласа си, но изгубила онова възвишено музикално чувство, онази музикална мисъл, която професорът с присъствието си ѝ предавал.

Какво представлява музикалната мисъл в човека? – Музикалната мисъл в човека е неговата вяра. Какво ще стане с човека, ако той убие своята вяра? Изгуби ли вярата си, човек престава да пее и да свири. Следователно влюби ли се някой във вас, ще му кажете, че всичките ваши дарби и способности се дължат на вярата ви, на музикалната мисъл, която е вложена във вас. Докато Божията мисъл е отправена към нас, ние представляваме нещо. Прекъснем ли връзката с Божествената мисъл, със свободата, със силата, със светлината и с доброто, които са вложени в нас, всичко е свършено. Това е телепатическата страна на въпроса.

Всеки човек трябва да работи. „Ама аз вярвам!“ – Това не е достатъчно. Да вярва човек, това не значи, че не трябва да работи. И при най-голямата вяра човек пак ще преживее разочарования, но като работи, той ще трансформира състоянията си. Аз познавам хората, зная кой от тях ще ме излъже, но все пак вярвам. Аз вярвам в доброто на човека. И при най-големите му слабости аз вярвам, че има нещо добро в него, че той може да се изправи. Колкото пъти и да ме излъже, аз пак вярвам, че ще излезе човек от него. Това е качество на Бога. Когато всички хора се откажат от някого и престанат да му вярват, Бог остава последен при него и му казва: „Не се страхувай, тази работа ще се оправи. Ти ще успееш, ще излезе човек от тебе.“ И наистина, както казва, така става.

Вярвайте в онзи, когото обичате! Вярвайте и в себе си, когато обичате! Любовта е мярка за нещата. Когато Бог ви люби, това е реалността в живота. Когато ние любим, и това е реалност. Вън от Любовта никаква реалност не съществува. Щастие се определя от Любовта. Без любов животът не е реален. Едно от качествата на Любовта е, че тя изключва всякакъв страх от себе си. „Какво ще стане с нас?“ – Каквото е определено. Има страдания в живота на човека, които по никой начин не могат да се избегнат. Където и да се скрие той, те ще го намерят. Бог всичко е предвидил и за всичко има грижа. Един ден Бог изпратил един ангел на Земята да вземе душата на една жена. Щом влязъл в дома ѝ, той видял, че тя била майка на три малки сирачета. Като погледнал към децата, ангелът се смилил над тях и си казал: „Какво ще стане с тия деца, ако взема душата на майка им?“ Той се върнал на Небето и казал на Бога, че не могъл да изпълни задачата, която му била дадена, защото съжалил децата. Ако взема майка им, те ще останат на пътя. Бог нищо не му казал, но го изпратил да слезе на дъното на океана и оттам да извади един камък. „Разчупи го сега!“ – казал Господ. Ангелът разчупил камъка. „Какво виждаш там?“ – „Едно малко червейче.“ – „Който се грижи за това малко червейче на дъното на океана, Той ще се погрижи и за сирачетата. Иди сега да изпълниш задачата, която ти дадох.“

Какво виждаме от този пример? – Този пример показва разбиранията на хората. Мнозина мислят, че душите на умрелите отиват далече някъде и те прекъсват връзката си със своите близки. Не, когато майката замине за другия свят, душата ѝ влиза в душите на децата и продължава да живее. Докато е живяла на Земята, тя е била слугиня, а в онзи свят тя става господарка, оттам диктува и нарежда работите. Заминалият за онзи свят не остава там, а продължава да живее в сърцата, в умовете, в душите и в духовете на своите братя, останали на Земята. Вие мислите, че вашите заминали са на онзи свят, и устройвате сеанси да ги видите. Вие можете да видите само онзи, когото обичате. Вие можете да видите само свободния, силния, светлия и добрия. Единственото нещо, което се вижда, това е свободното, силното, светлото и доброто. Вън от него всичко е илюзия. Виждане има само в свободата, в силата, в светлината и в доброто.

Когато работите на човека не вървят добре, това се дължи на факта, че в дадения момент той не е свободен, не е силен, няма светлина в ума си и не е добър. Дойде ли при мене този човек, аз ще му дам по-малко, отколкото на друг. Степента на доброто в човека определя неговия кредит. На всеки човек ще дадете толкова, колкото е кредитът му. Не можете да дадете всичко само на един човек. След него идат още много негови братя, на които трябва да се даде нещо. Всеки има право на своя дял, но не и на дяла на другите хора. Всеки човек трябва да направи поне най-малката услуга на своя ближен. В това седи изпълнението на Волята Божия. Светът се нуждае от добри хора, от добри работници. Светът се нуждае от свободни, силни, здрави, умни и добри майки. Ако майката няма тия качества, тя не е майка. Какво дете ще възпита такава майка? Единственият ценен капитал, с който ние можем да оперираме в живота си, това са нашият ум, нашето сърце, нашата душа и нашият дух. Христос имаше този ценен капитал в Себе Си и затова можа лесно да се справи с петхилядния народ. Той взе няколко хляба, разчупи ги, благослови ги и нахрани с тях множеството. Христос имаше само едно мнение за Бога. Той никога не се колебаеше, никога не се съмняваше в Него.

Следователно и вие като Христа трябва да имате едно мнение за Бога. Знайте, че Бог никога не съизволява в страданията на хората. Той има желание да подобри условията на живота им, да ги направи радостни и весели, за да ценят благата, които им са дадени. Хората знаят всичко това, но все пак роптаят, обезверяват се, обезсърчават се и т.н. Защо? – Има нещо упорито, стегнато, кораво в тях. Докато не се освободят от лошите наследствени черти, те всякога ще изпадат в лоши състояния. Лесно се познават такива хора. Как? – Като дойде някой упорит човек при мене, и аз ставам упорит. Като дойде някой, който се е обезверил, аз приемам състоянието му и казвам: „Ти си се обезверил.“ – „Отде знаеш?“ – „Аз възприемам твоето състояние в себе си и отвътре те изучавам.“ – „В мене пък се събуди вярата.“ – „Да, аз приех от твоето безверие, а ти – от моята вяра.“ Като обичаш Бога, ще вярваш в Него. Вярата произтича от Любовта, а надеждата – от вярата.

Съвременните хора се нуждаят от ново разбиране на живота, на любовта, на знанието. Новото разбиране е това, което Христос донесе. Той не казваше да бъде Неговата воля, но казваше: „Господи, да бъде Твоята воля!“ Желайте и вие да бъде Волята Божия навсякъде в живота ви. Волята Божия ще работи за вашето сърце, за вашия ум, за вашата душа и за вашия дух. Волята Божия седи в това – да обичате хората, без да очаквате те да ви обичат. Обичайте Бога, защото Той пръв ви е обикнал. Заради Любовта Му към вас не очаквайте от Него богатство, къщи, имоти. Той ви е дал всичко, което ви е нужно, но вие не сте работили, както трябва. Ако хората биха работили съзнателно, Царството Божие отдавна би дошло на Земята. Хората, непослушните деца на Бога, са причина да закъсне идването на Царството Божие. За да научат урока си, Бог ги оставя да понесат последствията на тяхната небрежност, да опитат горчивините на живота. Те ще разберат, че няма изходен път от положението, в което се намират, освен чрез изпълнение Волята Божия.

Светът няма да се поправи, докато не мине през огън. Огънят, това са изпитанията, страданията, през които всички хора трябва да минат. Всички хора ще минат през този огън, за да се пречистят. В света съществува относителна чистота, а тя трябва да бъде абсолютна. Абсолютната чистота подразбира каквито богатства и да видиш, да не пожелаеш нищо за себе си. Бъди доволен на това, което имаш. При закона на Любовта пък ти трябва да се радваш на това, което ближният ти е придобил. Ако той е силен, радвай се на неговата сила; ако е добър, радвай се на добротата му; ако е учен, радвай се на учеността му. Ти никога не можеш да бъдеш това, което е той. Ти можеш да бъдеш добър и учен, но по съвсем друг начин. Ценното за всеки човек се заключава в това, че той представлява една важна единица, поставена на специален пост и на специална служба. Ако всеки изпълни своята работа, той е

постигнал нещо в живота си. Вие се стремите към придобиване на сила, на богатство, на щастие. Това са задачи, които отсега нататък ще разрешавате. Работете съзнателно, като внимавате да не изопачите своя характер, да не заложите сърцето и ума си, да не попарите душата и духа си. Някой иска да направи някакво добро, но се страхува от хората, да не го видят. Чудно нещо! От хората, които не виждат, се страхува, а от Бога, Който всичко вижда, не се страхува. Бог вижда всички погрешки на хората, но мълчи, чака те сами да се изправят. Човек греша, понеже не вижда богатството, което е вложено в него, и търси външно богатство. Той ходи тук-там да търси скъпоценни камъни, за да ги продава скъпо. И в стремежа си към външно забогатяване той губи вътрешното си богатство. Външното богатство може да е голямо, като предпотопния мамонт, но за предпочитане е малкото богатство. За предпочитане е човек да приеме малка, детска форма, в която са вложени условия за растене и развитие, отколкото да приеме голямата форма на стар 120-годишен дядо, който е изразходвал силите и възможностите си. Богатството е един мамонт. Какво ще придобие човек от тази голяма форма?

Казано е в Писанието: „Блажени кротките, защото те ще наследят земята.“ Обаче никъде не е казано: „Блажени богатите или учените, защото те ще наследят земята.“ Учеността на хората в света е относителна. Сегашните деца знаят повече от учените хора на миналото. И в бъдеще децата ще знаят повече от сегашните учени. Има една ученост, която никога не губи цената си. Отива един беден човек при един от истинските учени и се оплаква от положението си. Той му казва: „Не се безпокой. Бръкни в джоба си!“ Бръква той в джоба си и намира две златни английски монети. Дохожда при този учен една майка и разправя, че детето ѝ е неизлечимо болно. „Иди у дома си, детето ти ще бъде здраво.“ Връща се майката у дома си и намира детето си здраво. Отива един ученик при него и му казва, че ще се явява на изпит, но мисли, че ще го скъсат. „Не се страхувай, непременно ще издържиш изпита си.“ Както казва, така става – ученикът завършва изпита си добре. Каква по-голяма ученост можете да очаквате от тази?

Вяра е нужна на хората. Мнозина се оплакват, че са неразположени, болни, нещастни, без да подозират, че неразположенията им се дължат на промяната на времето. Когато времето се разваля, те стават нервни, раздразнителни, неразположени духом. Като не правят връзка между времето и своето състояние, те мислят, че неразположението им се дължи на някакво болезнено състояние. Не се влияйте от вятъра, от влагата, от мислите на хората. Влияйте се от Божието добро, което е във вашето сърце. Влияйте се от Божествената светлина, която е във вашия ум. Влияйте се от Божествената сила, която е във вашия дух. Влияйте се от Божествената свобода, която е във вашата душа.

„Да просветнат делата ни пред Бога!“ Това значи: „Така да просветнат сърцата, умовете, душите и духовете ни пред Бога, че когато хората видят тази светлина, да прославят Господа Бога нашего, Който е на небеса.“

Сега препоръчвам ви следното:

Вярвайте в доброто на вашето сърце, както и в доброто у другите хора!

Вярвайте в светлината на вашия ум, както и в светлината, която е в умовете на другите хора!

Вярвайте в свободата на вашата душа, както и в свободата, която е в душите на другите хора!

Вярвайте в силата на вашия дух, както и в силата на духа, който е в другите хора!

Вярвайте в Бога, любете Го и приложете Неговия закон!

Когато се върнете у дома си, сложете богата трапеза на вашите мисли, чувства и постъпки и ги нагостете добре. Така ще опитате силата, която Бог ви е дал.

Христос е Човекът на изобилната сила.

*Христос е Човекът на изобилната вяра.
Христос е Човекът на изобилната Любов.*

22 август 1937 г., 5 ч., София – Изгрев

СЪЩЕСТВЕНИ ВРЪЗКИ

Лъчи на живота

Животът на съвременните хора се обуславя от четири вида отношения, математически определени. Те са отношения към сърцето, към ума, към душата и към духа. Досега хората са изучавали само отношенията към ума и към сърцето. Тази е причината, дето те признават само съществуването на ума и на сърцето. Що се отнася до отношенията към душата и към духа, хората едва сега започват да ги съзнават. Мнозина даже отричат съществуването на душата. Някои пък казват, че сърцето и душата са едно и също нещо. Те не правят разлика между душа и сърце. Под думата душа ние разбираме цялата Вселена, с всички светове, които влизат в нея. Душата включва всичко в себе си. Под думата дух ние разбираме силата, която работи в безграничното пространство. Под думата ум ние разбираме светлината, която прониква цялото пространство. Под думата сърце ние разбираме доброто, което работи в света.

Следователно човек трябва да има ясна представа за душата, за духа, за ума и за сърцето. Умът може да се уподоби на твърдата материя, а сърцето – на течната материя, на водата. Щом е дошъл на Земята, човек трябва да разбира законите на твърдата материя, върху която е основал живота си, и законите на течната материя, на сърцето. Който не разбира законите на твърдата материя, той не може да разбере и законите на ума. Който не разбира законите на течностите, на водата, той не разбира законите и на сърцето. В химията под понятието твърда материя в широк смисъл на думата разбират елемента въглерод, понеже главна съставна част на органическия свят е въглеродът. А под думата вода в широк смисъл разбират елемента водород – hidrogenium – ражда вода. Освен тези две състояния на материята ние трябва да разбираме законите на въздухообразната материя, на въздуха, който е съставен от кислород и азот, както и тия на светлината. Светлината е свързана със знанието. Тъй щото, ако човек не знае законите, които управляват твърдата, течната, въздухообразната и светлинната материя, той никога няма да разбере Мъдростта. Мъдростта примирява всички противоречия в живота. Например когато коли и яде кокошки, човек намира, че това е в реда на нещата. Обаче ако някой посегне на неговия живот, той се намира в противоречие и се чуди как е възможно да посягат на живота му. Ако би живял в съгласие със законите на Мъдростта, той ще разбере, че колкото е право да посяга върху живота на кокошката, толкова е право да посягат и върху неговия живот. И тогава колкото му е приятно едното, толкова приятно ще му бъде и другото. Често мъжете се оплакват от жените си, а жените – от мъжете си. Някой мъж се оплаква от жена си и казва: „Голяма изедница е моята жена! Изяде ме, нищо не остана от мене.“ – „Напусни я тогава.“ – „Не, не я напускам. Нека ме яде, но да си бъде при мене – обичам я, не мога да живея без нея.“ Значи и като го яде, тя пак му дава нещо. Христос казва: „Който яде плътта Ми и пие кръвта Ми, има живот в себе си.“ Значи приятно е на човека да го ядат, но с любов. Обаче няма по-голямо страдание за човека от това, да го ядат без любов. Какво разбирам под думите „да ви ядат с любов“? Когато човек

вземе едно яйце, счупи го, опържи го и го изяде без любов, яйцето не е доволно. Вземе ли човек това яйце и го тури под квачката да се измъти, той го е изял с любов. Той е дал на яйцето условия за нов живот. Има хора в света, които изяждат човека без любов и нищо не му дават. Има хора, които го изяждат с любов и внасят нов живот в него.

Знание е потребно на хората – правилно да разбират и да прилагат. Някои религиозни казват, че знанието възгордява. Това е криво разбиране на нещата. Възгордява се само невежият, който, като прочете една-две книги, мисли, че всичко знае, че е учен човек. Обаче който е придобил знанието си чрез труд, усилия и работа, той не може да се възгордява. Ето защо твърдението на мнозина, че светът страда от учени хора, не е вярно. Светът страда от глупави, а не от учени хора. Домът се разваля от глупави жени, а не от умни. Като изхождам от това гледище за нещата, казвам: всеки човек, който работи изключително за себе си, е лош. Той иска да придобие благата на живота само за себе си. Добър човек е онзи, който работи както за себе си, така и за своя ближен.

И тъй, Мъдростта примирява всички противоречия. Какво представлява Мъдростта? Мъдростта е съвкупност от разумни същества, които включват в себе си знание и сила. Тия същества са създали цялата Вселена. На тях се дължи всичко разумно, което става на Земята. Те постъпват с хората така, както учителите постъпват с учениците си: понякога ги разместват от едно място на друго, понякога изключват някои ученици от училището, а други приемат; понякога приближават някои ученици към себе си, а други отдалечават. Изобщо разумните същества постъпват с хората така, както учителите с учениците си, но винаги разумно и справедливо. Като не разбират методите на тяхната работа, хората често се натъкват на противоречия в живота си и се оплакват. Какво противоречие има в това, че някоя душа се е въплътила на Земята във вид на красива мома, подир която вървят десетина момци? Тя е изпратена на Земята като красива мома, за да възпитава момците със своята красота. За да ги възпитава, за да ги направи добри, тя трябва да бъде умна, справедлива. Тъй щото противоречието не седи в красотата, но в отсъствието на разумността. Ако момата е красива и разумна, в това няма никакво противоречие. Но ако е красива и глупава, тя неизбежно ще се натъкна на противоречия.

При един богат американец от Ню Йорк, голям скъперник, отивали различни хора, мъже и жени от различни възрасти и положения, за да искат помощ за бедни, страдащи, но той отказвал на всички. Той бил около 50-60-годишен. Един ден в кантората му влязла една млада красива мома. Тя се поклонила учтиво и се обърнала към него с думите: „Господине, имам една молба към Вас.“ Като погледнал към момата, сърцето му трепнало, той се усмихнал и казал: „Какво обичате, госпожице? На Ваше разположение съм.“ – „Ще Ви моля да ми услугите с 25 000 долара. Ще Ви дам документ, с който се задължавам да изплатя дълга си в определен срок.“ – „Не, никакъв документ не е нужен. Заповядайте, вземете парите и не се безпокойте. Минавайте по-често покрай мене, ще ми бъде приятно да се разговаряме. Когато имате някаква нужда, ще знаете, че всякога съм готов да Ви услужвам.“ Защо този скъперник изведнъж разтвори сърцето си за тази мома? – Сладък език има тя. Като отвори устата си и му заговори, той коренно се промени: в него се яви желание да послужи на тази мома, да задоволи нуждите ѝ. Той си казва: „Богат човек съм, с милиони разполагам, но какво представляват тия милиони без тази мома? Това, което тя внесе в душата ми, струва повече от 25 000 долара.“

Възможно ли е една мома да отвори сърцето на един скъперник? – Щом има сладък език и знае как да говори и да се моли, всичко е възможно. Не се ли случва това всеки ден в живота на хората? Един се моли на Господа, но не получава отговор на молитвата си. Друг се моли и получава отговор. Защо първият не получава отговор на молитвата си? – Защото не знае как да се моли. Той не знае как да говори на Господа. Сладко трябва да се говори на

Господа! Говорите ли на Господа грубо, вие ще се намерите вън. Защо богатият осиромашава? – За да се научи сладко да говори. Сиромашът трябва да знае, че спасението му седи в неговия език. Спасението на всички хора, богати и бедни, учени и прости, седи не само в техния език, но и в техния ларинкс.

Ще ви приведа един пример, който показва, че наистина спасението на човека се крие в неговия ларинкс. Един ден прочутата певица Аделина Пати⁹ трябвало сама да отиде на пощата, за да си получи запис от 25 000 долара, изпратени на нейно име. Като се явила при началника на пощата да получи парите си, той ѝ казал: „Извинете, госпожо, не Ви познавам. Трябва да намерите някой познат, който да засвидетелства Вашата самоличност.“ Тя помислила малко и отишла в общото отделение на пощата. Изправила се на средата и започнала да пее. Като я чули да пее, веднага около нея се събрали всички чиновници на пощата и започнали да слушат. Началникът на пощата също дошъл да я слуша и разбрал, че това е самата Аделина Пати. „Дайте ѝ парите!“ – казал той на касиера на пощата. Какво по-голямо доказателство може да се иска за личността на Аделина Пати от нейния глас?

Следователно всеки човек трябва да пее! Ако не знае да пее, той ще се принуди с торба в ръка да тръгне от къща на къща да проси. Кое от двете е за предпочитане: да пее човек или да проси? Който не пее, той ще проси. Който не иска да бъде богат, той не иска да мисли, не иска да вложи ума си в работа. Не е достатъчно само да бъде човек богат, но той трябва да бъде умен, да знае как да употреби богатството си. Кажете ли човек, че не може да пее, това подразбира, че той иска да пее толкова хубаво, че да произведе ефект върху слушателите си. Най-добрата публика за певеца е самият той. Пее ли първо за себе си, а после за публиката, той е истински певец. Това пеене е Божествено.

И тъй, бъдете изразители на Божественото начало в себе си. Бог е вложил ред дарби в човека, които и до днес още стоят неразработени. И след всичко това човек очаква да дойде някой отвън да го спаси. Земеделец има на разположение 400-500 декара земя, която не обработва, но я оставя да обрасне с плевели и тръни, а той купува лотарийни билети – по лесен начин да спечели пари и да забогатее. Един наш познат, сега живее в Патагония, от 20 години насам купува лотарийни билети, за да спечели нещо, да се върне в България, но нищо още не е спечелил. Всеки човек не може да печели на лотария. И лотарията се подчинява на известни закони. Който знае тия закони, той всякога печели. Нищо в света не е произволно. Ако човек предприеме една работа и мисли, че сто на сто ще успее, всъщност няма да успее. Обаче ако в него се яви едно малко колебание, в този случай вероятността да спечели е по-голяма, отколкото в първия случай, когато е бил напълно уверен в печалбата.

И тъй, ако човек иска да разбере дали работите му ще се наредят, той трябва да уповава на интуицията в себе си, която никога не лъже. Някога човек е мрачен, неразположен, работите му не вървят добре. Той не вижда никакъв изход в положението си, но въпреки това интуицията му подсказва, че всичко ще тръгне напред. Както му се подсказва отвътре, така става. На какво отдавате силата на младата мома, която запалва сърцето на младия момък, или силата на младия момък, който запалва сърцето на младата мома? – Знание имат те. Интуицията работи в тях. Казват, че младият момък се е влюбил в младата мома. Не, не се е влюбил той, но младата мома е запалила сърцето му и той гори. Тя му казва: „Ти трябва да ме слушаш. Ако не ме слушаш и не учиш, ще те изгоря, пепел няма да остане от тебе.“ – „Ще те слушам.“ – „Ако учиш, човек ще станеш.“ Когато момата се влюби в момъка, и той ѝ казва същото. Кое от двете положения предпочитате: да горите или да не горите? Казвате, че горенето е лошо нещо. Съгласен съм с вас. Лошо нещо е човек да гори, но ако не гори, и това е лошо. Представете си, че вън има студ 30 градуса. Какво ще правите при този студ, ако нямате огън? Значи лятно време може без горене, без огън, но зимно време не може. Човек непременно трябва да гори.

Съвременните хора са нещастни, защото не са намерили човек, който да ги запали, както трябва. Те говорят за любов, за знание, но тяхната любов и тяхното знание не издават пламък – те димят. Любов, която произвежда недоволство, не е истинска любов. Знание, което създава противоречия, не е истинско. Истинската Любов се придружава с Мъдрост. Тя включва в себе си всички добродетели. Който истински обича, той е прозорлив, вижда бъдещето на човека. Когато казваме, че Бог вижда нашето бъдеще, ние имаме предвид Неговата Любов към нас. Пред Неговия поглед всичко е открито. Ако хората имаха Любов към Бога, и те щяха да бъдат прозорливи, да виждат всичко.

Сега започнете със знанието. Да започнете със знанието, това значи да намерите неговия основен тон. Всяко нещо има свой специфичен основен тон. Основният тон на Любовта е началото на Живота. Основният тон на Живота е Истината. Човек не може да разбере Живота, нито Мъдростта, ако не е дошъл до основния тон на Истината. Казано е в Писанието: „Истината ще ви направи свободни.“ Когато се вземе основният тон на живота, тогава иде Любовта. Любовта подкрепя живота, а Истината дава възможност на живота да се прояви. Ако човек не е придобил Истината в себе си, животът и мъдростта в него не могат да се проявят. Знание е нужно на човека.

Какво нещо е знанието? Дават на един човек едно змийско яйце. Той взема яйцето, държи го ту в едната, ту в другата си ръка, но не пострадва. Защо? – В това състояние яйцето е безопасно. Обаче тури ли това яйце при условия да се излюпи, то става опасно. Малкото змийче ще се обърне към него и ще го ухапе. Знанието е подобно на яйцето. Докато е в зародишно състояние, във вид на яйце, човек не знае какво може да излезе от него. Тури ли го да се измъти, само след това човек може да разбере какво е било знанието, с което по-рано си е играл и го е прехвърлял от една ръка в друга. Ако знанието, което сте държали в ръцете си, е змийско яйце, като се измъти, то ще ви ухапе и умъртви. Ако знанието е било яйце на някоя птица, като се измъти, то ще ви повдигне нагоре, ще даде полет на вашата мисъл. Какво може да се ползва човек от знанието, ако хипнотизира хората? Човек трябва да знае, че всички закони имат обратна реакция, защото в основата на Битието седи Бог и наблюдава постъпките на хората. Като види, че човек злоупотребява с великите закони, Той му дава първия урок. Какъв ще бъде първият урок на този човек? – Ако той си е служил с хипнотизиране, и него ще хипнотизират – ще му се роди син или дъщеря, които ще го хипнотизират.

Сегашните хора се страхуват от дявола, но техният страх е неоснователен. Преди всичко дяволът не живее в този свят, в който хората живеят. Той живее извън човешкия свят, и за да хване някого в мрежата си, нужни са му специални условия. Дяволът има особени куки, на които закачва хората и ги отнася в своя свят. На дяволските куки се закачват само ония хора, на които той може да влияе. Куките на дявола са дълги, затова той отдалече хваща хората. Тази е причината, задето дяволът е неуязвим. Вие трябва да знаете, че каквито хули и да отправяте към дявола, те няма да стигнат до него. В това отношение дяволът е непристъпен – нищо не го хваща.

Не говорете лошо за дявола, защото зле ще патите. Слушайте какво ви говори, но не се поддавайте на примките му. Един селянин обичал да говори лоши работи по адрес на дявола. Дяволът намислил да даде добър урок на селянина, за да го научи как да постъпва с него. Един пазарен ден селянинът казал на жена си: „Жена, ще отида на пазара да купя едно здраво силно магаре. Достатъчно вече сме се мъчили всичко сами да работим.“ Той отишъл на пазара и видял едно младо здраво магаре. Пазарил се с търговеца и купил магарето. – „Жена, ето, имаме си вече магаре. Работите ни ще тръгнат напред.“ – „Ще видим!“ Той турил съдовете за вода на магарето и отишъл с него на чешмата. Докато пълнел съдовете, магарето му изчезнало. Погледнал натук-натам, никъде не видял магарето си. Надзърнал в курната на

чешмата, и какво било учудването му, когато видял, че само ушите на магарето се подават от курната, а цялото му тяло било скрито вътре. Как е могло да стане това? Той не знаел, че магарето, което купил на пазара, не бил никой друг, освен дяволът. Дяволът съзнателно се превърнал на магаре, за да му предаде замисления от него урок. Селянинът седнал пред курната и мислел как да извади оттам магарето си. В това време друг селянин дошъл на чешмата да пие вода. Като го видял, той му казал: „Братко, помогни ми да извадим магарето от курната.“ Селянинът погледнал към курната, но не видял никакво магаре. „Защо се подиграваш с мене? Чакай да те набия, че друг път да помниш! Ще се подиграваш ли втори път с хората?“ Набил го добре и си заминал. Магарето пак продължавало да маха с ушите си в курната. Ето, друг човек се задава. „Ще помоля този човек да ми помогне, дано можем да извадим магарето.“ И този човек не видял никакво магаре в курната. Той набил селянина добре и продължил пътя си. Като се обърнал към няколко души все със същата молба и от всички получил бой, най-после селянинът казал на магарето си: „Не мога да ти помогна. Не смея вече да казвам на хората, че те виждам в курната.“ След този урок от дявола селянинът тръгнал за дома си.

Често хората сами се поставят в такива трудни положения, както дяволът е поставил селянина. Един турчин отишъл при един турски ходжа, богат човек, но голям скъперник, да му иска пари назаем. „Колко искаш?“ – запитал ходжата. – „Двеста лири.“ – „Добре, ще ти дам двеста лири.“ Турчинът взел парите и обещал, че ще плати лихви сто на сто. Шест месеца наред той плащал лихвите за парите. Като изтекли шестте месеца, турчинът отишъл при ходжата и го запитал: „Доволен ли си от мене?“ – „Доволен съм, но какво ще стане с майката на парите?“ – „Майката остави настрана, няма защо да питаш за нея.“ Какво излязло от тази сметка? – Чрез лихвите турчинът изплатил само половината от парите, а другата половина изял.

Тъй щото, рече ли човек да има вземания – давания с дявола, сметката му ще излезе като тази на ходжата и турчина. Дяволът ще изплати само половината от парите, а другата половина ще задържи за себе си. Като се натъкват на противоречия в живота, мнозина казват, че хората се отнасят несправедливо към тях. От тяхно гледище те са прави, но от Божествено гледище не са прави. Всеки има свое специфично разбиране за нещата, и като постъпва според него, мисли, че е прав. Например съвременните хора имат свои възгледи за войната и никой не е в състояние да ги разубеди в техните възгледи. Как можете да ги заставите да не воюват? Както и да ги разубеждавате, каквито доводи и да им представяте, по никой начин вие не можете да ги накарате да не воюват. Един ден, когато хората се превъзпитат, само тогава войните ще престанат. Когато хората дойдат до убеждение, че в света съществува само един Бог, една Мъдрост и една Истина, войната сама по себе си ще изчезне. По никакъв друг начин войната не може да се избегне.

Всички хора се борят за свободата си. Те имат свобода, но не могат да я пазят. Защо? – Мъдрост нямат. Само Мъдростта е в състояние да пази свободата на хората. Човек носи Свободата в себе си, а при това роб става. Той носи Силата в себе си, а се моли на слабите. Той носи Светлината в себе си, а при това в мрак ходи. Той носи Доброто в себе си, но не му вярва. Човек има и Свобода, и Сила, и Светлина, и Добро в себе си, но не ги е проявил. Като се затрудни материално, той отива да моли този-онзи да му услужат с пари, а не се моли на Господа да го изпрати в дома на някой милионер, чиято дъщеря е на смъртно легло, и да ѝ помогне. Със знанието, с което разполага, той ще излекува дъщерята на милионера и от благодарност ще получи колкото пари иска. Като се обръща за помощ към Бога, ще му се представи случай да срещне на пътя си богат човек, който по невнимание е паднал и е счупил крака си. Той веднага ще му се притече на помощ, ще намести счупения му крак, ще го придружи до дома му и за услугата си ще получи голямо възнаграждение. Каква по-добра

проповед от тази можете да очаквате? Щом помогнете на човека в критически момент на живота му, вие имате възможност да направите връзка с него, да станете добри приятели. Знанието, което човек има, говори за самия него. Знанието, което помага на хората, самс проповядва.

Много примери могат да се изнесат от живота, но тия примери все ще засегнат някого и ще го обидят. Съвременните хора се обиждат много лесно. Говорите ли на хората, трябва да бъдете много внимателни в думите си. Каквото и да кажете на човека, той ще се обиди и ще каже, че не може да угоди на хората. Няма защо да угаждате на хората. Стремете се да угодите на Бога. Щом угодите на Бога, ще угодите и на хората. С какво можете да угодите на Бога? Казано е в Писанието, че с вяра може да се угоди на Бога. Според мене нито само с вяра, нито със сила, нито с богатство само може да се угоди на Бога. Когато човек съедини вярата, надеждата и любовта в едно, той може да угоди на Бога.

Мнозина искат да станат богати, да правят добрини, за да угодят на Бога. Не, човек е в състояние да угоди на Бога само с Любов. Прав е стремежът на човека към богатство, но той трябва да бъде богат във всяко отношение: богат със свобода, със сила, със светлина и с доброта, богат с добродетели, със здраве. Човек трябва да бъде надарен от Природата с хубав глас, да пее и да весели хората. Това, което обикновеният работник не може да изкара за цяла година с усилен труд, добрият певец може да го изкара за една вечер. Който пее с любов, той разтваря сърцата на хората, прави ги щедри. Когато човек се отнася към Природата с любов, тя му разкрива своите тайни, с което прави живота му лек, приятен. Който се отнася към Природата с недоверие, освен че нищо няма да му даде, но тя ще му вземе и това, което има.

Съвременните хора не успяват в живота си, защото имат някои неестествени желания. Например младата мома иска да се ожени за млад, красив, богат момък, да бъде щастлива. Момъкът иска да се ожени за млада, красива, богата мома, да има красиви деца, да живее добре. Това са неестествени желания. Според мене момата трябва да търси добър, здрав, умен и справедлив момък. И момъкът също трябва да търси такава мома. Само при това положение те могат да бъдат щастливи. Каквито и да са желанията на хората, все са добри. Няма лоши желания, но има естествени и неестествени желания. „Добре ли е човек да се жени?“ – При днешните условия на живота по-добро нещо от женитбата няма. „Защо?“ – Като се ожени, човек ще се освободи от всички илюзии на живота и ще помни какво значи женитба. Когато се ожени, човек влиза в реалността на живота. Като се наяде, тогава само човек разбира какво нещо представлява яденето.

Днес навсякъде се проповядва въздържание, но външно само. Ако отидете в някой манастир, веднага ще гледат да не пушите, да не пиете, да не ядете месо. Има манастири, в които не допускат даже влизането на женско животно, куче или котка. Лесно се спазва това в манастирите, в религиозните и въздържателни общества, но какво да се прави с широкия земен манастир, в който има от всички видове съблазни и изкушения? За този голям манастир именно са необходими знания. Как да се справи човек с различните болести в този манастир? При това забелязано е, че човек заболява не от изобилие на живота, но от недоимък. Човек заболява не от изобилие на любов, но от недоимък. Когато Любовта посети човека, тя го обновява. Всеки човек търси Любовта, за да се обнови, да се подмлади.

Съвременната медицина прави особени операции на човешкия организъм, изкуствено присажда известни жлези, за да го подмлади. Това може да стане по естествен начин – чрез Любовта. Когато Любовта проникне в сърцето на човека, тя засилва неговите жлези и той се подмладява. Докато човек обича хората, жлезите му са активни и той има условия да се подмладява. Престане ли да обича, жлезите започват постепенно да се атрофират. Обичайте хората, растенията, животните – и радвайте се на онези, които се обичат. Не съдете хората! В който дом влезете, пожелайте доброто на мъжа, на жената, на децата. Светът, в който

живеете, представлява хлъзгав път. Трябва ли тогава да съдите този или онзи, че се е подхлъзнал и е паднал? Хората се подхлъзват, правят грешки от незнание, от неразбиране на нещата. Обаче Природата използва всичко. Тя не позволява енергиите ѝ да се изразходват напразно. Когато види, че някой човек има енергия в изобилие, тя веднага го впряга на работа. Тя е по-умна от нас и знае как да постъпва. Като срещне човек, който пилее енергията си неразумно, тя взема капитала му заедно с лихвите. Дойдете ли до Природата, вие трябва да бъдете много внимателни с нея. Тя не позволява абсолютно никаква лъжа. Пред нея вие трябва да бъдете отворени книги. За да проявите своето чистосърдечие, не допускайте никаква тъмнина в ума си и никакво безлюбие в сърцето си. Обикнете ли някого, знайте, че без да иска, той ще ви постави на изпит. В първо време той нищо няма да ви иска, но убеди ли се, че го обичате, ще започне да иска много нещо от вас. При това положение вие трябва да бъдете готови да го задоволите. Любовта подразбира правилна обмяна между душите. Когато единият иска нещо, другият трябва да дава. После вторият ще иска, първият ще дава. Любовта не позволява единият само да иска, а другият само да дава. Дватама ще дават и дватама ще вземат. Даването е качество на Бога.

И тъй, дръжте в ума си идеята, че вие сте даровити и можете да постигнете всичко, което желаете. Кога? – Още днес. Не отлагайте нещата за друг живот, за друго прераждане. Отлагането изопачава човешкия характер. Човек всеки ден се преражда. Вечер, като легне да спи, той заминава за другия свят. Сутрин, като стане, той се връща от другия свят. Следователно ако човек не може да свърши една работа днес, в сегашния си живот, ще я свърши утре, в бъдещия си живот. Ако човек всеки ден не се преражда, животът му на Земята няма смисъл. Като не разбират закона за прераждането, хората внасят в него криви тълкувания и се успокояват, че ако в сегашния си живот не могат да постигнат нещо, ще го постигнат в бъдещия. Така те отлагат нещата и не работят. Не, прераждането е закон за подобряване на живота. Прераждането подразбира прогресиране: всеки ден човек да подобрява условията на своя живот. Той трябва днес да свърши една работа, утре – друга работа. Това значи прераждане. Прераждането подразбира денят на човешкия живот, когато човек работи съзнателно, активно. Смъртта е нощта на човешкия живот, когато той почива. Следователно, когато се ражда, човек трябва да работи, да се повдига; като умира, той ще почива.

За да подобри живота си, човек се нуждае от ред практически правила. При мене са идвали млади моми и момци, за да ми разправят болките си. Една млада мома ми каза: „Аз обичам едного, но той не ме обича. Можеш ли да направиш и той да ме обикне?“ – „Това не мога да направя. Аз мога да накарам друг някой да те обикне, но този, когото ти обичаш, не мога да го накарам да те обикне.“ – „Защо?“ – „Защото той обича друга някоя. Това, което Бог е наредил и предвидил, аз не мога да го развалям. По никой начин аз не мога да развалям обичта между хората.“ – „Ама тя не заслужава неговата любов.“ – „Това не е моя работа. За мен е много лесно да намеря човек, който още не е обикнал някоя мома, и да го накарам да те обикне. Това е правата, Божествена мисъл.“

Божествената мисъл оказва влияние върху хората. Как? – Срецам едно младо момиче, но бедно – никой не му обръща внимание. Аз се спирам пред него, разговаряме се, питам го какво е положението му и си заминавам. С вниманието, което му оказвам, аз отправям към него своите добри Божествени мисли. Щом се отдалеча, кой как мине покрай него, спира се и го заговаря. Всеки има желание да му послужи, да му даде нещо от себе си. То е на голямо внимание вече, като царска дъщеря. Тъй щото достатъчно е да се свържете с Божествения принцип в живота, за да се ползвате от вниманието на всички хора. Знайте, че Бог устройва домове, но такива, които за основа имат Любовта. Когато двама души се влюбят, това е от Бога. Когато се разлюбят, това е от дявола. Бог не се лъже. Той никога не може да приеме

безлюбието за любов. Двама души имат условия да се обичат, защото и двамата имат живот, мъдрост и свобода в себе си. Свободата включва закона за преливането между душите. Обичайте хората, за да имате знание и свобода. Ако ученикът не обича учителя си, той не може да се ползва от неговото знание. Ако не обичате живота, той не може да мине през вас.

Христос е дошъл на Земята именно затова – да научи хората как да живеят, как да изпълняват Волята Божия. Бог изисква от нас да имаме правилни отношения към всички живи същества: хора, животни и растения. Когато се приближаваме към някое дърво, камъче, насекомо или към някой извор, ние трябва да ценим в тях онова, което Бог е вложил първоначално. Като оценяваме и най-малките неща, ние се свързваме с Този, Който ги е създал. Като не разбират това, хората поглеждат на малките същества – насекоми, цветенца, като на същества без никакво съдържание, и по този начин сами се отдалечават от Първопричината на нещата. И след всичко това те казват: „Господи, дай ни мъдрост.“ – Бог дава мъдрост, светлина и знание на онези, които Го обичат, които Го виждат навсякъде. Любовта любов произвежда. Ако не обичаш, и тебе няма да обичат. Следователно, като обичаме Бога, ние даваме възможност Той да се прояви. Знаете ли какво нещо е Бог? Някои мислят, че като се съберат мъж и жена на едно място и почнат да се разговарят, Бог непременно ще се яви между тях. Не е така. Бог присъства между хората само тогава, когато техните мисли, чувства и постъпки са проникнати с Любов. Когато мъжът хване ръката на една жена, тя трябва да почувства в него онова, на което може да разчита. Същото се отнася и за жената. Любовта не извира от човека, но от специален източник, и минава през човека. Забележете ли, че тази Любов минава през вас, пазете я да не се изгуби. Ако можете правилно да я използвате, тя ще внесе живот във вас. Христос казва: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго, Истиннаго Бога.“

Сега, като говоря по този начин, аз нямам предвид вашия живот, нито как сте живели досега. Как сте живели досега – оставете този въпрос настрана. Какво сте мислили за Любовта – и това оставете настрана. За вас е важно, когато обичате някого, да знаете защо го обичате: за тялото, за душата, за духа, за ума или за сърцето му. При това следете има ли нещо користолюбиво във вашата любов. Користолюбието не е добродетел. То принадлежи към особен свят.

Съвременните хора се нуждаят от знание, което може да възстанови доброто в техните сърца. От време на време човек трябва да измерва пулса на сърцето си, за да види ритмичен ли е, или не. Ако пулсът му не е ритмичен, това показва, че има нещо криво в неговите чувства. Ако храносмилането на човека не става правилно, в пищеварителната му система има някакво разстройство. Ако след като човек мисли, работите му не се нареждат добре, това показва, че в мисълта му има нещо криво. Изобщо всяко криво нещо в човека произвежда неправилни резултати. В Божествения свят обаче нещата стават така, както са предвидени. Те се нареждат по-добре, отколкото са били замислени. Не търсете Бога и възможностите за реализиране на вашите желания отвън, но възложете упованието си на вашия ум, на вашето сърце, на вашата душа и на вашия дух, които работят според законите на възвишения свят. Когато се обичат, хората имат общи интереси. Тогава работите им вървят добре. Щом не се обичат, техните интереси се разединяват, вследствие на което се харчи повече енергия с по-малко постижения. Всеки ден човек трябва да има по една малка придобивка. Ако е вярващ, всеки ден трябва да се забелязва в лицето, в сърцето му и в ума му по една малка промяна. Не се ли забелязват никакви промени, той не е вярващ човек. Като дойде до 50-60-годишна възраст, човек започва да мисли, че животът му се е свършил, че нищо вече не може да придобива. Не, и на 120 години да е, сърцето на човека е всякога младо. Душата, духът, умът и сърцето на човека не остаряват. Тялото на човека остарява, но душата му – никога. Тя е от съвсем друга еволюция, а не от тази, от която е тялото. Обаче по

внушение, когато тялото на човека започва да остарява, той мисли, че и душата, и сърцето му остаряват.

Човек е дошъл на Земята да научи методите за обновяване, за подмладяване на тялото. Той трябва да работи върху себе си, да изправя линиите и чертите на лицето си, на всички удове върху него. Например носът, ушите, устата, челото му трябва да отговарят на известни мерки. Ако са извън нормалната мярка, човек е изложен на опасност. Ако устните са много дебели или много тънки, човек е изложен на опасност; ако носът е много широк или много тесен, или ако е много къс или много дълъг, човек е изложен на ред опасности; ако челото му е много ниско или много високо, човек пак е изложен на опасности. Съвременният християнин трябва да знае методите, чрез които да работи върху себе си, за да изправи своите дефекти. Искан ли човек да има червени устни, той трябва да работи с червения цвят на светлината, вътрешно да го възприема. Някои моми скубят космите на веждите си, за да станат по-тънки. Дебелите вежди говорят за голяма наблюдателност, но същевременно те показват отсъствие на интуиция. Човек с дебели вежди трябва да мине през големи опитности, да вложи в ума си светли, възвишени мисли, за да разбере, че освен обективния, конкретен свят, съществува и друг, по-възвишен от него.

Искате ли да се подмладите, направете следния опит. Ако сте човек на 50-60-годишна възраст, всяка вечер, като си лягате, кажете в себе си, че утре ще бъдете с пет години по-млад, отколкото сте днес. Правете този опит цяла седмица. Ако сте успели да вложите тази мисъл в подсъзнанието си, в края на седмицата наистина ще бъдете с пет години по-млади. Така правете няколко седмици наред, докато толкова се подмладите, че стигнете до 25-годишна възраст. „Възможно ли е това?“ – „За онзи, който вярва, възможно е; за онзи, който не вярва, не е възможно.“ – „Ама аз не вярвам.“ – „Щом не вярваш в това, направи нещо друго, в което вярваш.“ Някой не вярва в Бога, но вярва в някаква сила. Човек трябва да пази своята вяра, каквато и да е тя и в каквото и да е. Човек трябва да пази своя вътрешен мир, от нищо да не се дразни. Че изгубил нещо, че му казали една обидна дума – той не трябва да се смущава. Вътрешният мир на човека струва повече от всички външни материални загуби.

Един свещеник разправяше една своя опитност: „Цели 50 години вече как служа на Господа и се моля, но изведнъж нещо ми пошепва отвътре да престана да се моля. Казва ми: „Какво си придобил от това молене?“ Спрях се – казва той – в себе си и взех да мисля: какво трябва да правя, като престана да се моля?“ Казвам на този свещеник: „Ти не трябва да преставаш да се молиш, но да внесеш нещо ново в съзнанието си. Ти трябва да съзнаеш, че досега си се молил по задължение, по служба, а сега ще се молиш от Любов към Бога. Като се молиш, застани пред Бога като дете и кажи: „Господи, благослови ме! Благодаря Ти за всичко, което Си ми дал! Помогни ми да се увеличи свободата на моята душа, силата на моя дух, светлината на моя ум и доброто на моето сърце.“

Ако дойдеш в положение да мислиш, че знаеш много, излез вън, когато небето е осеяно с безброй звезди, посочи една от тях и се запитай: „Коя е тази звезда?“ Кажи на какво разстояние се намира тя от Земята. Не можеш ли да си отговориш, ще признаеш в себе си, че малко знаеш. Има неща, които човек знае, но и много неща не знае. Има моменти, когато музикантът свири много добре, но има моменти, когато и обикновените работи не му се поддават. Музикалността в човека е дарба, която не се проявява всякога еднакво. За да се прояви тази дарба, човек трябва да влезе в съзнателна връзка с видимия и с невидимия музикален свят. Дръжте връзката си с Невидимия свят и не се поддавайте на лошото влияние на хората. „Всичко изпитвайте и доброто дръжте“ – е казано в Писанието.

Съвременните хора се свързват с Духовния свят и вместо да се поучават, те повече се заблуждават. Защо? – Който им проговори, те мислят, че Бог им говори. Присъствието на Бога в човека или посещението Му се придружава със следното: човек става извънредно

внимателен и предупредителен към всичко. Ако види на пътя малко камъче, ще му се зарадва; ако види едно цветенце, ще го полее; ако види една мравка, път ще ѝ стори да мине. Щом Бог не е в него, той не е внимателен – минава покрай треви, насекоми, и всичко тъпче, не вижда къде върви. Бъдете всякога внимателни, защото не знаете в кой момент Бог ще ви посети. Всякога бъдете готови да Го посрещнете. Изслушвайте всички хора внимателно. Както Бог ви изслушва, така и вие изслушвайте всеки човек, който е дошъл при вас. Когато дойде някой човек при вас, той все иска нещо: да изкаже тъгата или радостта си, да поговори с вас. Ако изнесе някаква своя погрешка и търси начин да се оправдае, кажете му, че по-добре е да изправи погрешката си, отколкото да се оправдава. Насърчавайте се помежду си, кажете си няколко благи думи. Какво ви коства да кажете на човека няколко добри, насърчителни думи?

Сега, като говоря за погрешките ви, аз съм готов да ги взема върху себе си, а вие да се заемете с изправянето им. Всички хора грешат в едно отношение: всички бързат много – бързо режат. Ние трябва да оправдаем богатата на днешния ден. Нека всички заедно отправим по една светла мисъл, по едно светло чувство и по една красива постъпка към всички хора и от душа да пожелаем идването на Царството Божие на Земята. Да пожелаем възстановяване на мира между всички хора и всички народи. Да станем проводници на Божия Дух, да се всели Той в нас. За да постигнем това, ние се нуждаем от светла, положителна мисъл.

Съвременните хора се нуждаят от чиста, безкористна Любов.

Съвременните хора се нуждаят от такава Мъдрост и от такава знание, които да им помагат във всички случаи на техния живот.

Съвременните хора се нуждаят от тази Истина, в която няма абсолютно никаква лъжа.

Сега и на вас пожелавам да бъдете млади като Любовта, възрастни като Мъдростта и чисти като Истината.

22 август 1937 г., 10 ч., София – Изгрев

ТРИТЕ УХАНИЯ

Лъчи на живота

Има въпроси в живота, които от хиляди години насам са занимавали човешкия ум, но въпреки това и досега още не са разрешени. Всеки човек има поне по един неразрешен въпрос. Всеки човек се стреми към нещо. Всеки търси някакво благо, но не може да го придобие. Стремещт на човека към придобиване на известно благо е подобен на стремежа на болния, който търси чист въздух. Човек трябва да прави поне 15-20 вдишвания в минута. Когато някой човек заболява, дишането му се ускорява. Това се забелязва главно в слабогърдите. Като се затрудни дишането им, те съзнателно го ускоряват, като мислят, че по този начин ще си помогнат. Не само че не си помагат, но положението им се влошава още повече. Това показва, че за да бъде дишането на човека нормално, то трябва да отговаря на естествения ритъм в Природата. Този ритъм е здравословен. Бързото неправилно дишане на хората показва, че те бързат във всичко. Те бързат час по-скоро да станат добри, учени, богати и силни. Това е неразбиране на нещата. Бързането не разрешава въпросите.

Казано е в Писанието: „Наближило е идването на Царството Божие.“ Само идването на Царството Божие на Земята, както и във всеки човек поотделно, може да разреши всички въпроси в човешкия живот. Докато Царството Божие не дойде на Земята, противоречията в

живота неизбежно ще съществуват. „Нали се проповядва на хората, защо не могат да разрешат противоречията си?“ – С проповеди само въпросите не се разрешават. Колко пъти сте казвали на човека, който ви дължи, да изплати дълга си, но въпреки това той не се издължава. „Защо?“ – С казване само работите не се нареждат. „Защо постъпва така?“ – Другояче не може да постъпи. Да задавате такъв въпрос, то е все едно да питате защо човек трябва да яде. Човек трябва да яде, защото така е създаден. „Защо съществува злото в света?“ – Другояче не може. Ако вие можете да създадете свят, в който да няма зло, дайте своя проект. Щом вашият проект се окаже по-добър, той непременно ще се приложи. „Защо един човек постъпва толкова лошо?“ – Дайте образец на този човек как трябва да постъпва. Ако бяхте искрени към себе си, щяхте да видите, че и вие не постъпвате, както трябва. Как трябва да постъпи човек, когато срещне мечка в гората? Този човек непременно ще трепне. Той не може да бъде спокоен пред вида на мечката. Теоретически той може да разсъждава, че Бог живее в мечката, но срещне ли я, всякаква теория пропада. Чрез тази мечка Бог ще му даде такъв урок, че той ще го помни завинаги.

Това са обяснения, които имат отношение към общия живот на човека. Често хората са недоволни, без да си дават отчет за своето недоволство. Те са недоволни едни от други и не търсят причината на това недоволство. Когато една игла се забие дълбоко в крака на човека, трябва ли да го питат защо е недоволен от нея и защо не я обича? Иглата е превишила правата си. Тя е станала много интимна с този човек и той иска на всяка цена да я изхвърли вън от крака си. Следователно не играйте ролята на игла нито за себе си, нито за своите близки. „Може ли без игли в живота?“ – При сегашните условия на живота иглата е необходима. Например иглата е нужна за шиене на дрехи, обуца и т.н. Обаче не е позволено да се забива в човешкото тяло игла, от какъвто характер и да е тя.

Съвременните хора грешат, натъкват се на противоречия, защото не разрешават въпроси, които имат близко отношение към тях, но се занимават с въпроси, към които нямат пряко отношение. Например ще дойде някой да ме пита какво мисля за Господа, как вярвам в Него, и т.н. Първо той трябва да запита себе си как вярва в Бога, а после другите. „Ами колко е голямо Слънцето?“ – Нямам представа за големината на Слънцето. Туй, което аз зная за големината на Слънцето, и той може да го знае, но това още не е разрешение на въпроса. Ние вземаме Земята като единица мярка и по отношение на тази мярка казваме, че Слънцето е един милион и петстотин хиляди пъти по-голямо от Земята. Значи ние вземаме Земята като единица мярка, но и за големината на тази мярка нямаме ясна представа. Тъй щото въпросът за големината на Слънцето е въпрос, за който нямаме ясна представа в съзнанието си. Обаче този и ред още въпроси са напълно изяснени в съзнанието на възвишените същества. Има същества, които обхващат в съзнанието си Земята като малка топка и я разглеждат от всички страни. Както астрономите наблюдават с телескоп небето и изучават небесните тела, така и възвишените същества от Невидимия свят наблюдават Земята с телескоп и я виждат като малка топка.

Друг въпрос, който интересува съвременните хора е, че те искат да знаят произхода на нещата. Ако слушат някой учен да говори по известен въпрос, те се питат откъде черпи той тези знания. Ако слушат някой пророк, те веднага се запитват от Бога ли е изпратен, или не. Как проверявате верни ли са думите на пророка, или не? Христос казва: „Аз дойдох да им дам живот.“ Значи който иде от Бога, той дава живот. Който не иде от Бога, той взема живот. Отивате в дома на едно добро семейство: мъжът е добър домакин, отглежда кокошки, патици, свине. Жената е добра, грижлива домакиня, поддържа реда и порядъка на къщата: чисти, мие, пере и от време на време туря в престилката си царевица и хвърля на кокошките. Те ходят подир нея, доволни са от храната и казват, че господарите им са щедри хора. Вечерта обаче, когато всички кокошки се приберат, домакинът влиза в курника, избира една от най-угоените

кокошки и я изнася вън. Туря я на прага на вратата, удря я с остър нож и главата ѝ отхвърква настрана. След това се явява добрата и благородна господарка, взема кокошката, попарва я с вряла вода и я оскубва. Като добра познавачка на хирургията тя взема нож, разрязва кокошката, изчиства я и изхвърля непотребните и нечисти работи навън. Като я изчисти, туря я в тенджерата да се готви. На обед всички сядат пред трапезата, радостни и доволни, че кокошката е вкусно приготвена. При това положение и домакинът, и домакинята, и децата са добри – всички ядат сладко. От човешко гледище това е добро, но влезте в положението на кокошката и кажете добро ли е това. При това разбиране на нещата могат ли работите да стават по друг начин? – Не могат. Каквото е разбирането на хората, такива са и работите им.

Сега може да се отиде още по-нататък. Влизате в друг дом, дето също отглеждат кокошки, но като вегетарианци те ядат само яйцата на кокошките, а не и самите кокошки. В това отношение те мязат на свраките. Когато някоя сврака види, че кокошка се е притаила някъде между храстите и се готви да снася, тя започва отдалече да я дебне и веднага се спуща към яйцето: чукне го с клюна си и го изпие. Не прави ли същото и господарката с малкото господарче, детето си? Като чуе, че кокошката кудкудяка, господарката хваща детето си за ръка и отива към курника, за да вземе яйцето от полога. Още топличко, прясно, тя го счупва и го опържва в малко масло за закуска на детето си.

Може да се отиде още по-нататък. Влизате в дом, дето хората не ядат нито кокошки, нито яйцата им, но се хранят с плодове – те имат плодни дървета в градината си, които отглеждат заради вкусните им плодове. „Не могат ли да не ядат плодовете?“ – Не могат. Щом живеят на Земята, те все трябва да се хранят с нещо. След като Паганини дал един хубав концерт, публиката го попитала може ли да свири на три струни. Той излязъл на сцената и свирил на три струни. „На две струни може ли да се свири?“ – Той излязъл на сцената и свирил на две струни. „Ами на една струна?“ – И на една струна свирил. „Без струни може ли да се свири?“ – На този въпрос Паганини нищо не отговорил, но повече не се явил на сцената. Тъй щото, когато запитвате човека може ли да живее без месо, без яйца, а най-после и без плодове, той няма да излезе на сцената. Той не може да бъде вече жител на Земята.

Като говоря върху тия неща, вие можете да си обясните защо се явяват противоречия в живота на хората. Вие не можете да заставите месоядеца да стане вегетарианец, нито вегетарианеца да се храни изключително с плодове. Насилите ли положението за единия или за другия, вие непременно ще се натъкнете на ред противоречия. Ето, четете по вестниците какви съобщения се дават за войната в Далечния Изток между китайци и японци – те водят ожесточена война помежду си. Цели градове горят в пламъци. Милиони и милиарди левове се харчат, но войната продължава. Не може ли тази война да спре? – Не може. Пророкът казва: „Още веднъж ще събера народите Си, ще излея гнева Си върху тях и повече няма да се повтори.“ Днес ние се намираме пред тази епоха именно, когато Бог слиза на Земята да излея гнева Си върху непокорното човечество, за да изправи всички народи, всички хора по лицето на Земята. Защо стават войните? Защо се развиват такива страшни събития на Земята? – Тия събития трябва да се развиват, войните трябва да стават, но като вътрешни процеси. Събитията, които днес стават по света, показват, че Бог слиза на Земята да оправи човечеството. Освен Бога никой друг не е в състояние да оправи света. Войната става не само вън от човека, но и вътре в него. Всеки човек воюва в себе си. Между две противоположни чувства и две противоположни мисли всякога се заражда война, която трябва да се разреши в полза на Божественото в човека.

Какво ще кажете за Троянската война¹⁰, която избухнала между гърци и троянци поради открадването на красивата Елена? Парис открадна красивата Елена. За да не беше станала тази кражба, Елена не трябваше да остава сама с Парис. Тази война има мистичен характер. Тя представлява война, която се води в самия човек.

В един анекдот се разправя за открадването на една патка. Един българин отишъл в дома на свои познати. Това било преди обед. Домакинята приготвяла обед: в една тенджерата имало голяма, добре изчистена патка, която трябвало да се тури на огъня да се вари. Като видяла неочаквания гост, домакинята захлупила тенджерата с капака и я занесла в другата стая. Гостът останал на обяд. Домакинята сложила на трапезата лук и хляб, като се извинила, че нямала друго нещо, приготвено за ядене. Като се наобядвали и се поразговорили, той останал да спи у тях под предлог, че има да свърши някаква работа в града. Като легнал да спи, той видял тенджерата с патката в стаята, дето го поканили да ношува, и се усмихнал. Рано сутринта той станал, отворил тенджерата, извадил патката и я турил в торбата си. След това тихо сложил капака на тенджерата и влязъл при домакините да се сбогува. „Защо бързаш?“ – „Докато Патаран царуваше, работите вървяха добре. Откак Патаран слезе от трона, работите се усложняват.“ Те помислили, че гостът говори нещо за своите работи, и не го задържали повече. Като минало доста време от неговото заминаване, домакинята влязла в стаята да вземе тенджерата и да сготви патката, но намерила тенджерата празна. Едва сега разбрали те за какъв цар Патаран говори гостът, но късно било вече, не струвало да го гонят. За да се избегне една кражба, не трябва да оставяте патката сама в стаята на госта. За избягването на Троянската война Елена трябваше да се остави в средата между Парис и домакина – едното положение. Второто положение е Парис да бъде в средата между Елена и домакина.

Сега, като дойде някой гост в дома ви, ще бъдете внимателни. Първо ще изпразните джобовете си и после ще го поканите. Гостът трябва да носи нещо със себе си, а не да взема. Щом взема, без да дава, той не е добър човек. Погрешката на този гост се заключава в това, че той е взел чуждо нещо. Характерът на госта, който ви посещава, се познава по това, как вие го приемате и изпращате. Гост, когото посрещате с радост, а изпращате със скръб, не е от добрите хора. Погрешката, която гостът е направил, говори за състояния, през които човешката душа минава. В живота на хората стават различни погрешки. Един човек по отношение на друг може да направи някаква погрешка; той пък може да сгреша по отношение на трети; най-после и двамата заедно могат да сгрешат към третия. В един дом първо майката може да прави погрешки, после бащата може да прави погрешки, след това децата могат да правят погрешки. При известен случай и майката, и бащата, и децата могат едновременно да грешат. Обаче жената не може да прави погрешките на мъжа, мъжът не може да прави погрешките на жената, детето не може да прави погрешките нито на майка си, нито на баща си, майката и бащата заедно не могат да правят погрешките на детето. Значи доброто или злото, което даден човек върши, е специфично негово.

Най-малката погрешка, която човек може да направи, е в неточността на думите, с които той предава фактите. Върви някой срещу вас и вие го питате какво е състоянието му. – „Добре съм.“ – Той не казва вярно. Всъщност той не е добре. Срещате друг, питате го: „Студено ли ти е?“ – „Не, топло ми е.“ И той не предава състоянието си вярно. Тези хора не искат да лъжат, но считат, че не е нужно да изнасят истинското положение, в което се намират. Ако пък искате да дадете мнението си за даден човек, вие трябва да го наблюдавате, когато е с друг някой. Ако искате да знаете нещо за една жена, вие трябва да видите каква е тя, когато е насаме с някой мъж. По обходата помежду им ще познаете и жената, и мъжа. Съдете за честността на човека, когато го видите сам в някоя плодна градина, застанал под круша, увиснала от зрели едри плодове. Тъй както е сам в градината, без никакъв външен стражар, без никакъв закон, ще познаете честен ли е той, или не е. Ако при това положение не си позволи да откъсне нито един плод, това показва, че той носи стражаря, т.е. закона, вътре в себе си. Човек носи в себе си и доброто, и злото, вследствие на което е приятен или неприятен за хората. Дойде някой при вас – неприятен ви е. Защо и за какво, не се питате.

Дойде друг – приятен ви е. Срещате едного, който е гладувал цели три дена, и във вас веднага се явява желание да го нахраните. Срещате друг, който също така не е ял три дена, но не изпитвате никакво разположение да го нахраните. Като вижда готовността ви да нахраните първия, той се обижда и веднага започва да протестира защо на онзи давате хляб, а на него не давате. Вместо да протестира, той трябваше да бъде съобразителен, да донесе хляб за себе си и за вас, та по този начин да изглади неприязненото чувство, което събужда в хората. Не обвинявайте никого защо е постъпил така или иначе. Бог е дал свобода на всички хора и ги опитва доколко те ще използват свободата си за свое добро и за доброто на своите ближни.

Човек може правилно да използва свободата си само при изпълнение Волята Божия. Без изпълнение на Волята Божия никаква свобода не съществува, никакъв прогрес не може да се очаква. Искате ли да изпълните Волята Божия, не обвинявайте никого и не съдете никого. Ако имате право да съдите някого – това сте вие сами. Съдете себе си, но не и ближните си. Който съди другите, той е монархист. В старо време, когато се е разглеждало някакво престъпление, делото се е изнасяло от един съдия. Той го е разглеждал, той се е произнасял и той е прилагал присъдата. В днешно време обаче, за да осъдят един човек, най-първо делото се изнася пред следователя, после се викат свидетели, защита от адвокати. След това се произнасят прокурорът, съдиите, и най-после се издава присъда, резолюция на делото.

Ние живеем в епоха, когато за разглеждане на едно дело е нужен пълен състав от свидетели, адвокати, съдии, прокурор, които съвместно да дадат гласа си за правилното разрешаване на въпроса. Ако влезете между болни, ще имате едно разрешение на въпроса; ако влезете между здрави, ще имате друго разрешение. Докато е болен, човек се нуждае от услугата на здрави. При това, колкото е по-болен, толкова по-големи услуги му се правят. Оздравее ли, той веднага излиза от болницата. Ако още продължават да му услужват, той се сърди, гневи се, недоволен е от положението си. Здравият не се нуждае от услуги. Има религиозни хора, които постъпват със здравите като с болни – дават им различни рецепти как да живеят, как да вярват, и т.н. Здравият не се нуждае от такива рецепти. Той живее по-добре от онзи, който му дава рецептите. Вярата му е по-силна от неговата.

Какви са признаците, по които се познава здравият човек? – Когато човек е здрав по тяло, по сърце и по ум, от него излизат три ухания. Здравото тяло издава особено приятно ухание. Възвишените чувства издават друг вид ухание. Светлите мисли издават трети вид ухание. Щом едно от трите ухания отсъства, човек е болен в известно отношение. Когато тялото на човека заболее, той може да се лекува с Истината. Докато не обича Истината, човек никога не може да бъде физически здрав. Щом обикне Истината, той възстановява здравето си и тялото му придобива съответно ухание. Ако дълбоко в душата си човек реши да обича Истината и ако абсолютно изключи лъжата от себе си, от каквато болест и да страда, той може да се излекува. За здравето на сърцето се препоръчва Любов. Ако сърцето на човека заболее или чувствата му се разколебаят, за да възстанови изгубеното ухание, той трябва да обича хората. Любовта е единствената сила, която може да уравни състоянието на сърцето. Когато изгуби умственото си равновесие, човек изгубва съответното ухание. За да го възстанови, като метод той трябва да приложи Мъдростта.

Следователно, когато тялото страда, човек трябва да приложи в живота си Божията Истина. Когато сърцето страда, той трябва да приложи в живота си Божията Любов. Когато умът страда, той трябва да приложи в живота си Божията Мъдрост. Възстанови ли равновесието на силите в своето тяло, в своето сърце и в своя ум, едновременно с това човек придобива трите ухания. Без тези ухания той не може да бъде благоугоден на Бога. Когато дойде пред олтара на моето тяло, Бог трябва да почувства уханието, което излиза от него, и да остане доволен. Когато дойде пред свещения олтар на моето сърце, Той трябва да

почувства уханието, което излиза от него, и да остане доволен. Когато дойде пред великия олтар на моя ум, Той трябва да почувства уханието, което излиза от него, и да остане доволен. Бог може да бъде доволен от човека само тогава, когато Истината е жрица в олтара на неговото тяло, Любовта – жрица в олтара на неговото сърце, и Мъдростта – жрица в олтара на неговия ум. Казано е в Писанието: „Вие сте храм Божий.“ Това се отнася до тялото, но само тогава, когато то служи на Истината.

Следователно когато Истината действа в човешкото тяло, Любовта – в сърцето му, и Мъдростта – в неговия ум, само тогава човек има възможност да следва пътя на Новото учение на Любовта. Когато срещна един човек, аз веднага познавам живее ли Истината в тялото му, Любовта – в сърцето му, и Мъдростта – в ума му. Щом той е дал място на тия велики принципи в себе си, Господ живее в него. Позная ли това в човека, колкото лошо и да ми говорят за него, не вярвам в тия думи. Ако тези принципи живеят в една жена или в един мъж, те не са способни за лошото, за злото в света. „Ама еди-коя си жена целунала един мъж.“ – Ако Бог живее в тази жена, нейната целувка е свещена. Тя е в състояние да излекува и прокажения. Светлината, въздухът, водата и храната не ни ли целуват? И в Писанието е казано: „Целунете се със свето целуване.“ Каква по-чиста, по-красива целувка познавате от тази на Слънцето? Всеки ден Слънцето ни целува отдалече, като ни изпраща своето велико благословение. Понякога ние почерняваме от неговите целувки, но благословени са тия целувки, те лекуват човека.

„Целунете се със свето целуване.“ Аз пък казвам: обичайте се едни други. Когато един обича някого, той пък трябва да обича друг. Последният трябва да обича трети и т.н. По този начин вие трябва да образувате верига на Любовта, верига от скачени съдове, между които да няма никакво прекъсване. Не търсете любовта на този, когото обичате. В това няма никакво разрешаване. Не давайте подарък на онзи, който ви е дарил. Това не разрешава въпросите. Да се обичат двама по двама, без да предават любовта си по-нататък – това значи да прекъснат веригата на Любовта. Ще обичате всички хора, както обичате всички букви на азбуката. Ако човек обича само една буква и с нея само пише, той нищо няма да напише. Ако искате да напишете или да изговорите нещо, което да бъде разбрано от всички, вие трябва да пишете и да изговаряте всички букви – всяка на своето време и място. „Можем ли да обичаме всички хора?“ – Ако не обичате всички хора, вие нищо не можете да постигнете. Ако не обичате всички букви и не си служите с тях, като ги нареждате по законите и правилата на граматиката, вие писател не можете да станете. Щом е дошъл на Земята, човек трябва да живее правилно, да поставя всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка на местата им. На човека е дадена свобода да се проявява, както иска, но не знае ли законите и правилата на Великия живот, от които трябва да се ръководи, той ще постъпи като Парис: ще отиде в Гърция, ще открадне красивата Елена и ще предизвика война против себе си. Бог мълчи, но ще ви постави в положение да преживеете това, което сте направили на другите. Момък влиза в един дом и открадва дъщерята. Бащата и майката страдат, но изпиват горчивата чаша и мълчат. Ще дойде ден, когато този момък ще преживее същото. Неговата дъщеря ще бъде открадната. Той ще страда, но ще мълчи. Ще види, че това, което някога е направил, не е добро.

Тъй щото търсите ли доброто, правете и вие добро. Доброто се връща при онзи, който го е направил. Ако доброто ви се върне при вас, но не сте доволни от него, това показва, че не сте го направили, както трябва. Щом не сте доволни, коригирайте се. Доволни ли сте от него, направили сте го, както трябва. Бъдете доволни и от недоволството си, но постоянно се коригирайте. Недоволството ви е научило и ви учи на такива неща, на които по никой друг начин не можете да се научите. То разкрива вашето вътрешно съдържание. Бъдете доволни от онова, което имате в даден момент. Не очаквайте да ви определят специално място и

специални блага. Като не разбират смисъла на недоволството, хората постоянно се оплакват едни от други: учениците от учителите си, и учителите – от учениците си; мъжете от жените и жените от мъжете, майките от децата си и децата от майките си. Хората не подозират, че положението, в което се намират, именно то ги прави учени. Кое прави учителя учител? – Учениците му. Кой създава майката? – Децата. Кой създава мъжа? – Жената. Кой създава жената? – Мъжът. Ако нямаше ученици, нямаше да има и учители. Ако нямаше деца, майката никога не би разбрала майчинството. Ако нямаше жени, мъжът не би разбрал себе си. Ако нямаше мъже, жената не би се познала, не би разбрала какво представлява като жена. Щом е така, благодарете за всички положения, през които минавате, и разумно ги използвайте.

Помнете следното правило и го прилагайте в живота си: благодарете на Бога за живота, който ви е даден, с всички негови противоречия. След време ще разберете, че всичко, което става във вашето сърце, във вашия ум и във вашето тяло, е за добро. Няма да мине много време, и вие ще се убедите в това. То е 101 процента вярно. Бог е приготовил за всеки човек, за всяка душа такива блага, каквито те не подозират.

Тази е новата философия, която трябва да приложите, за да влезете в Царството Божие. Царството Божие е там, където Любовта царува. Царството Божие е там, където Мъдростта царува. Царството Божие е там, където Истината царува. Любовта царува в сърцето, Мъдростта – в ума, а Истината – в човешкото тяло, т.е. в човешкия живот. Да дойде Царството Божие на Земята – това значи да дойде Бог на Земята с Любовта, с Мъдростта и с Истината и чрез тях да примири всички противоречия. Това значи да изтрие Бог сълзите от очите на хората и да ги направи радостни и щастливи.

Желая и на вас да дойде Царството Божие във вашите сърца, умове и души и да ви направи радостни и щастливи.

Христос е Човекът на изобилната сила.

Христос е Човекът на изобилната вяра.

Христос е Човекът на изобилната Любов.

23 август 1937 г., 5 ч., София – Изгрев

ПЪТ ЗА ОСВОБОЖДАВАНЕ

Лъчи на живота

Съвременните музиканти говорят върху музиката, произнасят се за произведенията на велики гении в тази област, изнасят техните мнения. Каквито и да са мненията на тия музиканти за музиката, те са повече теоретически, не отговарят на същността на музиката. Какво всъщност представляват сопранът, басът, алтът, тенорът, досега никой музикант не се е произнесъл. Според мене сопранът представлява жена, басът – мъж, тенорът – син, алтът – дъщеря. В това отношение четирите главни гласа в пеенето представляват семейство, състоящо се от майка, баща, син и дъщеря. Когато някой много говори за тенора, това показва, че е жена – обича мъжете. Когато някой много говори за алта, това показва, че е мъж – обича жените. Който обича баса, той мисли да се жени, интересува се от материалното положение на бащата. В съвременната музика тонът do се взема за основен тон. Според мене тонът sol, макар и да не е основен, има по-голяма тежест, понеже всякога се връща към мястото, отдето е излязъл. В Природата тонът sol представлява узрял плод, който отново се посажда в земята, израства и пак дава плод.

Това се отнася до музиката. На ония, които се интересуват от музика, ще им бъде приятно да четат и да говорят по тия въпроси. Религиозният обича да говори върху духовни въпроси. Младият момък се интересува от красивата мома. Той иска да знае къде ходи тя, какво учи, как се облича, с кого дружи. Старият 120-годишен дядо не се интересува от младите моми. Той казва: „Пропаднах, изгубих всичката си стока по тия млади моми. Не искам вече да мисля за тях.“ Ако слушате младия и стария да говорят за младата мома, вие ще извадите две заключения за нея, но нито едното е право, нито другото. Младата мома не е това, което младият и старият говорят за нея. Какво всъщност представлява младата мома? – Тя представлява живота. Тъй щото, когато младият момък се интересува от младата мома, той се интересува от живота. Докато е жив, човек неизбежно трябва да търси момата, т.е. живота, и да го изучава във всички негови прояви. Не го ли изучава, както трябва, главата му ще страда. Момата, момъкът, майката и бащата са външни форми на живота. Чрез тия външни форми човек трябва да изучава вътрешната страна на живота. Всяка външна форма в Природата представлява частица от Целокупния живот. Искате ли да изучите Целокупния живот, човек трябва да се интересува от всички форми на живота, колкото малки и да са те.

Като ученици вие трябва да изучавате живота по нов начин. Хората са недоволни от живота, понеже го изучават по стар начин. Те казват: „Нищо не получихме от живота.“ Защо? – По стар начин са го изучавали. Щом са недоволни от живота, те са недоволни и от Онзи, Който е създал Живота. Каквото и да говорите на този човек, той все ще го отрича. Ако му кажете нещо за Любовта, за Мъдростта или за Истината, той ще ви каже: „Не ми говори за тия неща. Ако те съществуваша, работите ми щяха да вървят добре.“ Този човек иска работите му да вървят гладко, без никаква сянка, без никаква грапавина. Идете при един фотограф и го запитайте може ли да снее някакъв образ без сенки. Той ще ви каже, че е невъзможно да се снимат образи на предмети без сенки. Сянката именно очертава образа. Без сенки вие щяхте да имате само светлина, която не би могла да даде някакъв образ. Както не може без сянка, така не може и без светлина. Ако искате да гледате образи без сянка, ще видите само светлина. Искате ли да гледате образи без светлина, ще видите само сенки, само тъмнина. При това положение на нещата ще имате два вида картини: едната ще бъде съвършено тъмна, а другата – съвършено бяла. Обаче и в бялата, и в тъмната картина ще липсва същественото – реалността на нещата. Картина без сенки, това значи живот без страдания. Който търси такъв живот, той ще бъде лишен от предмети за изучаване. Няма ли какво да изучава, той няма да има никакви разбирания. Какъв живот е този, който е лишен от предмети за изучаване? Какво ще бъде положението ви, ако срещате човек, който ви говори, а вие не го виждате? Говори ви една мома, чувате гласа ѝ, но не я виждате. Защо? – В тъмнина е тя. Вие чувате гласа ѝ отнякъде, но не можете да видите очите, челото, носа, устата ѝ. При това положение вие нямате никаква връзка с нея и се чувствате нещастен.

Следователно дойде ли до живота, човек трябва да има правилни разбирания. Не е достатъчно само човек да каже, че е чел някоя книга. Той трябва да я е чел, разбрал и приложил. Като прочетете Библията, вие бързате да си кажете мнението за тия, които са писали в нея. Казвате: „Отлично е писал Исая, или Мойсей.“ – Да, Исая се отличава с красивия си език. Мойсей пък е създал такива закони, които и до днес още не са изгубили цената си. Като четете за Авраам, вие се учудвате на неговата вяра и послушание. Бог каза на Авраам да напусне бащиния си дом, да отиде между езичниците. Той изпълнил Волята Божия, но като влязъл между хората, възприел техния страх и в душата му се явило малко смущение. От страх да не го убият заради Сара, която била красива, Авраам скрил истината, представил я за своя сестра, а не за своя жена. Всъщност Авраам искал да изнесе идеята, че Сара не е негова жена, не е негова собственост, но негова другарка. Когато някой казва за другарката си „моята жена“, той я счита за своя собственост. Никаква собственост не е

жената. Някой се оженил за дъщерята на някого и я нарича своя собственост. Жената пък счита мъжа си за своя собственост и го нарича „мой мъж“. Колкото жената е собственост на мъжа, толкова и мъжът – на жената. Казвате: „Това са мои дървета.“ – И дърветата не могат да бъдат ваша собственост. „Моята идея.“ – Идеята не може да бъде собственост на човека. През колко глави е минала тази идея, докато дойде в твоята глава! „Моето разбиране.“ – И разбирането не може да бъде собственост на човека. През колко умове е минало това разбиране, докато стане твое!

В желанието си да притежават нещата, хората се намират в положението на първия кон, който бил изпратен от професора си в житейския университет да се учи. Като влязъл в университета, първата задача, която му дали, била изучаване свойствата на елипсата. Щом видял елипсата, той пхнал главата си в нея и забелязал, че тежестта му се увеличила. Същевременно след него почнало да се движи нещо – кола. Като се върнал при професора си, той казал: „Страшно нещо е елипсата! Докато главата ми беше вън от елипсата, тежестта на тялото ми беше по-малка. Откак влязох в елипсата, тежестта ми се увеличи много.“ Професорът му отговорил: „Такова е свойството на елипсата.“ Елипсата представлява желанията на хората. Когато се стреми към постигане на известно желание, човек пхна главата си в елипсата. Щом пхне главата си в елипсата, той усеща вече, че тежестта на тялото му се увеличава много и започва да се оплаква от живота си.

Следователно, когато се поддаде на едно неестествено желание, човек изпада в положение, от което мъчно може да излезе. Такова било положението на селяните от едно турско село, които били посетени от пашата. Като им дошъл на гости, макар и бедни, те го приели много сърдечно: нагостили го и го напоили добре. Като тръгнал да си отива, пашата им казал: „Понеже съм много доволен от вашия прием, ще ви подаря един слон.“ Селяните не знаели какво нещо е слонът и му благодарили за подаръка, който ще им направи. Щом пристигнал в града, дето живеел, пашата веднага им изпратил обещания слон, като им казал, че трябва да го хранят с ориз. Селяните получили подаръка си – слона, и размишлявали дали ще могат да го впрегнат на работа. Оказало се, че слонът не може да им помага. Решили най-после, че слонът ще им бъде за развлечение. Обаче за това развлечение те трябвало да доставят всеки ден по 70 кг ориз. Като употребявали всеки ден по 70 кг ориз за слона, те започнали да протестира в себе си, но нямало какво да правят, трябвало да мълчат. Един ден пашата срещнал един от селяните на същото село и го запитал: „Доволни ли сте от слона?“ – „Доволни сме.“ – „Тогава да ви изпратя още един слон.“ – „Достатъчно ни е един слон. Питайте в съседните села, може би те да имат нужда от слон.“ Приятно било на пашата да прави подаръци на селяните, но за тях било нещастие да изразходват на ден по 70 кг ориз за един слон.

Съвременните хора не се нуждаят от желания, които ядат много като слоновете. Такива желания опропастват човека, но не могат да го повдигнат. В духовно отношение човек се нуждае от такива знания, които да го ползват в живота му. За човека е важно да знае на какви основи почива неговият живот, как трябва да живее, за да бъде здрав. Едно от условията, върху които животът почива, е свободата. Човек трябва да бъде свободен като дете. И в детската, и в юношеската, и в зрялата си възраст той трябва да бъде свободен. Не е ли свободен, той ще преживее големи горчивини. Какво се ползва той от живот, пълен с горчивини? Значи човек трябва да дава ход на естествените желания в себе си, а не на ония, които никога не може да насити. Той трябва да се стреми към ония знания, които могат да го повдигнат.

Щом сте дошли на Земята, вие трябва да работите върху себе си, да развивате вложеното във вас, за да разберете, че всеки човек е ценност, която никой не може да замести. Не само човекът, но и най-малката буболечица и тревица, поставени на своето място, са

незаменими. Водната капчица, слънчевият лъч също така са незаменими. Всяка буква от азбуката е незаменима. Коя буква би могла да замести буквите а, б, в и т.н.? Едно може само да се каже, а именно: и детето, и възрастният се нуждаят от едни и същи елементи, само че детето ще употреби едни форми за тия елементи, а възрастният – други. Пък и всеки човек поотделно ще си послужи с такива форми, които отговарят на неговите изисквания. Като живее, човек трябва постоянно да подновява формите, с които си служи. Не ги ли подновява, той е осъден на преждевременно остаряване. Често вие се натъквате на светски и на религиозни хора, които се страхуват да се проявят, за да не направят някакъв грях. Те считат за грях това, което не е грях. Например слушате някой да казва: „Преядох днес, грях направих.“ Друг казва: „Днес изхарчих много пари, грях направих.“ Някой влязъл в една градина, откъснал един плод, изял го и счита, че е направил някакъв грях. И Жан Валжан пострадал, защото откраднал един хляб. Хората считат за грях това, което в действителност не е грях, а истинския грях не виждат. Грехът произтича от отклоняването на човека от правия път. Това отклоняване е причина за неправилните му отношения към Първата Причина на нещата.

Сегашните хора искат да излязат от кривия път, в който са изпаднали, и търсят спасението си в науката. Религиозните и духовните хора пък търсят спасението си в религията и в окултната наука. Много от тях изучават слънчевата система, но по стар начин. Те считат планетата Меркурий за секретар на другите планети и казват, че за да бъде умен, човек трябва да се учи при Меркурий. Венера наричат богиня на любовта, която учи човека на красиви отношения. Тя го учи да пише любовни писма, да изказва чувствата си. Марс пък назначават за адютант на боговете, които разполагат със сила, с енергия. Той е готов за всякаква борба. За Луната се произнасят, че тя развива въображението на човека. Който иска да се занимава с велики, с невъзможни, нереализуеми работи, той трябва да се учи в нейната школа. Юпитер развива благородството, достойнството в човека. Който иска да стане цар, той трябва да се намира под влиянието на Юпитер, да има високо мнение за себе си, да се държи с достойнство. Мъж, който не се намира под влиянието на Юпитер, не може да задоволи жената. Тя казва: „Мъж ли е това? Свил се е като баба, на нищо не прилича.“ Когато жената не е доволна от мъжа си, тя трябва да го изпрати в училището на Юпитер. Като дойдат до Сатурн, учените го наричат философ. По характер той е строг, недоверчив.

Всички планети представляват университети, през които човек непременно трябва да мине, за да се развие във всяко отношение. Според старите учени съществуват седем такива университета, а според новите засега са известни десет университета, но те имат предвид още два, които днес не са добре изучени. В пътя на своето развитие човек минава последователно през всички планети, и като свърши курса на учението си при дадена планета, дава му се диплом. Който разбира езика на тия дипломи, той може да чете написаното в тях. Например тънките или дебелите устни на човека показват през какъв университет е минал и как се е учил. Ако устните на човека са много тънки, това показва, че не е минал още през школата на Венера. Щом придобие много знания от нея, устните му стават по-дебели. Освен устните Венера изработва и кривините на човешкия нос. Сплеснатият нос показва, че дихателната система на човека е слабо развита. Широкият нос показва добре развита дихателна система и кръвообращение. Когато Луната даде на човека свидетелство за завършен курс, тя пише на челото му. Челото на този човек е широко, с красива линия. Този човек има развито въображение в себе си, вследствие на което има богати идеи. Той е поетична натура. Слънцето пък се счита носител на живота. Тъй щото човек неизбежно се намира под силното или слабо влияние на различните планети, които се разглеждат като разумни същества. Тия разумни същества се управляват от още по-разумни,

както капитанът управлява своя параход. Като знае това нещо, човек трябва да се интересува от всичко, което го заобикаля, било от външния видим свят, или от вътрешния – невидимия.

Следователно, говорите ли за Венера, вие веднага я свързвате с Любовта, без да разбирате същината на Любовта. Под думата любов ние разбираме първата сила в света, която е работила върху човека, за да го направи свободен. Любовта е направила човека свободен. Преди да заработи Любовта в човека, той се е намирал в потенциално състояние, не е познавал нито радостта, нито скръбта, не е правил нито добрини, нито злини и грешки. Щом се намерил под влиянието на Любовта, той излязъл от Бога и отишъл в света да работи. Тук той се натъкнал на големи противоречия, от които придобил знания, но същевременно правил и големи погрешки. Какво по-голямо противоречие може да съществува за човека от това, когато при най-лекото си докосване до някои същества той произвежда експлозия? Тези същества имат свойството на барута. Доближите ли огън до тях, те веднага избухват и причиняват големи пакости. Това избухване ние наричаме „влюбване“.

Сега, за да не предизвиквате избухване в човека, дръжте огъня си далече от барута. С други думи казано: ако имате барут в себе си, не се приближавайте към същества, които имат висока температура. Ако непременно трябва да се приближите, предварително залейте барута им с вода и така пристъпвайте. Както виждате, човек има много да учи, да придобива истински познания, за да знае правилно да живее. Според мене експлозиите, които стават тук-там в живота, ни най-малко не създават противоречия. За ученика те представляват уроци, предметно учение. Ако хората не се месеха едни други в работите си, всички неща щяха да се нареждат добре, без никакви експлозии и катастрофи. Днес хората искат едни други да се възпитават: родителите искат да възпитават децата си, учителите – учениците си; мъжете искат да възпитават жените си, жените – мъжете си, и т.н. В края на краищата, вместо да подобрят живота си, те го влошават. Ако хората бяха оставени сами на себе си, т.е. на доброто, на Божественото начало в тях, те щяха да бъдат по-добри, отколкото са днес.

И тъй, не съжالياвайте за ония естествени желання, които се крият в душата ви. Дайте път на тия желання да минат през сърцето ви и да се изявят навън. Има желання в човека, на които не трябва да се дава ход. Те са тъй наречените неестествени желання, които вместо да повдигат, спъват човека. Разумният човек прави подбор в желанията си и едни от тях допуска до сърцето си, а други спира. Той е пощаджия на желанията си. На ден може да получи петстотин писма, но той сяда на едно място и започва да чете адресите: своите писма задържа за себе си, тия на своите познати туря в чантата и тръгва да ги раздава, а чуждите оставя настрана, като непотребни.

Бъдете внимателни към себе си, бъдете внимателни и към хората. Изучавайте се едни други, без да се спирате върху отрицателните си качества. Отрицателното, кривото в човека не представлява нещо реално. Изучавайте реалното в човека, т.е. онова, което не се изменя. Като срещнете един човек, първо изучете реалното, Божественото в него, а после нереалното, променчивото. Само така човек може да познае себе си и да избегне правенето на погрешки. Не познава ли себе си, той никога не може да познава хората. Не познава ли хората, той никога няма да познава и себе си. Всяка среща с човека е благо, придобиване на нещо ценно. Например да срещнете човек с добре развито въображение, това значи да влезете в един широк свят – в света на идеите. Това, което човек с ума си не може да предвиди, с въображението си ще го види. Бъдещият живот се чертае от хора със силно развито въображение. Те предвиждат това, което другите не могат даже да си представят.

Човек трябва да работи върху себе си, да развива всички свои дарби и способности. Човек трябва да се развива всеотранно, а не само в едно отношение. За да постигне това, той трябва да работи без страх. Благото, което е вложено в човека, трябва да се тури в действие, макар и да стават някакви погрешки. И да греша, човек трябва да прави опити, да прилага

своите сили. Колкото повече подпушва силите си, толкова повече той се разстройва. Неврастенията, от която страдат съвременните хора, се дължи именно на такова подпушване. По-добре е човек да сгреша някога, но да научи нещо, отколкото да минава за праведник и нищо да не научи. Докато не влезе в лабораторията си да прави опити, химикът нищо няма да научи. Влезе ли в лабораторията си, той прави опити, макар и да греша. Много химици са излизали от лабораторията си с изпогорели лица и ръце, но поне са научили нещо. След всеки несполучлив опит вниманието на химика се увеличава, знанието му се удвоява и той знае вече свойствата на елементите и методите, чрез които може да работи с всеки от тях. Чрез несполучливите си опити той придобива голямо внимание и будност на съзнанието си.

За да стане учителят добър, той трябва да прави ред опити в метода на преподаването си, докато най-после избере такъв метод, при който учениците му да го разбират. Ако преподава и учениците му не го разбират, той не е дошъл още до онзи метод, чрез който трябва да работи. За да може да въздейства на учениците си, учителят трябва да ги изучава, да ги познава както във френологическо, така и във физиогномическо отношение. Той трябва да наблюдава челата им, да познава тяхната разумност. Като изучава носа и устата на учениците си, учителят навлиза в техния чувствен свят – в света на сърцето им. Щом дойде до брадата им, той изучава техния физически свят. Значи челото се отнася до умствения свят на човека, носът – до сърдечния му свят, а брадата – до физическия. Учителят трябва да познава състоянието на ученика си в трите свята, за да го разбира добре и да му помага. Само при това положение може да се създаде истинска връзка между учител и ученик. Съществува ли тази връзка, ученикът винаги ще отправя към учителя си мил поглед, а не както някои ученици гледат на учителите си като на врагове. Отворете широко сърцата си за своя учител и не се страхувайте. Отправяйте към него мил поглед, за да може той да ви помага. Такива трябва да бъдат и отношенията на ученика в Божествената школа. Щом приеме Божественото учение, което му се преподава, пътят на живота му се оправя и той става радостен и весел.

„И призова дванадесетте Свои ученици, та им даде власт над нечистите духове, да ги изпъждат, и да изцеляват всяка болест и всяка немощ.“ Числото 12 показва, че 12 неща съществуват в света, които човек трябва да изучава. Дванадесетте апостоли представляват 12 качества, които човек трябва да притежава. Например Йоан е ученик на Любовта. Искате ли да изучавате Любовта, четете Йоан. И апостол Павел е писал за Любовта, но Йоан разглежда вътрешната страна на Любовта. В това отношение той е голям мистик. Като четете Йоан, вие ще се доберете до вътрешната, до мистичната страна на Любовта. Любовта е сила, която освобождава човека. Всяка друга сила, която не може да освободи човека, не е любов. Като освобождава човека от ограниченията му, Любовта внася в него топлина. Колкото повече се увеличава топлината, толкова по-свободен става човек. Щом топлината му се намалява, той отново започва да се ограничава. Колкото повече се увеличава мекотата на човека, толкова по-свободен става. Намалява ли се мекотата му, той става по-ограничен. Значи топлината и мекотата, които Любовта внася в човека, го правят свободен. Отнемането на тази топлина и мекота ограничават човека. Това са две правила за живота, които трябва да знаете. Стремете се да придобивате Любовта, защото само чрез нея ще познаете Бога като свой Баща. Той разкрива във вас ония богатства, които първоначално са били вложени в душите ви, и ви ги предлага като ценни подаръци. Той дава подаръци на тия, които Го обичат. За Неговата Любов към нас няма какво да се говори. Той пръв ни е обикнал. Сега на нас предстои да Го обичаме. С Любовта Си към нас Бог е извоювал нашата свобода. Сега ние трябва да Го обичаме, да извоюваме Неговата свобода.

Какво разбирате под думите “извоюване на Божията свобода“? – Да извоюваме Божията свобода, това значи да не ограничаваме Божия Дух в себе си. Вие не давате свобода на Бога в себе си. Вие не давате ход на Божествените мисли и чувства в себе си. Щом дойде

някоя Божествена мисъл в ума ви, вие я спирате, не ѝ давате възможност да се прояви. Ако Бог ви каже да отидете при някой прокажен, вие ще се уплашите и няма да извършите възложената ви работа. Христос излекува много прокажени, защото имаше Любов в Себе Си. Той не се страхуваше от зараза. Ето, на Ананий¹² се каза да отиде при Савел, да отвори очите му. Ананий изпълни Волята Божия. Той отиде при Савел, положи ръцете си върху главата му и Савел прогледа. След отваряне на очите му Савел отиде да проповядва. Ананий не се уплаши от това, че трябва да отиде при Савел, един от върлите гонители на Христа.

Христос каза на дванадесетте Си ученици къде да ходят и какво да правят. Той им каза, че болни трябва да изцеляват, гладни да хранят, мъртви да възкресяват и навсякъде да разправят, че е наближило идването на Царството Божие на Земята. Сега, ако ви се каже да направите нещо за Господа, готови ли сте? Бъдете готови всякога да изпълнявате Волята Божия, защото ще слушате Гласа Му не само сега, но и в бъдеще. На този или на онзи свят, вие всякога ще бъдете с Него. Никой не може да се освободи от погледа на Бога. Той следи живота на всеки човек и му отдава заслуженото. Не търсете разрешаването на въпросите само в сегашния си живот. Да търсите разрешаването на въпросите в сегашния си живот само – това значи да търсите разрешаване на въпроса за ябълката само в нейната външна форма. Не, искате ли да разрешите въпроса за ябълката, вие трябва да я посадите в земята, да чакате да израсте, да цъфне, да върже плод и плодът ѝ да узрее. Щом знаете всички процеси, през които ябълката е минала, като я вкусите, вие ще знаете вече какъв е нейният характер, какво тя представлява. Също така и характерът на човека се познава от неговите плодове.

Сега, за да имате успех в живота си, пазете следните няколко правила: искате ли хората да ви почитат, първо вие ги почитайте. Не разчитайте на справедливостта на хората, преди да бъдете вие справедливи. Разчитайте първо на вашата сила, а после на силата на другите хора. За да бъдете силни, какво ви е нужно? Учениците Христови казаха на Учителя си: „Придай ни вяра.“ И вие ли ще искате вяра? – Вие не се нуждаете от вяра, защото вярвате даже и в това, в което не трябва да вярвате. Например някой вярва, че е слаб. Да вярва човек в слабостта си, това показва, че той иска да стане физически силен. За да станете силни, вие трябва да обичате Истината. За да станете умни, да придобиете повече светлина и знание, вие трябва да обичате Мъдростта. Ако искате да бъдете щастливи, вие трябва да обичате хората. Който люби, той става свободен. Любовта освобождава човека. Като ни люби, Бог ни освобождава. Ако любим ближните си, ние ги освобождаваме. Както Бог ни освобождава чрез Любовта Си, така и ние трябва да любим ближните си, за да ги освободим. Любовта е път за освобождаване. Тя дава възможност на човека да превърне леда във вода и водата в пара. Само при тези условия растенията могат да растат и да се развиват. Обаче към когото и да е отправена любовта ви, тя трябва да бъде скрита от погледа на хората. Любовта е нежна фиданка, която бурите и ураганите могат да осакатят.

Истинската Любов произвежда върху човека следните неща: първо, тя усилва неговата температура; второ, тя увеличава неговата мекота, и трето, тя укрепва неговата вяра. Човек трябва да вярва в това, което е, а не в това, което не е. И да вярвате в това, което не е, то няма да стане. Някой казва: „Аз вярвам, че еди-кой си може да ме обича.“ – Щом вярваш, че тя може да те обича, твоята работа е свършена. Ти трябва да вярваш, че тя те обича. По същия начин мнозина казват: „Ние вярваме, че Бог може да ни обича.“ – Бог всякога ви е обичал. Не е било време, когато Бог да не е обичал човека. Той го е обичал в миналото, обича го сега, ще го обича и в бъдеще. Културата, която сега имаме, се дължи именно на Любовта. Като не знаят това, хората прилагат в живота си свободата, а не любовта си, вследствие на което правят много погрешки, чрез които огорчават Духа Божий в себе си. Затова е казано в Писанието: „Не огорчавайте Духа в себе си!“

Съвременните хора не успяват в живота си, защото се ръководят от евангелия, писани от самите тях, а не от Божието Евангелие, от Словото на Духа. В който дом влезете, навсякъде ще видите отворени старите евангелия на мъжа и на жената. В евангелието си към жената мъжът пише: „Ще седиш повече вкъщи. Ако излезеш вън от дома, няма да гледаш чуждите мъже.“ И жената пише евангелие за мъжа си: „Ще гледаш работата си добре. Пред чужди жени няма да се спираш.“ Казвам: затворете старото евангелие и напишете ново, което да се отнася еднакво и за мъжа, и за жената, и за децата. Новото Евангелие съдържа следното правило: ходи там, дето Бог те праща.

И тъй, правете това, за което сте изпратени на Земята. Вие сте изпратени на Земята да се укрепите във вярата си, да придобиете Светлина и да се освободите. Щом придобиете това за себе си, ще работите и за ближните си: да укрепите вярата им, да им дадете светлина и да ги освободите. Това можете да постигнете по пътя на Любовта, Мъдростта и Истината. Възлюбете тия сили и вие ще бъдете свободни. Когато видите, че ближният ви греша, не го критикувайте. Почакайте малко, докато замине. Щом замине, спрете се на мястото, дето е сгрешил, извадете семката, която е причина за погрешката му, и вместо нея посадете една от своите семки. Семка, която причинява грешки, е достояние на дявола. Заместете тази семка със семка от Божественото Слово и продължете пътя си.

Съществената мисъл, която трябва да задържите в ума си, е следната: имайте свещени мисли и чувства към Бога и благодарете за всичко, което ви сполетява. Простудите ли се, не се лекувайте по стар начин, със студени компреси. Туряйте горещи компреси на болното място. Потопете парче памук във вряла вода и бързо го поставете на болното място – да стои една-две минути. После пак го турете във вряла вода – и оттам на болното място. Като направите този компрес десетина пъти, болката ще мине. Когато някой казва, че човек не трябва да прави добро, това означава предпочитане на студения компрес пред горещия. Компресите на Доброто струват повече от компресите на злото. „Нали човек трябва да бъде хладнокръвен?“ – Не, човек трябва да има самообладание, но никога не трябва да бъде хладнокръвен или безчувствен. Една мравка се дави – помогнете ѝ, турете във водата една сламка да се спаси.

Като държите съзнанието си будно – да помагате на всички, които се нуждаят от вашата помощ – вие ще развиете в себе си благородни чувства. Като постъпвате по този начин, ще дойдете до убеждението, че всичко, което се случва в живота на отделния човек, както и в живота на народите, е за добро. Така ще проверите, че Бог е в състояние да превърне и най-големите противоречия и злини в добро за онези, които Го любят. Като се ражда човек и като умира, това е все за добро. Дали ще бъде здрав, или болен, пак е за добро. Каквито разочарования да преживява човек, все е за добро. Девет момци са любили една мома и всички са я напуснали – за нейно добро е това. За когото от тях и да беше се оженила, все щеше да я напусне. Най-после ще дойде десетият, който ѝ носи истинско очарование. Пред едно очарование лесно се забравят девет разочарования. Ако в живота ви дойдат първо деветте момци, които ще ви напуснат, имайте кураж да ги приемете, да ги изпратите, но с надежда, че ще дойде десетият, вашият възлюбен, който ще ви донесе истинското очарование. Ако в началото на живота ви дойде вашият възлюбен, приемете го и не го изпускайте, за да чакате другите девет. Дойдат ли деветте след него, те ще ви напуснат и вие завинаги ще останете с разочарованието си. Ако в началото сте разочаровани, накрая ще се очаровате. Ако в началото сте очаровани, бъдете будни, за да не изгубите очарованието си и да свършите с разочарование. Винаги очаквайте вашия възлюбен, за да го приемете. Дали пръв ще дойде той, или последен, това не е важно. За вас е важно да дойде възлюбеният ви и да го приемете.

Ако в началото на живота ви Бог излее благостта Си към вас, приемете Го. Ако пък в началото на живота си имате изпитания, чакайте търпеливо до края на живота си – да получите благостта, която ще ви освободи. Някои хора са приели Божията благост в началото, а други – в края. Тия, които са приели Божията благост в началото, нека дадат половината от нея на други, които още не са я получили. Ония пък, които ще я получат в края, нека дадат половината на първите, които са я приели в началото. Всички очаквайте Господа и бъдете готови да приемете Божието благо по всяко време. Ако гледате към Бога и към ближния си с мил поглед, а не като към свои врагове, съдбата ви ще се подобри.

Помнете, че Бог работи във вас. Като знаете това, стремете се всичко да правите за Слава Божия.

Христос е Човекът на изобилната сила.

Христос е Човекът на изобилната вяра.

Христос е Човекът на изобилната Любов.

24 август, 5 ч., София – Изгрев

Екскурзия на Витоша на 3 ноември 1942 г.

Разговори на Ел Шадай

Тръгнахме от Изгрева в 5 часа сутринта. Винаги, когато се изкачваме на Витоша, по пътя се спираме от време на време на някоя полянка за почивка и през това време все се обменят важни мисли. При всяка почивка всички заобикалят Учителя.

При днешната екскурзия, при такива почивки Учителя каза между другото следното:

- Какво значи да любиш? Да съединиш трите свята в едно, т. е. да познаеш човека в Божествения свят, в духовния свят и във физическия свят. Когато възлюбиш някого, значи ти му се отплащаш. Той ти е направил всички услуги В миналото. А сега да нямаш човещина към него - това не е хубаво.

Всякога този, когото любиш, е онзи, който те е любил.

А сегашната любов е любов като на театър.

Твоят възлюблен е Един, но понеже е голям, проявява се в много форми. Нали Слънцето е голямо?

Вашата човешка любов, която сега имате, не се позволява в окултната Школа, на ученика тя не се позволява.

Една сестра попита:

- Ами сега защо я има?

- Вие сте си я позволили. Така ученикът се разсейва и не учи. Вие в любовта сте идолопоклонници, понеже си направяте един идол. А Любовта трябва да бъде отвътре, т. е. няма да казваш на онзи, когото обичаш, че го обичаш, няма да се разхождаш с него, а ще го обичаш с неznайна любов. Хората какви ли не идоли имат! По-рано са считали за идоли даже котките или бикове.

След като стигнахме на Ел Шадай, изпълнихме Паневритмията и към 10 часа отново почна разговор.

- Човек трябва да се научи да люби и да обича. Да люби безкористно и да обича безкористно. Ние, като проявяваме обичта, с това показваме, че ценим онова, което Бог е дал.

Някой те обича и ти туря юлар. Това не е любов.

Любовта има безброй форми. Всички тези форми на Любовта трябва да ги учите.

Съвременният Живот дава богат материал за развиване на човешкия ум, сърце и душа.

Един ден ние ще гледаме сегашния живот и ще разберем колко неоченими условия е съдържал той. В бъдеще ще оценим днешните деловия.

Любовта иде и ако не я приемеш, горко ти.

Любовта няма да стои нито една секунда, тя ще мине, ще ти остави богатата и ще си отмине. Ти трябва да работиш върху оставените блага.

Казано е: „Бъдете свършени, както Отец Ваш е свършен". Това значи: да предадем Любовта такава, каквата ние сме я приели. Някой казва: „Той не заслужава моята любов". Любовта не пита дали човек заслужава или не.

Радвайте се, когато ви обичат и радвайте се, когато ви мразят. В първия случай ви дават обработен материал, във втория случай ви дават материал за обработване, непрана вълна, и ако можете да я обработите- добре.

Горчивините, скърбите, през които минавате, това са стражари, които пазят да не отиде богатството, което имате, да не бъде разпиляно.

Един брат запитва:

- Как можем да използваме спането за нашето духовно повдигане?

- Вечерта при лягане ще благодариш в ума и сърцето си за това, което си получил през деня и тогава през нощта, когато спиш, душата ти ще обработва този материал, който е получила през деня.

Изпяхме няколко песни. След това Учителя каза:

- Гениалните музикални късове (мелодии) са извадени от Светилището. Не е в многото, а в малкото - но да бъде концентрирано, да бъде с голяма мощ.

В песента трябва да пазиш пространството и времето. Понякога хората удължават пространството и съкращават времето, а друг път - обратното. Обаче трябва да знаеш как да пазиш пространството и времето. Трябва да съгласуваш времето с пространството. Времето и пространството са ги разбирали по различен начин в музиката: индусите по един начин, китайците по друг, разните народи от бялата раса - по различен начин.

Не всички думи можеш да туриш в една песен. Някой път трептенията на думите не съответстват на трептенията на тона и тогава се получава дисонанс.

Ето една песен:

„Настанаха, мамо, нови времена.

Не биволи да водим, но на училище да ходим.

С биволите, мамо, гръбнака си изкривих".

Една сестра каза:

- За да се създаде у българина новата музика, той трябва да стане нов човек.

- На огъня, на който е турен, българинът ще се разтопи.

Аз като изучавам българските песни, разбирам при какви условия е бил българинът, когато се е създала тази или онази песен. Богатият българин се показва, че не е богат, а пък сиромашът българин се показва, че е богат.

Стана въпрос за възпитанието на детето. Учителя каза:

- Децата трябва да бъдат свободни. Например отидох в едно семейство и детето не дойде да ме поздрави. Родителите го накараха насила, но аз им казах: „Оставете го свободен". И като го оставиха свободен, то се местеше тук-там из стаята и ме гледаше отдалеч. И по едно време почна да се приближава постепенно и най-сетне станахме близки приятели.

Щом не мислиш право, не си свободен.

Щом не чувствуваш право, не си свободен.

Щом не постъпваш право, не си свободен.

Най-първо трябва да бъдем свободни.

Трябва да се радваме, че сме свободни. Да се радваме на това състояние, което сега имаме, защото в дадения момент по-хубаво състояние от това за нас няма. Това е за дадения момент. В следващата секунда ще има друго.

Радвайте се на днешната екскурзия. За днес сме щастливи, а за другите дни - добър е Господ!

Докато човек се безпокои в сърцето си, той не може да приеме новото учение, не може да му се предава новото учение.

Съвършенство значи да не правиш никакви погрешки. Трябва да видим съвършените хора!

Ако разбереш един ден, че горе конят има развито съзнание, ще имаш уважение към него. Също така, ако познаеш разумното в дървото, ще имаш уважение към него.

Хубавото в човека не се губи. Само трябва да се махнат напластяванията, за да се прояви доброто в него. Също така доброто в човека е повече, отколкото злото. Като се премахнат условията, които ограничават човека, тогава доброто в него ще се прояви. В бъдеще злото в човека ще се употребява като тор. Природата е много снизходителна. Например някой път човек прави зло несъзнателно, понеже се намира в много стеснителни условия. Към такива несъзнателни постъпки Природата е снизходителна.

Злото в нас е несъобразяване със законите на Природата.

При доброто ние постоянно се освобождаваме, а при злото постоянно се ограничаваме.

Онези, които оправят света, са извън Земята. И ние вземаме участие, но те са главните, които вземат участие.

Екскурзия на Витоша на 23 юли 1943 г.

Разговори на Ел Шадай

Днес температурата на Бивака е 40 градуса на слънце и 32 градуса на сянка. Има малко спадане на барометъра. Учителя каза в разговора:

- Всяка болест е дисхармония, която може да се лекува чрез съответна музика, чрез особен ритъм.

Учителя изсвири една мелодия с особен ритъм и каза, че тази музика е за сърцето. Изсвири друга мелодия и каза, че тя е за белия дроб. После изпя думите:

„Що си викнала, Пенке ле.

Не се е светът разрушил.

Ти още не го познаваш, Пенке ле."

- В евангелската песен „При Тебе, Боже мой" не е изразена любовта на Бога към човека. А това е нужно, за да затрепти човешкото сърце.

Учителя изпя първия стих на тази песен с видоизменен текст и с друга мелодия:

„При Тебе Боже мой,

По-близо да съм.

В Твоята Любов

Намирам аз покой."

И онзи, старият текст е хубав, но този текст, с тази мелодия, има по-близко отношение към човека.

Човек най-първо трябва да стане господар на своя двойник. И когато ще свири, двойникът му да излезе от него и да влезе в ръката му, и в дръжката на цигулката. А когато пееш, ще извадиш двойника си и ще го туриш в гърлото си. Иначе ще имаш механично пеене.

И след като си пял, трябва да влезеш веднага в себе си и да възстановиш двойника си. Затова трябва да се изолираш след пеене или свирене известно време, а не да се записваш с другите, които ти казват: „Ти много хубаво пееш“ и пр.

Публиката трябва да е много хармонизирана с онзи, който пее, за да може той да пее хубаво.

На песента ще туриш думи, които имат само един смисъл; да няма двусмислие, иначе се раздвоява умът.

На този, когото обичаш, няма да казваш, че го обичаш, но ще му направиш нещо, от което той има нужда или ще му кажеш нещо, което ще му помогне. Например ще му кажеш: „Оправят ти се работите. Ще издържиш изпита си! Ще спечелиш!“

Представете си, че тук са наредени 100 души зад един от вас. Аз ги гледам, но той, който е пръв, не ги вижда. Аз виждам най-задния и му казвам: „Обичам те“. Другите не знаят кого целя аз. Те може би мислят, че този, когото обичам е първият. Ти никога няма да познаеш кой кого обича. Той обича Бога и ангела в теб.

При ангелите, когато обичат едного, всички други се радват. Там, когато има обич, всички са едно. Това прилича на следното: донесат една кошница грозде и я дават на едного, а той го раздаде на всички. Друга аналогия: един свири за някого, но всички, които слушат, се радват.

Когато двама души се разбират, те са близо, а когато не се разбират, те са далече един от друг.

Велик е Господ. Той задоволява хората. Ангелите понякога гледат как да задоволят един човек, изучават го, докато най-после го задоволят. Някой стои тъжен, скръбен. Ангелите знаят, че му липсва нещо. Те ще му донесат това нещо и той ще се чуди, че скръбта му е изчезнала. И казва: „Олекна ми на душата“. Ангелите идат при него от невидимия свят, цял оркестър - изсвирят му нещо и се променят мислите му. На Земята хората ще му кажат: „Не скърби, няма нищо“. Ангелите не му казват „няма нищо“, но го задоволяват.

*

Стана дума за слънчевата енергия. Учителя каза:

- От Слънцето иде към нас и друга светлина, която човешките очи не могат да схванат. Сега човек няма една мрежа в окото си, за да схване тази светлина. При шестата раса ще се образува тази мрежа и човек ще вижда нови цветове и нова светлина.

Една сестра попита:

- Кои са дълбоките причини на болестите?

- Болестите произхождат от три причини: от ума, сърцето и волята на човека. А може да кажем и така: болестите произхождат от физически, астрални и умствени причини. Когато човек е в разногласие с Божествения свят, идат едни болести. Когато е в разногласие с духовния свят, идат други болести, а когато е в разногласие с физическия свят, идат трети болести. Тези болести си имат свои разклонения.

Хората определят, че при болестта кръвта е нечиста, сърцето не работи добре, черният дроб не работи, добре, нервите не работят добре; после казват, че има в тялото някои микроорганизми. Това са само прояви във физическия свят, т. е. когато по-дълбоките причини

са на лице, тези неща се появяват и действуват. По-дълбоките причини създават условия за проява на тези неща. Днешната медицина лекува само следствията, а не причините.

Традиция в живота на Братството е следното:

След всяка екскурзия първата ни неотложна работа при връщане е преобличането и измиването на нозете с топла вода. След това се събираме заедно с Учителя в малкия салон, а лятно време на външните маси на братска вечеря с картофена супа. След вечерята обикновено изпяваме няколко песни и някои музиканти изпълняват кратка музикална програма на цигулка или пиано. След това обикновено започва разговор.

На братската вечеря след днешната екскурзия в разговора Учителя каза между другото:

- Хиляди пъти като се обезсърчиш и най-после кажеш: „Няма да я бъде“, тогава ще дойде Истината и ще я постигнеш.

Екскурзия до хижа „Алеко” през ноември 1943 г.

Разговори на Ел Шадай

Учителя покани 7-8 души братя и сестри да направим екскурзия до хижа „Алеко” и там да прекараме няколко деня. На 20 ноември 1943 год. в ранно утро потеглихме от Изгрева с тежки раници. Минахме през село Симеоново. На бивака Ел Шадай се спряхме за малка почивка. Продължихме нагоре. Над нас по склоновете на планината почват да се вият мъгли. Минаваме първия заслон. Мъглите растат и ту забулват Резньовете, ту пак ги разкриват. Величествена картина! Надвечер пристигнахме на хижата. Взехме една стая с легла. Пазачът на хижата ни предостави един голям пън за печката. Радостно беше, че бяхме с Учителя в една стая и в свободното време прекарвахме в разговори и песни.

Всяка дума, казана от Учителя по какъвто и да е повод, беше за нас важна, интересна и с голяма дълбочина. Тези четири деня бяхме в непрестанно общение с Учителя. А помним, че беше казал: „Вие искате да знаете как да живеете. Гледайте мен, правете така и това е достатъчно”. Един пример: във време на нашия престой на хижа „Алеко” наблюдавахме как Учителя през целия ден в свободното си време мърдаше устните си и беше в непрестанна молитва. От време на време се чуваше само началото на молитвата : „Господи, благослови”. През време на каквото и да беше занимание, той отделяше няколко минути, незабелязано от другите, за молитва и пак продължаваше работата. Но ние сме наблюдавали това и на Изгрева. Ето що значи непрестанна молитва, непрестанна мисъл за Бога.

Друг пример: Веднъж през септември 1936 г., след Паневритмията, както обикновено, ние се събрахме на разговор около Учителя. Той раздаде на всички братя и сестри по къс геврек. Но геврекетът не стигна и той изпрати една сестра, като каза: „При млякото ми в моята стая трябва да има оставено нещо, донесете го!” Сестрата отиде в неговата стая и като се върна каза: „Учителю, при млякото има само едно геврече и аз не смея да го взема”. Той каза: „Вземи го и го донеси!” И раздаде и него.

Тези четири деня прекарахме в най-голямо разнообразие. Когато биваше хубаво времето, ние излизахме навън за по-къси или по-дълги разходки и наблюдавахме гората, широкия простор, който се откриваше пред нас. Радвахме се на всяко цветенце, на всяка тревичка, на всяко дръвче и птичка. Всяка сутрин обезателно ние излизахме да посрещнем слънчевия изгрев на Мечата поляна. Тя е близо до хижата, на открито място и оттук се откриват обширни хоризонти. Изгревите бяха разнообразни. При първия изгрев небето беше

чисто, без мъгли и облаци. При втория изгрев, посрещнат на Мечата поляна, имаше чудни танци на мъглите. Понякога слънчевите лъчи проникваха през някой отвор в тях и позлатяваха мъглата с най-чудни краски от жълта до червено-виолетова, с всички оттенъци. Тайна молитва, молитви и песни в тая чудно красива обстановка! След това - обмяна на няколко думи с Учителя, по-дълъг или по-къс разговор и връщане в хижата, в свещено, благоговейно състояние на душата, която е прозряла за няколко мига величието на Бога. И през целия ден впечатленията от изгрева и преживяното на Мечата поляна изпълваха душите е особена светлина и образуваха основния тон на нашето душевно разположение.

По телефона от Черни връх узнаха, че Учителя е на хижата е група братя и сестри. И ето, на другия ден наблюдателят на Черни връх пристигна от върха със сърдечен поздрав от майка си, баба Мария и с един грамаден домашен хляб. Гошо много се зарадва, че отново успя да влезе във връзка с Учителя, когото дълбоко уважаваше и обичаше. Спомените на Гошо от неколкодневния престой на Черни връх преди две години бяха незаличими и дълбоки. Тогава именно той позна Учителя, тогава се създадоха връзки между него и Учителя.

Няколко души през деня отделихме малко време да прескочим до Яворови присои, които са на около 45 минути разстояние от хижата. Когато отидохме там, живо възкръснаха у нас спомените от летуването на

Братството с Учителя през лятото на 1933 и 1934 год. Колко свещени ни се видяха всички тези места! Защо? Защото тук са стъпили свещените нозе на нашия Учител. Всичко тук напомня за дейността на Учителя. Ето полянката, дето беше построена палатката на Учителя. Ето централната полянка, на която кладяхме вечерния огън. Ето полянката, дето сутрин правехме Паневритмията и на която още личеше отъпканото колело. Потърсихме чешмичката, дето с голямо усърдие и любов Учителя работи няколко деня. Потърсихме морените, този тих мистичен кът, заобиколен от мощни ели. Ето Пиперката, една могила, край която минавахме при нашите ранни излети до Резньовете. Как остават мили и ценни за нас всички места, дето е бил Учителя!

Веднъж се прочетоха няколко страници из книгата „Ключът на живота“ от Учителя. Ето някои мисли от прочетеното:

„Никакво добро не можете да направите, ако не любите Бога. Любите ли Бога, Той ще ви се изяви и тогава вашата любов ще стане като Неговата. Щастието и радостта, които изчезват, са човешки. А щастието и радостта, които не изчезват, са Божествени. Любовта, която скоро изгаря, е човешка, а любовта, която не изгаря и постепенно се увеличава е Божествена. Всеки, който отслабва в любовта, върви по човешки път. Всеки, който отслабва в знанието, върви по човешки път. Когато повярвате в Божественото, силни сте. Не търсете Христа вън от вас. Той е вътре във вашата душа. Когато Бог почне да работи Вътре във вас, Той ще ви покаже как трябва да обичате. Тогава любовта Ви ще бъде свещена. Пробуди ли се Божественото В човека, само то ще бъде В състояние да го освободи. Само когато човек работи за Бога, той може да Вижда Божието лице и душата му да се зарадва.“

Ето някои мисли от разговорите с Учителя:

- Когато разрешавате въпроса кой ви обича, вие сте в кладенеца. Вие всички се усещате, като че няма кой да ви обича. - Вие обичайте!

Хората казват: „В бъдеще, като се преродим....“ В миналото сте казвали: „Като се преродим“. А сега сте се преродили и пак казвате същото.

Всички няма да се просветят изведнъж. Всеки трябва да се просвети когато му дойде времето. Яйцето, на което е дошло времето да се излюпи, то да се излюпи, а не да се безпокои за другите яйца. Да кажем, че една домакиня слага всеки ден по една квачка, по

едно яйце и след 21 деня се чуди, защо някои яйца са се излюпили, а други още не са. Преведете това.

Има един закон, който е много мъчен да се разбере: да провери човек, че има един Промисъл. Когато се провери това, то е вече пробуждане на съзнанието.

Като живееш духовен живот, ти не го проявявай отвън. Да минеш като обикновен човек, да не те разберат, че си светия.

Сега вие казвате, че някой човек ви обича. Вие там се заблуждавате. Ако някой ви обича, то е Божественото вътре в него, което ви обича, значи Бог. Ако мислите, че някой друг ви обича, то е външното, човешкото.

Вие имате едно понятие за любовта и считате, че трябва да я ограничавате. Това са човешки разбирания. Вие считате, че онзи, който ви обича, не трябва да обича никого друго. Това е човешко разбиране.

В света най-първо идва нещастieto и после щастieto. Понеже човек е нещастен, Бог започва оттам и от нещастieto човек идва до щастieto.

В Божественото вие не мислете за погрешките. Оставете човешките погрешки за хората.

Един брат попита:

- Може ли всеки човек свободно да прави каквото поиска?

- Ще Ви приведа един пример из животинския свят като отговор на зададения въпрос.

Едно куче влязло в един двор, вратата била отворена. То видяло, че няма никой и че има нещо за ядене. В това Време идва господарят, затваря вратата и като го набива хубаво, пуца го. Кучето излязло навън и почнало да си ближе раните. Всичкото нещастие е, че човек иска непозволени работи. При непозволените работи ще си ближе раните.

Има една дълбока философия. Като я разберат, хората ще бъдат щастливи. Аз ще ви покажа пътя. Няма да остана назад, напред ще вървя. Как ще ви докажа, че този път е добър? Трябва да вярвате, нищо повече! Онзи, който иска да излъже другите хора, лъже себе си. Ти сам ще видиш дали е Вярно или не и тогава ще се произнесеш. Но сега ще вярваш. Но ти казваш: „Ами ако си изгубя времето?“ Има нещо в човека, което му нашепва истината. Човешката душа не може да бъде излъгана.

Казвам: който работи за Бога, той е свободен. Но всеки казва, че работи за Бога. А това трябва да се разбира вътрешно.

Понеже хората смесват човешката любов и Божествената, затова идват разочарованията. Има същества, чието съзнание е по-висше. Те осмислят нещастията. Те са носители на възвишеното. Светлината у тях е по-ярка. Когато човек обича, тези същества идват при него и се проявяват чрез него.

Този, който обича, не трябва да казва: „Онзи има някои недостатъци, но аз пак го обичам“. Той не трябва да говори така. Любовта не трябва да говори така. Любовта не трябва да гледа недостатъците.

Когато дойде някой човек и ти виждаш лошото в него, ти си в ада. Когато дойде някой и ти виждаш доброто в него, ти си в рая. Когато казваш на някого: „Онзи ми взе мира. Отгде се пръкна?“, тогава човешкото е в теб.

При старото разбиране ще има пукнати глави, счупени сърца, какво ли не!

Някой казва: „Бъди добър!“ Как ще бъдеш добър, ако ти не виждаш Бога и доброто навсякъде?“ Това е Възпитание.

Онова, което трябва да чуете, е: „Топли бъдете!“ Най-хубавите работи сега идват.

Един брат каза, че в едно село в България се явили 20 души младежи вегетарианци.

Учителя каза:

- Има невидими пътища, по които новите идеи се разпространяват.

Как неусетно се минаха тези 4 дена! В присъствието на Учителя в тези чисти планински места всички бяхме радостни, пълни с мир и светлина. Ние бяхме в един друг свят.

Вдъхновението и радостта ни бяха предчувствие за великата нова култура, която иде на Земята. Нашето състояние беше едно предвкушане за живота, който ще имат душите в новия свят, който иде. Благодарим за тези четири дни! Благодарим на Бога за красивия подарък! Довиждане на вас, гори, поляни, потоци, дето прекарахме скъпи мигове с обичния ни Учител!

СЪДЪРЖАНИЕ

Експедиция на 30 януари 1928 година	5
Експедиция на 19 януари 1932 година	8
Тихият глас	10
Божията воля	12
Свещената връзка	14
Даровете на Любовта	17
Закон за постижения	20
ПРИРОДОСЪОБРАЗЕН ЖИВОТ - П л а н и н а т а	22
Експедиция на Витоша на 9 юни 1941 г.	26
ЛЪЧИ НА ЖИВОТА	28
ОПИТАНО Е	30
ЦЕННОСТИ И ВЪЗМОЖНОСТИ	34
СТАНИ!	40
ОСНОВНИ ТОНОВЕ	45
ПРАВИЛНА ОБХОДА	50
РЕАЛНО И ИДЕАЛНО	58
ПЛАНИНИ И ДОЛИНИ	66
ЧЕРВЕН И СВЕТЪЛ	70
РАЗБИРАНЕ И СЪЗНАНИЕ	76
РАЗБИРАНЕ И СЪЗНАНИЕ	82
ПРЕДНАЗНАЧЕНИЕТО НА ЧОВЕКА	88
СВЕТИЛНИК НА РЪЦЕТЕ И НА НОЗЕТЕ	94
КАЧЕСТВА НА УМА, НА СЪРЦЕТО И НА ТЯЛОТО	99

ДВЕТЕ СЪСТЕЗАНИЯ	104
ПЪТ И ВЪЗМОЖНОСТИ	107
ХАРМОНИЧНИ И ДИСХАРМОНИЧНИ СЪПОСТАВЯНИЯ	113
ЧЕТИРИТЕ ПРАВИЛА	116
ДА ПОЗНАВАТ	120
СВОБОДНО ДАВАНЕ	124
СЪЩЕСТВЕНИ ВРЪЗКИ	133
ТРИТЕ УХАНИЯ	142
ПЪТ ЗА ОСВОБОЖДАВАНЕ	148
Екскурзия на Витоша на 3 ноември 1942 г.	156
Екскурзия на Витоша на 23 юли 1943 г.	158
Екскурзия до хижа „Алеко” през ноември 1943 г.	160

